

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/45 (85) ● 16 Kasım 2002 ● 3 Euro

**Dünya ölçüsünde savaş karşıtı dalga büyüyor...
Savaşa karşı protestolara yüzbinlerce insan katılıyor...**

Bu onurlu direnişin saflarında yerimizi alalım!

Emperyalist savaşı durduralım!

İÇİNDEKİLER

Yaklaşan savaş ve yakıcı görevler....	3
"İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!"	
şiarıyla emperyalist savaşa dur diyelim!...	4
Savaşa hazırlıkta son perde	5
Mecliste derin devleti artık CHP	
temsil edecek	6
TİS'lerde esnek çalışma dayatılıyor!...	7
Yeni iş yasası çıkmadan uygulanmaya	
başlandı	8
Karayolu işçisi ve saldırıyı göğüsleme	
sorumluluğu	9
Kurtuluş kendi örgütlülüğümüzdedir!...	10
Emekçilerin oyuyla sermayeye	
hizmete!	11
Aldatıcı manevralar değil çözüm!	12
Ölüm Orucu Direnişi'nde yeni bir şehit:	
Serdar Karabulut	13
Seçim çalışmalarının ardından sınıf ve kitle	
çalışmasının yeni dönemi	
(Orta sayfa).....	14-16
Çürümüş düzenin kirli meclisi.....	17
Avrupa'da savaşa karşı kitlesel eylem	
dalgası sürüyor... ..	18
Floransa'da Birinci Avrupa Sosyal	
Forumu.....	19
Birinci Avrupa Sosyal Forumu	
katılımcılarıyla röportajlar.....	20
ABD'de "Bizim adımıza değil!"	
oluşumunun açıklaması.....	21
ABD'nin yürüteceği kirli savaşlar için yeni	
kontra birimler oluşturuluyor... ..	22
Ayaklanma istiyoruz!.....	23
Günün acil görevi... ..	24
İsviçre'de partimizin 4. kuruluş yıldönümü	
etkinliğine beşyüze yakın kitle katıldı....	25
Bu gidiş nereye?	26
Mücadele Postası	27

Kızıl Bayrak'tan

Ölüm Orucu direnişinde bir şehit daha.
Katliamdan sonra F-Tipi tecrit
hapishanelerinden Sincan'a sevkedilen DHKP-C
davası sanığı Serdar Karabulut, 28 Temmuz 2001
tarihinde Ölüm Orucu'nun Altıncı Ekipleri içinde
direnişe başladı. Eylül 2002'de bir işkence merkezi
haline getirilmiş olan Ankara Numune
Hastanesi'ne kaldırıldı. Bu tarihten itibaren zorla
müdahale işkencesine tabi tutulan Serdar
Karabulut, 8 Kasım'da şehit düştü.

Devrimci tutsakları teslim almayı başaramayan
sistem, bir yandan, hücrelere gömerek onlardan
kurtulma vahşi programını sürdürürken, diğer
yandan da işçi sınıfı ve emekçi kitleleri sindirmek,
teslim almak ve köleleştirmek için emperyalist
savaşa katılma programını hayata geçirme
hazırlığındadır

Son gelişmelerle birlikte eli daha da güçlenmiş
bulunan Amerikan emperyalizminin yükselttiği
savaş çılgınlıklarına karşı, dünyanın dört bir yanında
savaş karşıtı mücadele de yükselmekte.
Geçtiğimiz haftaya Floransa'da gerçekleştirilen
eylem damgasını vurmuştu. Savaşın doğrudan
tarafından biri olmaya hazırlanan Türkiye'de ise
hareket bu güne dek çok parçalı ve oldukça cılız
kaldı. Bu durumu hızla değiştirme ihtiyaç ve
zorunluluğu ortada duruyor.

1 Aralık eylemi için hazırlık ve çalışmalara bu
ihtiyaç ve zorunluluk bilinciyle daha fazla
yüklenmek gerekiyor. Sınıf devrimcilerinin,
emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı kitleleri
uyarma faaliyetinin yanı sıra, bizzat harekete
geçirme yönünde de çalışmaları yoğunlaştırması
gerekiyor. Yaşadığımız, çalıştığımız ve mücadele
ettiğimiz tüm alanlarda 1 Aralık eylemine katılımı en
yaygın biçimde örgütlemeliyiz.

Unutulmamalıdır ki, emperyalist savaş ve
saldırganlığı dizginlemenin halkların direnişini
yükseltmek dışında bir yolu, bir imkanı bulunmuyor.
İşçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarı hayat
bulacaksa eğer, bunun en gerekli en acil ihtiyaç haline
geldiği bir döneme daha girmiş bulunuyoruz.

Yaşanan süreç ve devamı, gerek iç gerekse dış
koşullar açısından Türkiye işçi sınıfı ve emekçi
kitlelerine çok daha beter bir yıkım hazırlamaktadır.
Geçtiğimiz 3-5 yıl içerisinde salt İMF-TÜSIAD
saldırılarıyla krizden krize sürüklenen, yoksulluğun
pençesinde inletilen kitleler, şimdi de savaş yıkımının
felaketine sürüklenmek üzere. Bu felaketin niteliği ve
boyutlarının öncekiyle kıyaslanamaz düzeyi kitlelere
bugünden gösterilebilmelidir ki iş işten geçmeden
karşısında durulabilsin. Zaman varken engellenebilsin.

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/45 (85) • 16 Kasım 2002
Fiyatı: 3 Euro
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Yaklaşan savaş ve yakıcı görevler

Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadelenin dünya çapında yükselmekte olduğu ve bu harekete savaş bölgesindeki Türkiye'den çok daha güçlü bir eylemlilikle dahil olmak gerektiği de ortadadır. Dünya ölçüsünde yükselen mücadele umut verici olmakla birlikte, bize düşen görev kendi öz güçlerimizi harekete geçirmek, kendi direnişimizi örgütlemektir. Bu ihtiyaç aynı zamanda ülke devrimimizin geleceği açısından da büyük bir önem taşıyor. Anti-emperyalist mücadele görevleri ile devrimci mücadele görevleri birlikte ve içiçedir. Biri için yükseltilen mücadele diğerini besleyip güçlendirecektir. Sınıf devrimcileri döneme ilişkin görevlerine bu bakışla sarılmalı ve tüm güç ve imkanlarıyla emperyalist savaşa karşı mücadeleyi örgütleme faaliyetine yüklenmelidirler.

Seçimlerden zaferle çıkan Bush, Birleşmiş Milletler'in yeni ABD tasarısını onaylamasıyla gücünü daha da artırmış oldu. Şimdi artık kimsenin önünde duramayacağını düşünüyor. Ancak Floransa eylemlerinin de göstermiş olduğu gibi, kazandığı bu "zaferler" önüne çıkanların sayısını azaltmaya yetmiyor. BM'nin tasarısını onaylaması, emperyalist saldırganlığı kitlelerin gözünde zerre kadar meşrulaştırmış değil. Filistin'e yönelik kanlı işgal ve katliam saldırılarına müdahaleden geri duran bir BM'nin kendisinin ve kararlarının hiçbir meşruluğu olmayacağı yeterince açıktır.

BM onayı olsa olsa, Türk devleti gibi maşalığına kılıf arayanlara malzeme olabilecektir. Bilindiği gibi Türk devleti baştan beri "ABD uluslararası desteği sağlamalıdır" deyip duruyordu. Bir yandan bunu tekrarlar, bir yandan da gençlerimizin kanı üzerinden kirli bir pazarlık sürdürüyor, Irak Kürtleri üzerinden bahane yaratmaya çalışıyordu.

Pazarlıklarda son noktayı, Genelkurmay Başkanı'nın bizzat ABD'ye giderek sürdürdüğü görüşmeler oluşturdu. Fakat yapılan açıklamalara bakılırsa ortada yine somut bir gelişme yok. Türkiye'nin dilek ve temennileri ile ABD'nin

vaatleri bir kez daha yinelenmiş oldu. ABD Türkiye'nin hiçbir isteğine evet demiyor, sadece "bakarız, düşünürüz, uğraşırız" sözleriyle yetiniyor. Örneğin, bu görüşmeye ilişkin haberlere bakılırsa, ABD yönetimi Türkiye'ye 14 saldırı helikopterinin satışında kolaylık sağlamak için "uğraşacakmış"!

Genelkurmay'ın baştan beri yineleyip durduğu ve halkın haklı olarak "kan pazarlığı" diye lanetlediği, 4.2 milyar dolarlık askeri borcun silinmesi isteği de, bu gezi sırasında bir kez daha ve general Özkök tarafından tekrarlanmış oldu. General Özkök, ABD gezisi süresince Genelkurmay Başkanı Richard Myers, Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, Yardımcısı Paul Wolfowitz, ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney ve Güvenlik Konseyi Danışmanı Condoleezza Rice ile görüşmeler yaptı. Savaşa ilişkin tüm ayrıntıları bizzat ilgili kişilerle konuşmuş/kararlaşmış oldu. Özkök'ün geri dönüşünün hemen ertesinde Türkiye'ye gelen bir CIA heyeti de savaşa ilgili karar mercilerinin tepesindeki kişilerle görüşmeler yaptı. Erdoğan ve partisi ise daha hükümeti bile kurmadan Türkiye'nin Irak saldırısında ABD'ye maşalık yapacağı yönünde açıklamalara başlamış bulunuyor.

Türk devletinin bu konudaki kararını daha işin başında verdiği zaten biliniyor. ABD ile ilişkilerinin düzeyi, Türkiye'ye, ondan gelen bir isteğe hayır diyebilme şansı da bırakmıyor. Türkiye'nin bir takım isteklerde bulunması işin özüyle değil, daha ziyade görüntüsü ile ilgilidir. İstekleri yerine getirilse de getirilmesede Türkiye bu savaşa katılacaktır. Amerika, her zamanki gibi kendi emperyalist çıkarları ve ihtiyaçları doğrultusunda hareket ettiğinden, Türkiye'nin isteklerini büyük oranda gözardı etmektedir. Körfez Savaşı'nın faturası ortada iken, Afganistan'ın faturası hiç gündeme getirilmezken, Irak'a yönelik yeni saldırının faturasını Amerika'nın tek başına üstlenmesini kimse beklememelidir. Bu fatura da, Türkiye başta olmak üzere, öncelikle müttefik adı verilen Amerikan uşaklarının yönetiminde olduğu ülke halklarına kesilecektir.

Kaldı ki, Amerika parasal olmayan konularda dahi Türkiye'nin isteklerine taviz verme eğilimi göstermiyor. Türkiye'nin en hassas olduğu konuların başında Kürt meselesi geliyor. Irak'a müdahale gündeme geldiğinden beri Türk yöneticiler döne döne Irak'ta bir Kürt devleti kurulmasına göz yummayacaklarını tekrarlayıp duruyorlar. Ancak

Kuzey Irak'ta süreç hızla ilerliyor. Amerikan uydusu bir Kürt devletinin organları parça parça oluşturuluyor. Elbette Amerika'nın destek ve yönlendirmesiyle geliyor bunlar.

Türkiye'nin ikinci temel "kozu" olan Türkmenler meselesini ise Kürt hassasiyeti kadar bile dikkate almıyor ABD. Irak'ta güya savaş sonrasında planlandığı toplantılara Türkmenler çağrılmıyor bile. Artık Türk yöneticiler de Musul-Kerkük üzerine hayalleri fazla öne çıkarmıyorlar. Baş hassasiyetleri olan Kürt meselesini ise Iraklı Kürt liderlerle konuşup görüşmek zorunda kalıyorlar.

Son gelişmeler ve Türk devletinin tutumundaki bu değişiklikler, savaşın artık tüm ciddiyetiyle karşılarında durduğunu gösteriyor.

Ama savaş makinası asıl işçi ve emekçilerin, gençlerin üstüne sürülmektedir. Dolayısıyla işi ciddiye alması ve gereğini yapması gerekenler de asıl olarak onlardır. İşçi-emekçi kitlelere ve gençliğe savaşın ciddiyetini ve savaş karşıtı mücadele görevlerini anlatmak ve mücadeleyi bizzat örgütlemek görevi ise sınıf devrimcilerinin önünde durmaktadır.

Hazırlanan savaşa ilişkin iki temel konu kitlelere döne döne anlatılmak zorundadır.

Birincisi, bu savaş Amerikan emperyalizminin çıkar ve hedeflerini tesis etmek için yapılacaktır. Emperyalizm bizim düşmanımız, Irak halkı ise kardeşimizdir. Dolayısıyla Türkiye'nin böyle bir savaşta Amerikan maşalığı yapması, gençlerimizi Amerikan askeri haline getirmesi engellenmelidir.

İkincisi, Türkiye savaşa katılmasa bile, Türkiye'deki işçi ve emekçilerin önünde kardeş Irak halkıyla dayanışma sorumluluğu durmaya devam edecektir. Türkiye ABD emperyalizminin ateşe vermeye hazırlandığı coğrafyada yer almaktadır. Bölge halklarının dayanışması sağlanmadıkça, bölgedeki hiçbir ülkenin ve halkın emperyalist saldırı ve savaştan korunması mümkün olmayacaktır. Amerika'nın hedefinde bugün Irak vardır. Yarın başka bir bölge ülkesi olacaktır. Ardından bir başkası hedef haline getirilecektir. Ciddi bir direnişle karşılaşmadığı sürece ABD'nin bu saldırganlığını sürdüreceği çok açıktır. Halkların emperyalist saldırganlığa karşı dayanışma ve direniş dışında hiçbir çıkar yolu bulunmamaktadır.

Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadelenin dünya çapında yükselmekte olduğu ve bu harekete savaş bölgesindeki Türkiye'den çok daha

güçlü bir eylemlilikle dahil olmak gerektiği de ortadadır. Dünya ölçüsünde yükselen mücadele umut verici olmakla birlikte, bize düşen görev kendi öz güçlerimizi harekete geçirmek, kendi direnişimizi örgütlemektir. Bu ihtiyaç aynı zamanda ülke devrimimizin geleceği açısından da büyük bir önem taşıyor. Anti-emperyalist mücadele görevleri ile devrimci mücadele görevleri birlikte ve içiçedir. Biri için yükseltilen mücadele diğerini besleyip güçlendirecektir. Sınıf devrimcileri döneme ilişkin görevlerine bu bakışla sarılmalı ve tüm güç ve imkanlarıyla emperyalist savaşa karşı mücadeleyi örgütleme faaliyetine yüklenmelidirler.

ABD'nin çıkarları için ölmeyeceğiz, öldürmeyeceğiz!..

“İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarıyla emperyalist savaşa dur diyelim!..

İşçiler, emekçiler, gençler!..

Birleşmiş Milletler'de kabul edilen Amerikan tasarısı ile birlikte, Irak'a yönelik saldırıya da güya meşruluk kazandırılmış oldu. Amerikan emperyalizmi Ortadoğu halklarına yönelik hükümler ve petrol yağması savaşını artık emperyalist dünyanın onayıyla gerçekleştirecektir. Bu karar aynı zamanda Türk devletinin emperyalist savaşa destek çerçevesinde ileri sürdüğü ikiyüzlü kaydı da ortadan kaldırmış bulunuyor. Türk devleti gerçekte çoktan almış bulunduğu saldırıya katılma kararını bugüne kadar hep “BM'nin onayı gerekli” koşuluyla gizlemeye çalışıyordu. Şimdi bu koşulu gerçekleştirmiş sayacaklar ve Amerikan savaşına katılışlarını, “bağlı bulunduğumuz uluslararası kuruluşların kararı gereği” olarak yutturmaya çalışacaklardır.

Oysa bu karar saldırıya en küçük bir meşruiyet kazandırmadığı gibi, işin özünü de zerre kadar değiştirmemektedir. Saldırıya hazırlanan Amerikan emperyalizmidir. Onay verenler de dünyanın diğer emperyalist güçleri. Sonuçta karşı karşıya kalacak olduğumuz, haksız ve kirli bir emperyalist savaştır. Amerikan başkanı, Saddam'ın diktatörlüğü ve kitle imha silahları üstüne ne derse desin, bu savaşın asıl gerekçesini ve gerçek hedefini dünya alem bilmektedir. Amaç; hizmetindeki bir yönetim tarafından kontrol edemediği Irak'a egemen olmak, bu ülkenin zengin petrol yataklarına el koymak ve bölgemize yönelik yeni savaşlar için daha güçlü bir konum elde etmektir.

Irak 112 milyar varil petrol rezervi ile petrol üretiminde Suudi Arabistan'dan sonra dünyada ikinci sırada yer tutuyor. Oysa Amerika'nın rezervi 30.4 milyar varilden ibarettir. Sadece Suudi Arabistan'ın 261 milyar varillik rezerviyle Irak'ın 112 milyar varili gözönüne alındığında, Ortadoğu'nun depoladığı enerjinin boyutları, dolayısıyla da Amerikan emperyalizminin gözü dönmüşlüğü'nün gerekçesi anlaşılabilir. Bu aynı zamanda bölgede emperyalist saldırganlık ve yağma tehdidi altında olan tek ülkenin Irak olmadığını da gösterir. Amerika sadece Irak'a değil tüm Ortadoğu'ya dilediğince yerleşmek ve buradan da Asya'yı denetlemek arzusunda. Filistin halkına yönelik vahşi katliamcılığın da, bugün Irak'a yönelik saldırı hazırlığının arkasında da bu emeller yatmaktadır. Filistin şahsında bir direniş damarı kurutulmalıdır ki, bölge halkları içindeki direniş odakları daha kolay söndürülebilin. Irak ve İran için de benzer bir durum söz konusudur. Irak ve İran, Amerika'nın her isteğine kölece boyun eğmeyen bölgedeki sınırlı sayıda ülkelerden ikisidir. Bu iki ülkenin Amerikan emperyalizmi tarafından “şer ekseni” ilan edilmesinin biricik sebebi budur.

Ancak, bölgeye yönelik emperyalist bir işgal ve yağma savaşından sadece petrol kaynakları zengin ülkeler zarar görmeyecektir. Böylesi bir savaş tüm bölgeyi, hatta tüm dünyayı ateşe verebilir. Buna uygun dinamiklere sahiptir.

Türkiye ise savaşa katılmaya çoktan karar vermiş bulunuyor.

Türkiye'nin işçi ve emekçileri, Türkiye'nin

gençleri, bu karar verme sürecinde en iğrenç pazarlıkların malzemesi yapılmıştır. Gençlerimizin kanı üç kuruşa satışa çıkarılmıştır.

İşçiler, emekçiler!..

Her savaşta olduğu gibi Irak'a yönelik saldırıda da öne sürülecek olan sizin çocuklarınızdır. Burjuvalar ve onlar adına ülkeyi yönetenler, çocuklarını cephe gerisinde tutmanın bir yolunu yine bulacaklardır. Çocuklarınızın ölüme sürüleceği ülke komşumuz Irak, öldürmesini istedikleri ise kardeş bir halkın evlatlarıdır. Hem de tümüyle haydut ABD'nin emperyalist çıkar ve emelleri uğruna!

Böyle bir savaş tümüyle gerici, emperyalist, haksız, kıyııcı ve yıkıcı bir savaştır. Bu savaş ülkemize

İşçiler, emekçiler, gençler!..

Amerikan emperyalizmi saldırganlıkta, Türk devleti ise ona maşalık yapmakta ne kadar kararlı görünürse görünsün, bu kirli savaşı önlemek, emperyalist saldırganlığı dizginlemek mümkündür. İşçilerin birliği, halkların kardeşçe dayanışmasıyla yükseltilecek güçlü bir direnişten geçiyor bunun yolu.

Filistin direnişi, emperyalistlerin barbarlığı kadar güçlerinin sınırını da göstermiyor mu? Sırtını Amerikan emperyalizmine dayamış siyonist İsrail devleti tankı, topu, uçağı, roketi ve bombasıyla, aralıksız bir işgal ve imha saldırısı sürdürdüğü halde, Filistin halkının direnişini ezmeyi, yok etmeyi bir türlü başaramamaktadır. Çünkü İsrail haksız ve kirli bir savaş sürdürürken, Filistin halkı sonuna kadar haklı ve meşru bir direniş içindedir. Yiğit Filistin halkı yurdunu ve özgürlüğünü korumaya çalışıyor. Tüm bölge halkları gibi bizlerin de Filistin halkından ve direnişinden öğreneceği çok şey var.

Amerikan saldırganlığına karşı yükselteceğimiz mücadele, sadece Irak halkıyla değil, özellikle Filistin halkıyla dayanışmanın da vesilesi yapılmalıdır. Türkiye işçi sınıfı, emekçileri ve gençliği güçlü bir mücadele ortaya koymayı başardığında, Türk devletinin savaşa katılması kolay olmayacaktır. Tüm bölge halkları dayanışma içinde aynı tutumu gösterdiğinde ise, Amerikan emperyalizminin bölgeye saldırma cesareti kırılacaktır.

Savaşı engelleyemezsek eğer, kaybedeceklerimizin en ağırı ve asla telafi edilemeyecek olanı gençlerimizin canıdır. Fakat bu tek kaybımız da olmayacaktır. Savaşın ekonomik faturası da bizlere kesilecek, savaş hali tüm demokratik hak ve özgürlüklerimizin ortadan kaldırılmasının fırsatına çevrilecektir.

Gençler!

Amerikan askeri olmayı reddetmeli, “Amerikan askeri olmayacağız!” şiarını daha gurur haykırmalısınız. Neyle karşı karşıya olduğumuzu tüm gençlere, ana-babalarınıza anlatmalı, onları da mücadeleye katmak için daha fazla çaba göstermelisiniz.

Kardeşler!

Bugün savaşı önlemek için henüz vakit geç değildir. Ama yarın çok geç olabilir.

Henüz fırsatımız varken emperyalist saldırganlığı engellemek için harekete geçelim.

Dünyanın dörtbir yanında işçi ve emekçiler, gençler, aydınlar Amerikan saldırganlığına karşı mücadele ediyor. Bizler de bu mücadeleye mücadelemizle güç verelim.

Emperyalizmin çıkarları uğruna ölmeyeceğiz ve öldürmeyeceğiz!

Amerikan askeri olmayacağız!

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

ve halkımıza en küçük bir menfaat sağlamaz, tam tersine, çok büyük zararlar ve tehlikeli yıkımlar getirir. Bu savaştan çıkar bekleyen ve kazandığı takdirde büyük kazançlar elde edecek olan sadece Amerikan emperyalizmi, onun petrol ve silah tekelleridir. Türk devleti ise gençlerimizin kanı karşılığında, ancak 4.2 milyar dolarlık askeri borcunun silinmesini ve 14 saldırı helikopterini uygun koşullarda satın almayı umabiliyor. Bu konuda Amerika ile son pazarlıklar, daha doğrusu rica-minnet turu, bizzat Genelkurmay Başkanı tarafından gerçekleştirildi. Görüşmeler sonunda her iki tarafın yaptığı açıklamalar, Türkiye'nin savaşa gireceğinin kesinleştiğini gösteriyor.

(Kızıl Bayrak özel sayısı..)

Emperyalist gericilik cephesinde pazarlıklar yapıldı...

Savaşa hazırlıkta son perde

ABD emperyalizmi savaşa bir adım daha yaklaştı. BM'nin onayladığı yasa tasarısı ABD'nin önünü açmış durumda. Tasarıyla birlikte silah denetçilerine saraylar dahil tüm Irak'ın denetlenmesi için izin verildi. Ayrıca gerekli durumlarda bilim adamları ve ailelerinin görüşme yapmak üzere Irak dışına çıkarılmaları da onaylandı. Asgari düzeyde egemenliğe sahip hiçbir devletin onaylamasının mümkün olmadığı bu koşullar ABD tarafından saldırıya zemin hazırlamak için dayatıldı. Saddam Hüseyin biraz daha zaman kazanabilmek için kararı kabul ettiğini açıkladı. Ancak bu manevranın ABD'yi fazla oyalaması mümkün görünmüyor.

Tasarının kabulü öncesinde emperyalistler arasındaki pazarlıklar ve bunun yolaçtığı çekişmeler had safhaya ulaşmıştı. Gerek diğer emperyalistlerle rekabet, gerekse zengin petrol yatakları üzerinde tam egemenlik kurmak istemesi ABD için böylesi bir müdahaleyi zorunlu kılıyordu. Ancak bölgede çıkarları olan veya Amerikan tekellerinin bölgeyi ele geçirmesinden önemli zarar görecektir olan diğer emperyalist ülkeler ise, savaşın engellenemediği koşullarda savaş trenine binerek bu işten pay almak istiyorlardı. Yaşanan gerilimler, çekişmeler bu pazar kavgalarının yansımalarıydı.

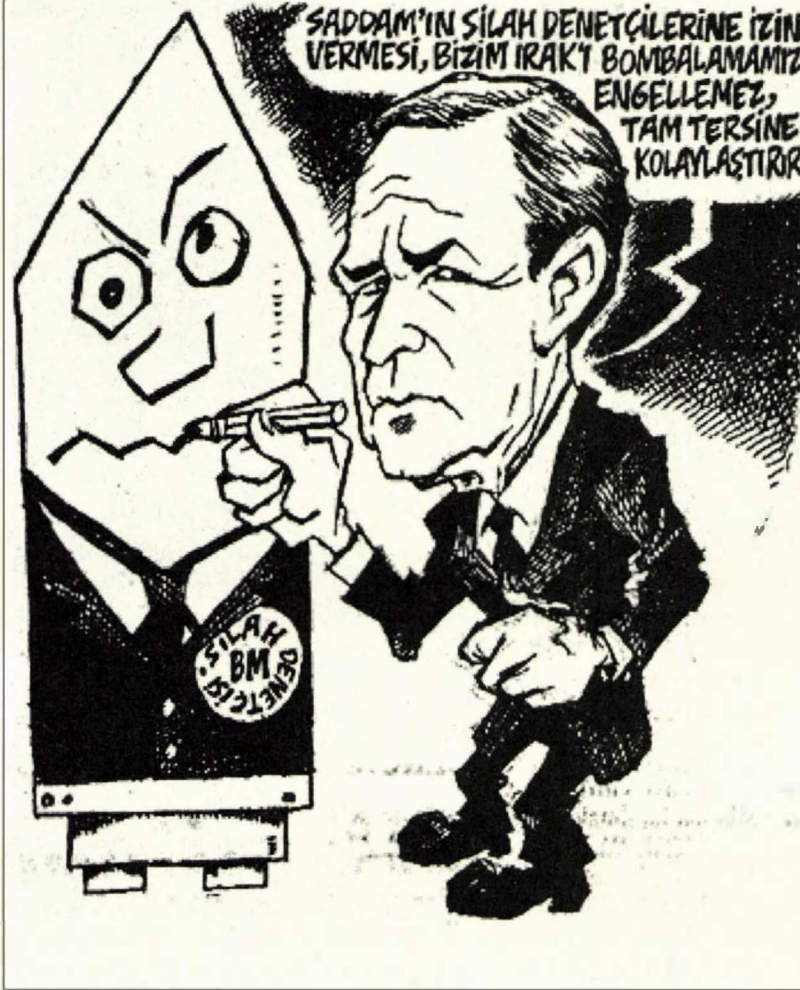
Pazarlıklar sırasında ABD rakiplerine açık tehditler savurmaktan geri durmadı. Irak'la anlaşma yapan Rusya ve Çin, ABD'nin boy hedefi oldular. ABD eğer yanında yer almazlarsa savaş sonrası oluşan tabloda bu ülkelere yer olmadığını açıktan dile getirdi. Bu kimi zaman ABD, yönetimi tarafından, kimi zaman da onun bölgedeki uşakları tarafından yapıldı. Nitekim gerginliğin arttığı bir dönemde Irak muhalefetinin, savaş sonrasında anlaşmaları yeniden gözden geçireceklerini ve yanlarında yer almayanların fazla umutlu olmamaları yönündeki tehditleri tam da buraya oturuyordu. Bu ise Irak'tan 10 milyar dolar alacağı bulunan Rusya'yı, yakın gelecekte önemli bir enerji krizi yaşamaması beklenen Çin'i ve çıkar peşindeki Avrupalı emperyalistleri oldukça zora sokuyordu. Hemen ardından petrol tekellerinin yoğun pazarlığı, savaş öncesi son pürüzlerin de ortadan kaldırılmak üzere olduğunun göstergesiydi. BM'de alınan son karar, pamuk ipliğine de bağlı olsa bir anlaşmanın sağlandığını gösteriyor.

Anlaşmanın onaylanmasını önceleyen sürece baktığımızda, pazarlıkların aldığı boyutu görmek mümkün. Rusya'yı daha doğrusu Rus petrol tekellerini ikna etmek için Amerikan petrol tekelleriyle uzun görüşmeler yapıldı. Bunu ABD'de yapılan ve 100'den fazla petrol tekelinin katıldığı toplantı izledi. Bu toplantıda Irak petrollerinin paylaşımı konusunda anlaşmaya çalışıldı. Rusya'nın tasarısı onaylanmasından anlaşılacak ki, paylaşım konusunda bir uzlaşma sağlandı.

Bunu Çin'le yapılan pazarlıklar izledi. Çin enerji ihtiyacı bakımından Ortadoğu petrollerine bağımlı. Eğer mevcut ekonomik gelişimini sürdürürse 2010 yılında enerji ihtiyacının yaklaşık %80'ini dışarıdan

İGNELİ FIRÇA

ZAFER TEMOÇİN

karşılması gerekecek. Bu durumda Ortadoğu petroleri Çin için hayati bir önem kazanıyor. Yani Ortadoğu'ya hakim olan aynı zamanda Çin'i de denetleme olanağına kavuşacak. Bu durumda Çin'in savaşa karşı çıkarlarının başında yer almasına rağmen savaşı tek başına engelleyemeyeceği ortadaydı. Pazarlıklardan çıkan sonuç, tamamen saf dışı kalmaktansa savaştan pay almayı kabul ettiği yönünde.

Yanı sıra diğer emperyalistlerle görüşmeler de devam etti. ABD bir yandan BM içerisinde faaliyet yürütürken diğer yandan da olumsuz sonuçlarla karşılaşma ihtimaline karşın kendi başına savaş hazırlıklarını sürdürdü. Savaş karşıtı açıklamalar yapmaktan geri durmayan Avrupalı emperyalistler de şimdilik kendilerine verilen rüşvetleri kabul etmiş görünüyorlar.

Bölgeye sürekli asker yığılması yapılırken uşaklar da savaş için düzene sokuldular. Özellikle Türkiye ve İsrail üst düzeyde hazırlıklara giriştiler.

BM'nin son kararı üzerinden onun niteliği de bir kez daha ortaya serildi. Her ne kadar insanlığın önünde barışı koruma işlevini üstlendiğini iddia etse de, yaşananlar onun emperyalistlerin politikalarını meşrulaştırma işlevi gördüğünü tüm açıklığıyla ortaya çıkardı. BM emperyalistlerin kendi politikalarını uygulattığı bir mekanizma durumunda. Elbette BM toplantıları diğer emperyalistlerin de sahnede yer almak istemeleriyle birlikte çıkar çatışmalarına sahne oluyor. Yani Amerikan emperyalizmi savaş isterken diğer emperyalistlerin savaşa çıkış nedeni hiç de barışın sağlanması değil, tam da kendi çıkarlarının korunmasıdır. Burada Iraklı masum siviller en fazla demagojik ifadeler içinde yer bulabiliyor.

Irak bugüne kadar BM kararlarını uygulamamakla suçlanıyordu. Bunun savaş ve ambargo nedeni sayılması olağan sayılırken, benzer konumdaki diğer ülkeler hep es geçildiler. Eğer BM kararlarına uymamak veya kimyasal silahlara sahip olmak gerçekten saldırı nedeni olsaydı, ABD, Rusya ve İsrail ilk savaş açılması gereken ülkeler olurlardı. Tabii buna Türkiye gibi sayısız uşağı da eklemek gerekir. Ancak uşaklar emperyalist efendilerinin sözünden çıkmadıkça sorun yok. Bu nedenle İsrail'in Filistin halkı üzerindeki katliamları rahatlıkla hasır altı edilebiliyor.

Dünyada savaş karşıtı muhalefet gün geçtikçe gelişip güçleniyor. Son olarak Floransa'da bir milyonu aşkın savaş karşıtının eylemleri muhalefetin ulaştığı noktayı gösteriyor. Savaş karşıtı bu cephenin gelişimi zorunlu olarak emperyalistleri cephe gerilerine bakmaya ve bazı önlemler almaya zorlayacaktır. Tam da bu sırada Ürdün'de yaşanan son gelişmeler oldukça çarpıcı. ABD'nin bölgedeki uşaklarından biri olan Ürdün'de muhalefetin yoğunlaştığı Maan kenti ordu ve polis güçleri tarafından saldırıya uğradı. Saldırıya karşı direnişe geçen halka yanıt kurşun yağmuru oldu. Direnişin yoğunlaştığı yerlerde ise helikopterlerin füzelerle saldırıya geçtiği belirtiliyor. Kenti dünyadan yalıtılabilmek içinse telefon hatlarının kesildiği ve gazetecilerin bölgeye girişinin engellendiği söyleniyor. Tüm bu önlemler saldırının vahşetini gösteriyor. Ürdün yetkilileri ise gerçeği tüm çıplaklığı ile açıklamaktan çekinmiyorlar. Bir yetkili, Irak savaşı sırasında ortaya çıkacak güçlü muhalefeti bertaraf edebilmek için şimdiden bu saldırıyı gerçekleştirdiklerini açıkladı.

Bu olay, diğer ülkelerdeki muhalefetin de ne tür saldırılarla karşılaşabileceklerini gösteriyor. Zira dışarıda savaşa girişecek bir ülkenin öncelikle cephe gerisini emniyete alması gerekiyor. Ekonomik yıkım, sosyal hakların gaspı ve emperyalist politikalar uğruna gençliği ölmeye ve öldürmeye göndermenin yaratacağı toplumsal tepki eğer işin başında ezilmezse, bunun bir iç savaşa kadar uzanabileceği tarihsel deneyimlerle kanıtlanmış durumda. Burjuvazi bunun bilinciyle bu alana özel bir önem veriyor.

Nitekim Türkiye'de muhalefet üzerinde terör sopasının eksik edilmemesi de bunun bir ifadesi. Efendilerinin yanında uşaklığın gereklerini yapmaya hazırlananların içe dönük önlemler alması da kaçınılmaz olacaktır. Seçim çalışmamız sırasında da gördüğümüz gibi, faşist baskı ve terör gittikçe tırmandırılacaktır.

Savaşta ön saflarda rol oynayacağı kesinleşen Türkiye'de henüz güçlü bir muhalefetin ortaya konulmadığı aşıkardır. Bu ise bizlerin önündeki ilk göreve ışık tutuyor. Afganistan savaşının da ortaya çıkardığı gibi, ülkede gerek gençlik gerekse işçi ve emekçiler içerisinde savaşa karşı güçlü bir duyarlılık söz konusu. Ancak kendini eylemliliklerle ifade edememesi onun temel zayıflıklarından birisi. Bu ise öncü müdahalenin önemini bir kez daha ortaya koyuyor. Bulduğumuz tüm alanlarda savaş karşıtı tepkiyi arttırmak, var olan tepkilerin kendini platformlarda ifade edebilmesini ve eylemli bir süreç içerisinde ortaya koymasını sağlamak öncelikli hedeflerimiz olmalı.

Mecliste derin devleti artık CHP temsil edecek

CHP'liler seçim sonuçları karşısında ilk tepkilerini, "sevinçliyiz ama göbek atamıyoruz" sözleriyle dile getirdiler. Üç buçuk yıl sonra iki partiden biri olarak ikinci sırada meclise girmiş olmaktan ötürü yaşadıkları sevinç, tek başına iktidar olma hedefindeki başarısızlığın gölgesinde kalmıştı. Seçimin hemen ertesinde yaptığı açıklamayla Deniz Baykal, başarısızlığın yarattığı moralsizliği gidermeye çalıştı, "Biz tek başına iktidar olmak istedik, ama şimdi tek başına muhalefet olduk." Türkiye'yi zorlamamak gerektiğinden ve mecliste temsil edilmeyen %45 oranındaki seçmen kitlesini de temsil ettiklerinden bahsetti.

Seçim sonuçları üzerine gazetemizde yayınlanan değerlendirmelerde de söylendiği üzere, CHP meclise girmiş, "tek başına muhalefet" olmuş olsa da, aldığı sonuç basbayağı bir hezimet. Üç buçuk yıldır mecliste değildi. Dolayısıyla son yılların yıkım saldırısının yarattığı kitle tepkisinin başlıca hedeflerinden biri de değildi. Seçim öncesinde meclise gireceği kesin olan köklü bir parti olarak sermaye iktidarının tüm desteğini de arkasına almıştı. Rejimi sıkıntıya düşürebilecek bir AKP hükümeti karşısında, öncelikli bir tercihti. Şeriat korkusu yaşayan kesimlerin desteğini arkasına almıştı. Ama gene de %19 civarında bir oy desteğiyle çıktı seçimlerden.

CHP'liler bir hayli şaşırılmış oldular bu başarısızlığa. Oysa tersi bir sonuç şartı olurdur. Baykal CHP'si, 57. Hükümet döneminde sürekli yıkım yaşayan yoksul emekçi kesimlerin sorunlarına, demagoji bağlamında bile ilgi göstermedi. Sermaye düzeninin has partisi olmak konumuna uygun olarak, tümüyle iktidar sahiplerinin ihtiyaçlarına eğildi. Daha kapsayıcı olmak adına, söylemlerini de düzen sağıyla ortaklaştırdı. Klasik CHP söylemlerini terk ederek, "Anadolu'nun envali değerlerinin temsilcisi" olduğunu öne çıkardı. Düzeni sıkıntıya sokmamak için, bir kez olsun IMF-TÜSİAD programına karşı çıkmadı. Dahası hükümetin uygulamalarına meclis dışından destek verdi. IMF-TÜSİAD yıkımlarının devamcısı olacağını, sermayenin saldırılarını sürdüreceğini, Sabancılar'a senet vererek taahhüt etti. Epeyce bir çaba sarf ederek Dünya Bankası memuru Derviş'i partiye kazanan Baykal, böylelikle TÜSİAD kodamanlarına samimiyetini göstermiş ve onların desteğini arkasına almış oldu. Seçim kampanyaları döneminde bile IMF politikalarına, sermaye iktidarının savaş konusundaki girişimlerine tek laf olsun etmedi.

Böyle bir CHP'ye %19'luk bir oy desteği bile fazladır. CHP, yıkıma uğrayan kitlelerin sandığın dibine gömdüğü ve bitme noktasına getirdiği diğer düzen partileriyle aynı akıbeti yaşamadığı için şanslı bile sayılabilir. Kaldı ki yaşadığı hezimetin sorumlusu sadece kendisi değil, sermaye iktidarındır. Çünkü CHP bu seçimlere sermaye iktidarının favori atı olarak girmiş, en ileri düzeyden sermaye iktidarını temsil etmiştir. Başarısızlığı, gerçekte sermaye iktidarının da başarısızlığıdır.

Her ne kadar "tek başına muhalefet" gibi görünse de CHP gizli iktidar rolü oynayacaktır. Rejimin AKP'nin dizginlerini sıkı sıkıya tutmasının, onun hizadan çıkmamasını sağlamanın aracıdır. Daha bugünden bunun sinyallerini vermektedir. Baykal bunu

açık açık dile de getirmektedir, "özen ve dikkat gösterilmese, frene basılmazsa, iktidar çok rahatlıkla Türkiye'yi kutuplaştırabilir. Güç bende, istediğimi yaparım yaklaşımı içine girerse ciddi sorunlar çıkabilir. Hassas bir dengenin üzerinde duruyoruz. Umarım bu konuda iktidar gerekli dikkati sergileyecektir. Biz de onların sorumlu davranmasına yardımcı olmaya çalışacağız. Türkiye'yi zorlamamak lazım..."

Başbakan atama sorununda Cumhurbaşkanı'nın dillendirdiği çizgiyi olduğu gibi savunması, rejimi tartışılmayacağına fırsat buldukça ifade etmesi, CHP'nin mecliste de sermaye iktidarı adına hareket edeceğini gösteriyor. Mecliste temsil edilmeyen %45'in de temsilcisi olduğunu dile getirmesi, gücünü pekiştirme niyetinden başka bir şey değildir.

Kendini gizli iktidara böylesine kaptıran CHP'ye, düzen çevreleri ve iktidar sahipleri tarafından da gereken destek verilmiştir. Gerek burjuva medya, gerek ordu ve tekelci sermaye, gerek yargı kurumu bu konuda yek vücuttur. 10 Kasım törenlerindeki konuşmalar, AKP'ye bir nevi gözdağı, CHP'ye ise görev ve sorumluluklarını hatırlatma ve destek beyanı sayılabilir. Bu ülkede Mustafa Kemal'in kurduğu ve Kemalizm'in "yegane" temsilcisi olarak CHP'nin, "Rahat uyu Atatürk, kurduğun laik cumhuriyeti ilelebet yaşatacağız..." diye başlayan konuşmalardan gerekli mesajları aldığına kuşku yoktur. O yüzden seçimin ilk şoklarını çabuk atlatmış, şimdiden kendisini gizli iktidar rolünü oynamaya kaptırmıştır.

CHP yeni dönemde gizli iktidar olmanın olanaklarını sonuna kadar kullanacaktır. IMF-TÜSİAD patentli saldırılarının harfiyen hayata geçirilmesini denetleyecek, ama öte yandan muhalefet olarak süreçten yıpranmadan çıkmaya çalışacaktır. AKP gibi bir partinin hükümette olması da işine gelmektedir. Zira sermayenin ihtiyaçları doğrultusundaki saldırıların, ekonomik ve sosyal yıkımın, bekleyen savaşın, demokratik hak ve özgürlüklerin sınırlandırılmasının vebalini AKP'ye yıkmak daha kolaydır. AKP hem neredeyse mecliste anayasayı değiştirebilecek koltuğa sahip olarak tek başına iş başındadır, hem de düzen çevreleri tarafından kerhen kabul görmektedir. Dolayısıyla yeni meclise yaptırılacak işlerin sorumluluğunu AKP'ye yıkarken, düzen çevrelerinin, örneğin sermaye medyasının sınırsız yardımını alacaktır.

İki partili meclis ve "tek başına iktidar" üzerinden istikrar sağlanacağını dillendirilmesi bile bu yönlü bir adımdır. AKP'den istikrar beklenmektedir ama AKP'nin istikrar sağlamakta yaslanabileceği hiçbir ekonomik-sosyal zemin yoktur. Bir kere sermaye düzeni ekonomik olarak iflas etmiş sayılır. AKP hükümetinin borç faizlerini ödemek, bunu yapmak için de işçi ve emekçilere yüklenmek dışında bir seçeneği yoktur. AKP'nin önüne özelleştirmeyi hızlandırmak, işsizliği tırmandırmak, "esnek üretim" yasasını çıkarmak, sermaye üzerindeki vergi yükünü azaltmak, tekelci sermayeyi palazlandırmak vb. işler şimdiden konulmuştur.

Öte yandan Türkiye bir savaşa sürükleniyor ve AKP daha şimdiden bu konudaki inisiyatifi saldırganlığıyla ünlü Genelkurmay'a bıraktığını açıklamıştır. Dolayısıyla ne ekonomik ne de siyasi istikrar sağlanabilir. CHP, AKP'yi saldırılar konusunda istikrarlı olmaya zorlayarak ama sermaye düzeninin yapısal krizinden kaynaklı istikrarsızlığın derinleşmesinin sorumluluğunu AKP'ye yıkarak, hem kitleler karşısında hem de sermaye sınıfı nezdinde güçlenmeye bakacaktır.

Ayrıca CHP'nin toplumda laiklik ve demokrasi konusunda duyarlı olan kesimleri manipüle ederek arkasına çekmesi de kolaylaşmıştır. CHP, laiklik-şeriat ikilemini sürekli gündemde tutarak, ordu vb. sermaye aygıtlarının toplumsal desteğini artırmaya, itibarlarını 28 Şubat darbesi dönemindeki duruma getirmeye çalışacaktır. Türkiye'yi çevreleyen bölgedeki gelişmelerin hızlandıracağı toplumsal süreçlerde devletin buna fazlasıyla ihtiyacı vardır.

Öte yandan CHP, toplumsal muhalefeti de dizginlemeye çalışacaktır. İşçi ve emekçilerin öfkesi çığrından çıktığı her durumda, onların karşısında sosyal-demokrasi kimliği ve mecliste başvurulacak tek parti, üstelik oyları mecliste temsil edilmeyen %45 oranındaki seçmeni de temsil eden muhalefet partisi olarak çıkacaktır. Bu konuda hem medyanın, hem de sendika bürokrasisinin desteğini alacağına kuşku yoktur.

CHP'nin teselli olmasının bir yanında bunlar var. Diğer yanında ise ilk seçimlerde iktidar olma hayali bulunmaktadır. Bu sefer olmadı ama 4 yıl sonra kesin iktidardayız diyerek bunu ifade de ediyorlar. Neticede bu hayallerinde pek de haksız sayılmazlar. Kâh frene basarak, kâh AKP'yi sorumlu davranmaya iterek, kâh "rejim dengelerini koruyarak", gerçek iktidarın kendilerine tanıdığı misyonun bütün olanaklarını değerlendirecekler.

Baykal'ın bundan ne kadar sonuç alabileceğini ise, sınıf ve emekçi kitlelerin tutumu belirleyecektir. Şayet kitleler bugüne kadar yaşadıklarından gerekli dersleri çıkarmaz, kendilerine dayatılan yıkım ve sefaletin sorumlularından birinin de sermaye iktidarının has partisi CHP olduğunu görmezlerse, bu demektir ki yakalarını CHP oltasından kurtarmaları güçleşecektir.

Bütün bu söylenenler çerçevesinde önemle belirtmeliyiz ki, yeni dönemde CHP'nin maskesini indirmek, kitlelerin bu parti tarafından aldatılmasını boşa çıkarmak devrimci siyasal mücadelenin en önemli sorunlarından biri olacaktır.

TİS'lerde esnek çalışma dayatılıyor!..

Dayatmalara ve satışlara karşı taban inisiyatifi ihtiyacı

Metal ve tekstil işkollarında süren toplu iş sözleşmeleri tikanarak arabulucu aşamasına geldi. Her iki sektörde de eş zamanlı olarak devam eden TİS görüşmelerinin tıkanıp uyumsuzluk zaptının tutulmasının nedenleri arasında "iş yasası ön taslağı"nda yer alan bazı maddelerin patronlar tarafından sözleşmelere yansıtılmak istenmesi bulunuyor. Diğer nedenler ise, savaş ve kurulacak olan yeni hükümetin bu konuda atacağı adımlar, hükümetten beklentileri...

Bilindiği gibi Temmuz ayında olağanüstü toplanan meclis, İş Güvencesi Yasa Tasarısı'nı görüşmüş ve yapılan pazarlıklar sonucu yasanın 15 Mart 2003'de yürürlüğe girmesi kabul edilmişti. Yürürlüğe girme tarihinin uzatılmasında mecliste patron örgütlerine verilen sözler etkili olmuştu. Milletvekilleri patronların ağzından konuşarak, "İş Güvencesi Yasası 1475 sayılı iş yasasıyla birlikte ele alınmalıdır, seçimden sonra kurulacak hükümetin öncelikli işi 15 Mart'a kadar iş yasası ön tasarısını mutlaka yasallaştırmak olmalıdır" demişlerdi. O günlerde T. Erdoğan kendisini ziyaret eden konfederasyon başkanlarına "iş güvencesi yasası iş yasasıyla birlikte çıkmalı" diyerek, seçim sonrası için gerçek niyetini açıkça beyan etmişti.

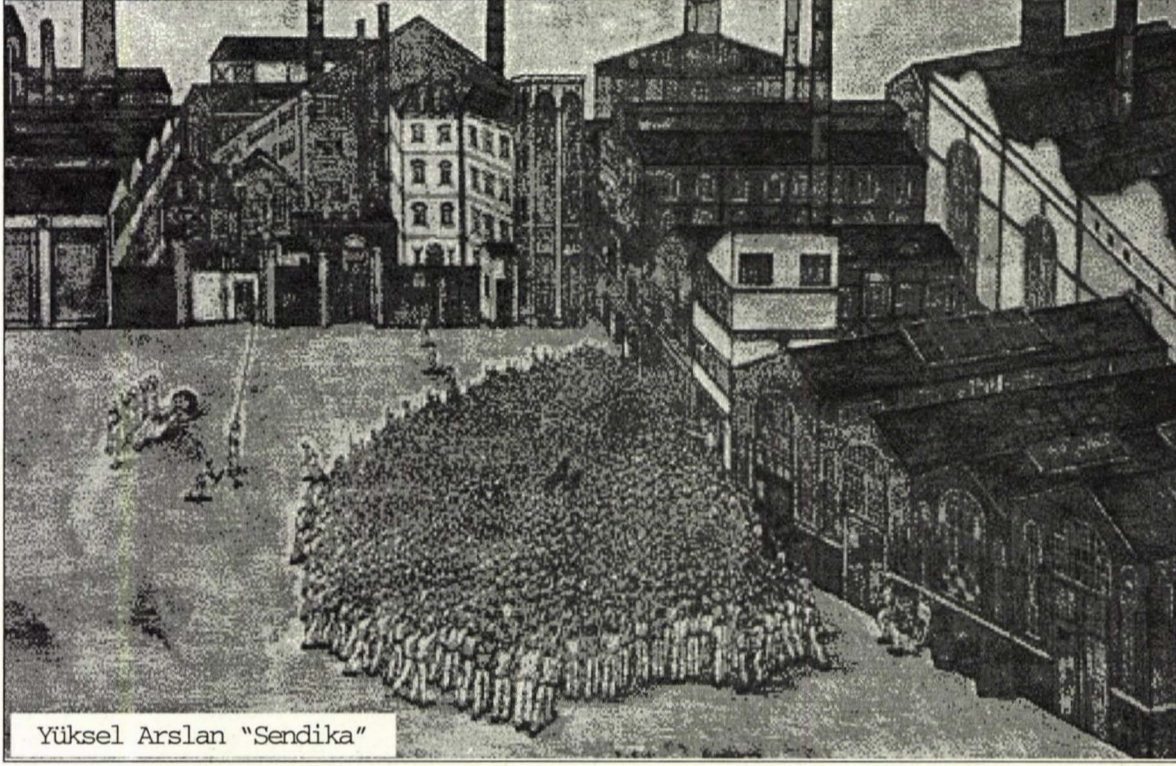
AKP liderinin işverenlere verdiği sözü tutması, sermayenin direktifleri doğrultusunda meclisten ilk olarak bu yasayı çıkarmak istemeleri beklenmeyecek bir tutum değildir. Metal ve tekstil patronları verilen sözlerin tutulması için bilinçli olarak TİS'ler uzatılıyor.

Tekstil işçilerinin kazanılmış hakları gaspedilmek isteniyor

Tekstil işkolunda örgütlü olan Tekstil İşverenleri Sendikası ile TEKSİF, DİSK Tekstil ve Öziplik-İş arasında süren TİS görüşmelerinin tıkanmasına neden olan maddelerde işçilerin kazanılmış haklarının gaspı öngörülmüyor.

Tekstil işverenleri işçilere yılda dört defa verilen ikramiyelerin dondurulmasını, üç ayda bir verilen erzak yardımının kaldırılmasını, doğum, ölüm, yakacak, giyim gibi yardımların sınırlandırılmasını dayatıyorlar. Bununla da yetinmeyerek iş yasası ön taslağındaki bazı maddelerin de TİS'lerde yer almasını istiyorlar.

TEKSİF, DİSK Tekstil ve Öziplik-İş'in başındaki işbirlikçi bürokrat takımı bu maddelerin kabul edilemez olduğunu, böyle bir sözleşmeye kesinlikle imza atmayacaklarını söyleyerek, işveren ısrar ederse "ip, inceldiği yerden kopar" diyorlar. İşçiler her sözleşme döneminde de bu tür söylemleri duydukları için alışık. Patronların ve hükümetin saldırılarına karşı boş sözleri aşan bir pratik ortaya konulmadığı,

Yüksel Arslan "Sendika"

bu konuda bir hazırlık yapılmadığı sürece bürokratların sözleri hiçbir anlam ifade etmiyor. Zira patronlara karşı atıp tutarken, uzlaşma masalarında işçiye düşman kesilip, işçilerin bir kalemde patronlara satıldığının sayısız örneği bulunuyor.

Tekstil işçileri hakların gaspına yönelik bu dayatmaları ancak ortak bir duruşla, tabandan gelen bir birliktelikte püskürtebilir. Sendika bürokrasisinin ihaneti TİS komitelerinde örgütlenerek, sendikalara sahip çıkarak, inisiyatifi bürokratlardan alarak kırılabilir.

MESS esnek çalışmayı dayatıyor

Metal işçilerinin akıbeti de tekstil işçilerinden farklı değil. MESS ile metal işkolunda örgütlü Türk Metal, Birleşik Metal-İş ve Özçelik-İş arasında yürütülen TİS'ler ülke genelinde 250 işyerinde çalışan 100 bini aşkın işçiyi ilgilendiriyor. Bunlardan 156 işyerinde çalışan 86 bin işçi Türk Metal'e, geriye kalanı ise Birleşik Metal ve Özçelik-İş'e üye. Her sözleşme döneminde esnek çalışma dayatmasında bulunan MESS bu kez sırtını iş yasasında yapılmak istenen değişikliklere de dayayarak, kazanılmış olan tüm hakları gaspetmeye çalışıyor.

MESS patronları "kriz var", "üretimde daralma var", "sipariş eksikliği" gibi bahanelerle sendikalara üç maddelik bir teklif dayatıyor. Bu teklifteki maddeler kabul edilmeden asla ücretleri görüşmeyeceği tehdidini savuruyor. Otomotiv ihracatına ilişkin açıklanan rakamlar, MESS patronlarının kriz, daralma, sipariş eksikliği gibi söylemlerinin gerçek dışı olduğunu, asıl amaçlarının esnek çalışmayı sözleşmeye yansıtma olduğunu gözler önüne seriyor. Örneğin otomotiv sektöründe Ekim ayında ihracatta yüzde 57.1 oranında artış kaydedildi. Artış oranı Ocak- Ekim ayları için ise yüzde 18 olarak belirtiliyor. MESS'in 3 maddelik teklifinin içeriğine kısaca baktığımızda, 1. maddede yer alan hükümler iş yasasında da yer alan "ödünç işçi, taşeronlaştırma, ücretsiz izin, telafi çalışması, haftalık çalışma süresi, fazla mesailer, kıdem tazminatları" gibi

hakların gasbının yasalaştırılmasından ibaret olduğunu görüyoruz. Bu hükümlerin TİS'lerde yer alması işçiler için ölüm fermanı anlamına geliyor. Metal işçileri son yıllarda yoğun saldırılarla yüzyüze kaldılar. Sınıfın bütününe hedef alan bu saldırılardan onbinlerce metal işçisi işsiz kalarak, düşük ücretlere mahkum edilerek, taşeronlaştırma-sendikasızlaştırma gibi uygulamalarla toplu sözleşme hakları ellerinden alınarak, ücretsiz izinlere çıkarılarak nasibini aldı. Metal işçileri kriz bahanesiyle tırmanan saldırıların faturasını fazlasıyla ödedi.

Sendika bürokratları uzlaşma arayışında

Yeni TİS süreciyle metal işçileri daha kapsamlı bir saldırıyla yüzyüze. Her TİS döneminde Türk Metal'in ihanetçi tutumu ve Hak-İş'e bağlı Özçelik-İş'in Türk Metal'den farklı olmayan davranışları ve Birleşik Metal-İş'in sendikal örgütsüzlük ve ihaneti açacak bir irade ortaya koyamayışından kaynaklı tavizkar tutumu sonucu varlık yokluk derecesine inmesi nedeniyle MESS patronları daha kapsamlı saldırılara hazırlanıyorlar. Saldırıların dozunu bu üç sendikanın tavrına göre ayarlıyorlar.

Geçmiş dönemde imzalanan TİS'lere baktığımızda, ihanetçi tutumun başını Türk Metal'in çektiğini görüyoruz. Geçen yıl "ya zamsız çalışsınız ya da işsiz kalırsınız" dayatmasını yapan, kitlesel işçi kıyımlarına, taşeronlaştırmaya, ücretlerin düşürülmesine sessiz kalan Türk Metal idi. Özçelik-İş'in takındığı tutum da Türk Metal'inkinden farklı değildi. Zaten Türk Metal yöneticilerinin saldırıları engellemek gibi bir niyetleri yok. Eğer öyle olsaydı, bugün BEKO'da rutin hale gelen işçi kıyımlarının önüne geçirdi. Taşeronlaştırmaya ve düşük ücret uygulamasına izin vermezdi. Türk Metal ve Özçelik-İş'in ihanetçi hainlerinden saldırıları püskürtmelerini beklemek saflık olur. Üstelik olası tepkileri boğmaya çalışıyorlar.

Türk Metal'in MESS'in TİS'teki dayatmaları karşısındaki tavrı daha şimdiden belli. Bursa'da aralarında Oyak, Renault, Fiat, Tofaş, BOSCH, Karsan, STK gibi fabrikaların da bulunduğu 28 işyeri adına MESS'le masa başına oturan Türk Metal yöneticileri, krizden, durgunluktan bahsederek "... nereye gideriz, nerede biter onu zaman gösterir" diyorlar. Daha şimdiden ihanete giden yol için yeşil ışık yakıyorlar.

Birleşik Metal ve Özçelik-İş yöneticileri de MESS'in dayatmalarını kabul etmenin açıkça işçilere ihanet anlamına geldiğini ve işçilerin tepkisini göstereceği eylemler yapacaklarını söylüyorlar. Bu söylemlerin ne anlama geldiğini kapalı kapılar ardında yapılan pazarlıklardan çok iyi biliyoruz. İhanetçi

Özçelik-İş de, tavizci Birleşik Metal-İş de Türk Metal'den farklı bir tutum sergilemeyeceklerdir. Her zaman yaptıkları gibi Türk Metal'in imzalayacağı satış sözleşmesinin fotokopisine imza atıp, ardından buna mecbur kaldıklarını açıklayacaklardır.

Metal ve tekstil işçileri ortak tutumla saldırıları püskürtebilir

Saldırlara karşı koyacak tek güç işçilerin örgütlü gücüdür. Metal işçileri geçmişten de dersler çıkararak patronların dayatmalarına karşı ortak bir duruş sergilemek zorundadırlar. Sendikaların satışla sonuçlanan tutumlarını mahkum etmenin ve saldırıları püskürtmenin yolu başta öncü işçilerin birliğinden ve mücadelesinden geçmektedir. İşyeri temsilcileri ve tüm öncü işçiler şimdiden TİS komitelerinde işçileri biraraya getirmek için canla başla çalışmalıdırlar. Sendika bürokrasisinin ihanetçi tutumunu kırmanın ve inisiyatif bu hainler çetesinin elinden almanın yolu da buradan geçmektedir. TİS'leri saldırı değil bir kazanım haline getirmek için bugünden fabrikalarda işyeri komitelerinin kurulması gerekiyor. Ancak böyle bir birliktelikle hakların gaspı anlamına gelen esnek çalışma dayatmasını püskürtmek mümkündür.

Emperyalist savaşa karşı yükseltilen ses patronların saldırılarına da güçlü bir cevap olacaktır

TİS'lerin tıkanması durumunda greve başvurulursa, sermaye hükümeti savaşı bahane ederek yasaklama yoluna gidecektir. Zaten patronların ortak hareket ederek TİS'leri uzatmasının bir gerekçesi de savaş beklentisi. Metal işçileri grev yasaklamaları durumunda alacağı tutumu şimdiden belirlemelidirler. Biz biliyoruz ki, bu ülkede grevlerin yasaklanması salt savaş bahanesiyle olmuyor. "Ekonomik kriz", "milli güvenlik" gibi bahanelerle de grevler, gösteri ve yürüyüşler yasaklanıyor. Temel demokratik hak ve özgürlükler kısıtlanıyor. Saldırı artıyor.

Yakın geçmişte "güvenlik" bahanesi adı altında cam ve belediye işçilerinin grevleri Bakanlar Kurulu kararları ile yasaklanmıştı. Bu yasaklamadan cesaret alan patronlar, önümüzdeki dönemde de grevlerin savaş bahanesiyle yasaklanacağından eminler.

Metal işçileri kendilerine yönelik saldırıları püskürtmek için mücadele etmenin yanında emperyalist savaşa karşı da seslerini yükseltmek zorundadırlar. Türkiye'nin de savaşa katılması halinde işçileri bekleyen sonuçlar ortadadır. '91 yılındaki Körfez Savaşı'ndan daha ağır yıkımlar işçi sınıfı ve tüm emekçileri bekliyor. '91 Körfez Savaşı'nın ardından tüm grevler yasaklanmış, binlerce işçi işinden olmuş, direnişler bitirilmişti. İmzalanan TİS'lerin ardından toplu işçi kıyımına gidilmiş, birçok işletme kapatılmıştı.

Emperyalist savaş ve çalışma koşullarının kötüleştirilmesi birbirinden bağımsız değildir. Savaşa ve ücretli kölelik uygulamasına karşı yükseltilecek her ses sermayenin topyekün saldırılarının önüne örülecek bir barikat olacaktır.

Yeni iş yasası çıkmadan uygulanmaya başlandı

"Esnek çalışma" yasası daha meclise gelmeden fabrikalarda uygulanmaya başlandı. Çalıştığım tekstil fabrikasında işçilere imzalatılan işyeri sözleşmesinde yeni yasadaki koşullar dayatıldı. Bu sözleşmeyi imzalayarak, işverenin bütün koşullarını kabul etmiş olduk. Fabrikada örgütlülüğün olmayışı patronun işini daha da kolaylaştırıyor.

Sözleşmenin içeriğinde yasa tasarısından maddeler yer alıyor. Örneğin tasarıdaki "belirli sürelerle çalışma" ile ilgili maddede sürenin önceden belli olması hükmü varken, bize imzalatılan sözleşmede süre belirtilmiyor. İşverenin iş durumuna göre bu süre belirlenecek. Yani işçi fabrikaya girdiğinde ne kadar çalışacak, patron ne zaman işten çıkaracak belli değil. Üstelik patron işten çıkartırken önden bildirimde bulunmak zorunda da kalmayacak.

Bir diğer madde ise değişik bölümlerde ve fabrikalarda çalıştırma ile ilgili. Buna göre patron işçiyi istediği bölümlerde, hatta il sınırları dışında da olsa başka bir fabrikada çalıştırabilecek. Üretim düşüklüğünü mazeret gösterip istediği zaman işçinin işine son verebilecek. İmzalatılan sözleşme işten atmaya neden olarak gösterilebilecek birçok keyfi madde içeriyor. Bu sözleşme Mart 2003 tarihinde yürürlüğe girecek olan sözde iş güvencesi yasasını da fiilen rafa kaldırıyor. İşçi patronun dayattığı bütün keyfi koşulları baştan kabul etmiş oluyor. Ayrıca sözleşmeye karşı çıkıldığında işsiz bırakılmak da sözleşmedeki bir maddeyle garanti altına alıyor.

Çalıştığımız fabrikadaki bu uygulama birçok fabrikaya yansacaktır. Küçük atölyelerde esnek çalışma yıllardır uygulanmaktaydı. Büyük fabrikalarda ise artık yasal hale getiriliyor. Örgütlü fabrikalardaki toplu sözleşmeler üzerinden bakarsak, ücret artışlarından sosyal haklara kadar birçok değişiklik yapılmaktadır. İşçilerin haberi dahi olmadan sendikacılarla patronlar arasında TİS'leri geçersizleştiren protokoller imzalanabilmektedir. Örneğin yakın zamanda Reha Tekstil işçileri tam da böyle bir ihanetle karşı karşıya kaldılar.

Tekstil işkolunda sendikalı 40 bin işçiyi ilgilendiren görüşmeler birçok dayatma nedeniyle uyuşmazlık aşamasında. Tekstil işverenlerinin öncelikle dayattığı, esnek çalışmanın uygulanması. Esnek çalışma, mesai saatlerinin işverenin keyfince ayarlanması, sosyal hakların gaspı işçi sendikalarından talep ediliyor. Tekstildeki sendika başkanları toplu sözleşmelerle ilgili yaptıkları ortak açıklamalarda ise, işverenlerin yükünün azaltılmasında öncelikle devletin adım atmasını, işçi maliyetlerini düşürmesini talep ediyorlar.

DİSK Başkanı Süleyman Çelebi TİS görüşmeleri öncesinde, "İşverenin SSK primleri, vergiler ve enerjinin pahalı olmasından kaynaklanan sıkıntıları

olduğunu biliyoruz. İşverenlerin niteliğine göre belli esneklikler sağlanabilir. Ancak işçimiz mağdur etmeyecek enflasyon üzerinde belli bir refah payı ile sözleşmeleri imzalamak istiyoruz" diyerek, işverenlere her türlü esnekliği baştan sağlayacaklarını taahhüt etmiş bulunuyor.

Tekstil sektörü 1985'lerden sonra Türkiye'nin en önemli ihracat gelimine sahip oldu. Bu alana yatırım yapan patronlar, işçi ücretlerini sürekli düşük tutarak, çalışma koşullarını ağırlaştırarak büyük kârlar elde ettiler. Tekstil sektörü hala da en kârlı yatırım alanı durumunda. Bütün tekstil işyerlerinde en ağır çalışma koşulları uygulanıyor. 2 milyonun üzerindeki tekstil işçisinin çok az bir kısmı SSK'ya kayıtlı. Kayıtlı olanların da sigorta primleri düzenli yatırılmıyor. Günde 10-14 saat, çoğu zaman sabahlamalara karşın ne ücretler gününde ödenmekte, ne de fazla mesai paraları. Patronların tek düşüncesi kârına kâr katmak. Bunun için de bant sistemi, parça başı ya da grup çalışması gibi sistemlerle işçiler arasında sürekli rekabet yaratılıyor. Tekstilde yoğunluklu olarak kadınlar ve 18 yaşın altında çocuklar çalıştırılıyor. Sınıf

mücadelesi deneyiminden yoksunluk, örgütsüzlük ve yoğun işçi sirkülasyonu gibi nedenlerden ötürü kalıcı bir örgütlülüğün yaratılması oldukça zor. İşkolunu örgütsüz ve aynı zamanda yedek işgücünün diğer alanlardan daha fazla olması, işverenleri daha pervasız hale getiriyor.

Tekstil sektörü bu nedenlerle yabancı yatırımcılar için de iştah kabartıcı bir alan. AKP'li bir milletvekili adayının seçim çalışmaları sırasında söylediği "tekstil çok verimli bir sektör, otunu veriyoruz, sütünü sağıp etini yiyoruz" sözü, tekstil işçilerinin durumunu anlatıyor. Tekstil işçileri sermayedarlara gerçekten berekoyun gibi görünüyor.

Tekstil sektörünün bu kadar kârlı olması sürekli yeni fabrikaların açılmasını sağlıyor. Özellikle seçimden galibiyetle çıkan AKP başkanı T. Erdoğan'ın küçük ve orta ölçekli sanayicilere her türlü desteği verecekleri sözü, bu alandaki dizginsiz sömürünün boyutunun artacağına işaret ediyor. Türkiye Giyim Sanayicileri Başkan Umut Oran, Genelkurmay İkinci Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt'a verdiği brifingde, nitelikli sanayi bölgelerinde tekstilin de yer almasını istiyor. Bu bölgelerdeki yabancı yatırımcılara uygulanan vergiden muafiyet vb. her türlü kolaylığın kendilerine de sağlanmasını istiyor. Böylece yıllarca vergi vermeyerek, fabrikalarında düşük ücretle işçi çalıştırabilecekler. Buna esnek çalışma yasası da eklendiğinde, tekstil patronları için dikensiz gül bahçesi yaratılmış olacak.

Gerek esnek çalışma yasasına, gerekse işverenlerin dayattığı keyfi sözleşmelere karşı çıkmanın tek yolu örgütlülüğün geçmektedir. Topyekün saldırılara karşı cevabımız örgütlü birliğimizle mücadele olmalıdır. Varolan hakların gaspını önlemek ve insanca çalışma ve yaşam koşullarını elde etmek görevi hepimizindir.

Sınıf bilinçli bir tekstil işçisi /İstanbul

İMF direktif verdi, Tayyip kabul etti... AKP'nin ilk emek düşmanı icraatı karayolu işçisini işsiz bırakmak olacak...

Karayolu işçisi ve saldırıyı göğüsleme sorumluluğu

Kamu işyerlerindeki tasfiye hareketinin mimarlığını ANAP, DSP ve MHP'den oluşan sermaye hükümeti üstlenmişti. Köy Hizmetleri ve Karayolları Bölge Müdürlükleri'nde istihdam edilmiş 63 bin işçinin işine 2003 yılının başından itibaren uygulanacak programla son verilecekti. Ancak Ecevit'in hastalığı ile açığa çıkan siyasal süreç böylesi bir icraatı yapma fırsatını sermaye hükümetine bırakmadı. Erken seçim gündeme geldi. Erken seçimin kapıda olduğu koşullarda büyük bir işçi kıyımına girişmek ise bir tür "siyasal intihar" olacaktı. Ekonomi yönetimini Derviş'ten devralan Masum Türker İMF ile yapılan son görüşmede kamu işçilerini işsiz bırakma programının seçim sonrasına bırakılmasını talep etti. Gelecek hükümetin kapsamı hayli büyük olan işçi kıyımını gerçekleştireceğinden şüphe edilmemesi gerektiğini ifade etmeyi da unutmadı.

63 bin yol işçisinin işinden, ekmeğinden edilerek sefaletin kör kuyusuna itilmesini DSP, ANAP ve MHP'den oluşan hükümete "hicap" vermesi elbetteki düşünülemezdi. Sermaye hükümeti büyük bir gözükaralıkla görevde kaldığı dört yıl boyunca İMF-TÜSIAD programını uyguladı. Doğal depremin yarattığı tahribattan çok hükümetin uyguladığı sosyal yıkım programı işçi ve emekçileri yıkıma sürükledi. Hiçbir dönemde sermayeye hizmetten geri durmadılar. İşçi ve emekçilerin yoksulluğu ve sefaleti pahasına uluslararası sermayenin ve işbirlikçi parababalarının kasalarını doldurdular. Ancak bu kez zaman kötüydü. 'Özen' göstermeleri gerekiyordu. Ancak gösterdikleri 'özen' bile sandığa gömülmelerini engelleyemedi. İşçi sınıfı ve emekçiler sermaye politikalarının yılmaz savunucusu sermaye hükümetini barajda boğdu. Seçimlerde mağdur edilen işçi ve emekçilerin neredeyse yüzde otuzu sandığa gitmezken, düzen tarafından mağdur edildiği görüntüsü çizen Recep Tayyip'in AKP'si tek başına çoğunluğu elde etti.

Seçim öncesi AKP liderinin ilk ziyaret ettiği ülke ABD oldu. Amacı, ABD emperyalizminin kaygılarını gidermek, emperyalist dünya sistemiyle ne denli uyumlu olduğunu anlatmak, ABD emperyalizmini ehlileşip evcilleştirmeye inandırmaktı. Görüşmenin ikinci ayağını DB ve İMF ile yapılan temaslar oluşturuyordu. ABD, AKP'nin kendi bölge politikalarını uygulayacağından, çıkarlarını savunacağından kuşku duymadığından ötürü, Dışişleri Bakanı'nın ağzından, "AKP iktidarıyla uyumlu çalışırız" açıklamasını yaptı. İMF ise AKP'nin mevcut programı sürdüreceğinden kuşku duymadığını ifade etti.

Yol, yapım, bakım ve onarım hizmetlerinin özelleştirilmesi AKP hükümeti tarafından gerçekleştirilecek!

Sermayenin çıkarlarını esas alan Türkiye cumhuriyeti devletinin ekonomi politikalarını on yıllardan beridir İMF ve DB yönetiyor. Bağımlılık öylesine çıplak hale gelmiştir ki, DB'nin memuru olan Kemal Derviş ekonomi programının tek patronu olabilmıştır. DB'nin memuru milyonlarca işçi ve emekçinin açlık ve sefaleti pahasına sosyal yıkım programını uygulamıştır.

Hiç kuşku duyulmasın ki İMF programını büyük bir gözükaralıkla, Recep Tayyip Erdoğan'ın AKP'si de uygulayacaktır. Daha önceki sermaye hükümetinin uygulamaya zaman bulamadığı kamu işlerinin özelleştirilmesi programını AKP bir harfini bile değiştirmeksizin uygulayacaktır. Görünürde sergilenen ile gerçekte olanın ne denli farklı olduğunu Recep Tayyip Erdoğan'ın AKP'si ispatlayacaktır.

Ulaşım, taşımada karayollarının payı % 92'yi aşıyor. Bu durum petrol bağımlılığını ve maliyeti yüksek ulaşım ve taşıma giderlerini beraberinde getiriyor. Bu hizmetleri iki kurum yürütüyor, Karayolları ve Köy Hizmetleri Genel Müdürlükleri. Bütçeden yol hizmetleri için ayrılan pay % 8,5'tir. Ayrılan bu payın büyük inşaat ve yol yapım tekelinin iştahını fazlasıyla kabarttığı ortadadır. On yıldır inşaat tekelininin bu paydan yararlanması için gerekli düzenlemeler yapılmıştır. Yol yapım ve onarım işleri hızla bu tekeli firmalara devredilmektedir. Onbinlerce geçici işçi asgari ücret koşullarıyla bu tekelin hizmetinde çalıştırılmaktadır.

Sendikasızdırlar, 8 saatlik iş günü hakkında yoksundurlar.

Karayolu ve Köy Hizmetleri işçileri saldırılara karşı hazırlıklı olmalıdır

Kaçacak yer, dayanılacak duvar kalmamıştır. Yol işçileri kendi güçlerine güvenerek kazanmaya kilitlenmeyi başarabildikleri oranda saldırıları boşa çıkarabileceklerdir. 60 bini aşkın yol işçisinin ekmeğine kan doğranmasını engellemenin biricik yolu örgütü, planlı, programlı direnme çizgisidir. Kaderine razı olma yenilgiyi, hakları için sonuna kadar direnme zaferi beraberinde getirecektir. Sermayenin saldırısının başarısını güvencelemede en büyük destekçisi elbetteki ihanetçi sendika bürokrasisi olacaktır. Saldırılara karşı direnecekleri yönünde yaptıkları demagojik açıklamaların ne denli samimiysiz olduğunu işçi sınıfı yaşayarak gördü, görüyor. Karayolu ve Köy Hizmetleri işçileri kendi güçlerine güvenerek kazanmaya kilitlenmelidir. Objektif olarak, sendika ağaları tarafından saldırıların dayanağı haline getirilen sendikaların işçi sınıfının mevzisine dönüştürülmesi son derece önemlidir. Sendikaları ihanet şebekesinden

kurtarmak, kaderini işçi sınıfı ile birleştirmiş sınıf devrimcilerini yönetimlere taşımak yaşamsal önemdedir. 2003 yılının ilk aylarında başlayacak olan Yol-İş kongre süreci böylesi bir başlangıç için önemli bir fırsattır. Daha şimdiden bulunduğumuz tüm alanlarda kaderimizi elimize alalım. Artık harekete geçme zamanıdır.

Alanda işçiler arasındaki birlik, dayanışma ve mücadele ruhunu yok etmek için aynı işi yapan, aynı alanda çalışan yol işçileri arasında statü farklılıkları politikası bilinçli olarak uygulanmaktadır. Kadrolu işçi, mevsimlik işçi, taşeron işçi vb. statü farklılaşması körüklenmektedir. "Ekip başı" vb. mekanizmalarda kadrolu şoför statüsündeki işçilerin görevlendirilmesi uzun bir süredir uygulanmaktadır. Aşında yapılmak istenen "ekip başı" vb. statü farklılaşması ile işçilerin bir kısmının kendilerini işveren gibi görmelerini sağlamaktır.

Aynı işkolunda çalışmalarına, benzer işleri yapmalarına rağmen 63 bin işçinin ancak 33 bini sendikalyken diğer işçiler sendika tarafından yoksunlar. Sendikal örgütlenmeyi yapması gereken ihanet şebekesi ise üç maymun rolünü oynuyor. Yol-İş duymuyor, görmüyor, bilmiyor (!) Sendikasıız işçileri sendikaya üye yapmak şöyle dursun işçiler arasındaki ayırımı, düşmanlaşmayı derinleştirmek için ellerinden geleni ardlarına koymuyorlar.

Yol işlerinde çalışan tüm işçilerin sendikal hak ve özgürlükleri elde etmesi alana yönelik özelleştirme saldırısının boşa çıkarılmasıyla yakından ilgilidir. Bu durum işçiler arasındaki statü farklılaşmasının ortadan kalkmasının da doğal zemindir. Başta alandaki sınıf

bilinçli işçiler olmak üzere ilerici işçi potansiyelinin saldırıların kapsamı, niteliği ve nasıl boşa çıkarılacağı konusunda kesintisiz propaganda, ajitasyon ve örgütlenme faaliyeti sürdürme sorumluluğu ertelenemez bir noktadadır.

Aydınlatma ihtiyacı başta olmak üzere örgütlenmede ve harekete geçirmede de işlevsel bir araç niteliği taşıyan, alandaki güçler tarafından sürekli beslenen yol işçilerine seslenen bir bültenin çıkarılması son derece anlamlı olacaktır. Daha önce birkaç sayı çıkan karayolu işçileri bülteninde yer alan saldırıların kapsamı ve niteliği üzerine değerlendirmeler alandaki işçilerin deneyimleri ile doğrulanmaktadır. Bu nedenledir ki, saldırılara karşı mücadele çağrısı yapan sınıf devrimcilerinin yaratacağı etki dünden çok daha fazladır. Bu durum önemli bir avantajdır. Sınıf devrimcilerinin görevi bu avantajı en iyi şekilde değerlendirmektir.

Sonuç yerine

Alanda hareketli günlere doğru ilerliyoruz. Genelde ise yükselme sancıları çeken bir sınıf hareketiyle yüzyüzeyiz. Saldırıları önceden görmek, tanımlamak önemlidir. Ama daha da önemlisi bilinç açıklığı avantajıyla sürece yönelmek, müdahale etmek, sürecin hakkını vermektir. Yaşanan süreç yol işletmelerinde çalışan işçilerin karşı karşıya bulunduğu sorunların niteliği, daha şimdiden saptadığımız önümüzdeki sürecin hareketli bir süreç olacağı noktasındaki netliğimiz sürecin hakkını verdiğimiz koşullarda politik kazanımların elde edilmesi olanağını sunmaktadır. Bütün güç ve olanakları bu doğrultuda seferber etmek, olası hareketi geliştirmek, örgütlemek ve politik bakımdan güçlendirmek için hazırlıklı olmak gerekmektedir.

Alanda yayılarak gelişecek olan bir hareketliliğin sınıf devrimcilerinin yetersizliklerini aşmasına, yaratılan birikimin hızla toparlanmasına, etkin bir tarzda harekete geçirilmesine olanak sağlayacaktır. Bu durum aynı zamanda alandaki hareketliliğin zaafının aşılmasında da önemli bir şanstır.

Uzun yıllara yayılan hareketsizlik süreci, bilinç ve örgütlenme düzeyindeki yetersizlik, olası hareketin en önemli zaafıdır. Bu zaafın kısa sürede giderilemeyeceği gerçeğin bir yüzüdür. Gerçeğin diğer yüzü ise zaafın ataletin aşılmasında hareketli dönemlerin çok daha etkin olduğudur. Tarihsel deneyimler, uzun sürelerde yaratılmayan politik ve örgütsel birikimin, hareketli dönemlerde çok kısa sürede ortaya çıkabildiğinin tanığıdır.

Daha şimdiden sınıfın bağımsız iradesinin geliştirilmesi zemini üzerinde eylemin örgütlenmesi için yol işçileri platformlarının oluşturulması görevi önümüzde duruyor. Bu platformlar işlevselliğinin gücü oranında politik kazanımların toparlanması açısından da önemli bir araçtır. Bu bilinç açıklığı zemininde sınıf devrimcilerinin sürece yüklenmesi ertelenemez bir görevdir.

Kurtuluş kendi örgütlülüğümüzdedir!

Asgari ücretin artması ile birlikte bütün işkollarında sorunlar başladı. Özellikle sömürü ve örgütsüzlüğün en yoğun yaşandığı tekstil sektöründe. Sefalet ücreti bile işverenlere fazla geliyor, bu artış miktarını nereden ve nasıl kısılabileceğimizin hesabını yapıyorlar. Ve hemen gözlerini mesai ücretlerine diktiler. Kaşıkla verilen zammı kepçeyle geri almanın planları yapılıyor, mesai ücretleri eksik hesaplanıyor.

Bu konuda farklı işyerlerinde çalışan işçilerle konuştuk:

Sizce belirlenen asgari ücret emeğimizin karşılığı mı?

1. işçi: Belirlenen asgari ücret tam anlamıyla bizim ölmemizi sağlayan bir ücret. Açlık sınırının 400 milyon olduğu bir ülkede asgari ücretin 184 milyon olması korkunç.

2. işçi: Bu ücret tam anlamıyla bir sefalet ücretidir. İnsanı ölmekten beter eder. İnsan bir kere ölür kurtulur, bu ücretle bir insan her gün ölüp ölüp diriliyor. Aldığı ücreti nereye nasıl harcayacağını, ay sonuna kadar ne yapacağını düşünerek deliriyor. Oysa milletvekilleri kendi maaşlarına bir gecede 400 milyon zam yapabiliyorlar.

Maaşlarınızı zamanında alabiliyor musunuz? Mesai ücretleriniz tam ödeniyor mu?

1. işçi: Maaşlarımızı şimdiye kadar hep zamanında aldık. Ancak asgari ücret artınca bu kez ilk ay farkları alamadık. Avansla birlikte vereceklerini söylediler.

2. işçi: Zamlı ilk maaşımızı aldığımızda hiç kimsenin beklediği maaş olmadığı görüldü. Onca sabahlamalara, akşam mesailerine rağmen beklediğimiz parayı almadık. Bu da bizleri çileden çıkardı. Zaten köle gibi çalıştırılıyor. Hiçbir sosyal güvencemiz yok, buna rağmen bir de mesai saatlerimiz düşürülünce herkes tepki göstermeye başladı.

3. işçi: Maaşlarımız eksik ödenince herkes kendi arasında konuşmaya başladı, topluca müdürle konuşalım dendi. Diğer bölümlerde çalışan arkadaşlar da kendi aralarında toplanıp konuşmuşlar, biz düşüncemizi onlara iletince akşam topluca konuşalım dedik. Akşam iş çıkışında muhasebecinin yanına gittik, hepimiz bir şeyler anlatmaya çalıştık. Ancak hiçbirimizin iş kanunu ve yasal haklarımız hakkında bilgisi olmadığı için muhasebeci insanları kolayca ikna edebildi. Burada en önemlisi birlikte hareket etmektir. Örgütlü tarzda hareket edersek kazanabiliriz. Bireysel kurtuluş çözüm değildir.

2. işçi: Ayın 20'sinde almamız gereken maaş farklarımızı vermediler. Bizlerin artık sabrı kalmamıştı. Hepimiz birlikte mesaiye kalmama kararı aldık. İşlerin en yoğun olduğu bir dönem. İlk gün eve gittik, ikinci gün yine mesaiye kalmadık, üçüncü gün patron gelip bizimle konuşmak zorunda kaldı. İşlerin iyi olmadığını, iş yaptıkları fabrikalardan paralarını alamadıklarını, işlerin çok yoğun olduğunu, bu malın gitmesi gerektiğini vb. anlattı. Siz o malı yükleyin, ayarlama yapacağız, paranızı ayın beşinde vereceğiz, diyerek söz verildi. Bizler de işlerin yüklenmesi için mesaiye kaldık. Ufak bir olay bile birlikte hareket edince kazanacağımızı gösterdi. Eğer daha planlı ve örgütlü hareket edersek kazanan bizler oluruz. Bu birlikteliği sürdürmemiz gerekiyor.

Eğer ayın beşinde de farkları vermezlerse bu sefer daha kararlı bir duruş sergilemeliyiz. Kendi emeğimize sahip çıkmalıyız. Bu kararlılığı bizlere dayatılan yeni iş yasa tasarısına karşı da göstermeli ve kazanılmış haklarımıza sahip çıkmalıyız.

Kurtuluşumuz kendi örgütlülüğümüzdedir!

Çiğli Organize'den tekstil işçileri

Seçimler ve fabrika işçileri

Çalıştığım fabrikada seçim dönemi boyunca işçilerle yaptığım sohbetlerde hemen hemen tüm işçi arkadaşlar hükümete ve düzen partilerine olan güvensizliklerini belirtiyorlardı. Hepsinin ortak olduğu düşünce, tüm partilerin aynı olduğu ve seçimlerden sonra da hiçbir şeyin değişmeyeceğiydi. Ancak alternatifsizlikten ve kötünün iyisinden yola çıkarak oy verecekleri partinin adresi olarak, sözünü ettikleri, eleştirdikleri düzen partilerden birini gösteriyorlardı. Tüm düzen partilerinin programlarının aynı olduğunu, yaptıkları ve yapacakları tek icraatların biz işçilere saldırıdan ibaret olduğunu onlar da ifade ediyorlardı. Ne var ki bir tür alışkanlıktan ve gelenekten dolayı çoğunluğu CHP'ye oy vereceklerini söylüyorlardı. Aslında CHP de bilinçli bir tercihin ifadesi ve alternatif değildi onlar için. "Boş oy atmaktansa, oyların AKP'ye gitmesinden CHP'ye veririz" diyorlardı.

Çoğunluğu Esenyurt ve çevresindeki mahallelerde otaran Alevi kökenli işçiler sırf Alevi oldukları için CHP'yi tercih etmişlerdi. Trakya'nın çeşitli illerinden gelenlerle göçmen işçiler de AKP'ye ve sağ partilere olan tepkilerinden dolayı sol etiketli CHP'ye oy verdiklerini söylüyorlardı. Bunlar arasında bazı arkadaşlar, Derviş CHP'ye geçtikten sonra CHP'nin bir İMF partisi olduğunu ve bu nedenle artık

desteklemeyeceklerini, hepsine geçersiz oy vereceklerini söylüyorlardı.

Biraz daha bilinçli ve duyarlı olarak nitelenecek arkadaşların tercihleri ise DEHAP, TKP ya da İP oldu. Toplam on kişiyi geçmeyen bu arkadaşlarla program düzeyinde yapılan tartışmalarda tercih ettikleri bu partilerin gerçekten bilinçli bir savunucusu olmadıkları ortaya çıkıyordu. Akrabalarından, arkadaş çevrelerinden dolayı bu partilere oy verdikleri anlaşılıyordu. Platformumuz üzerinden partilerin programını tartıştığımızda "evet haklısın ama tek başınıza bir şey yapamazsınız. Devrimcilerin tek çatı altında solda birleşmesi gerekiyor" cevabını veriyorlardı.

Yapılan tartışmalar bir kez daha taktik politika konusunda attığımız adımların fabrika çalışması temelinde birleştirildiğinde, beslendiğinde isabetli ve karşılığını bulacak adımlar olduğunu ortaya çıkarıyor. Kampanya dönemi boyunca yürüttüğümüz faaliyetin başarısını da bu adımlar üzerinden değerlendirebilmeliyiz. İşçilerin, düzene ve düzen partilerine olan tepkileri örgütlenebildiği taktirde, saflarımızdan başka akacakları bir kanal bulunmamaktadır.

Partili bir işçi/İstanbul!

Seçim oyunu bitti; emperyalist savaş, İMF, açlık ve yoksulluk gerçeği ise sürüyor!

Emekçilerin oyuyla sermayeye hizmete!

AKP'nin emperyalistlere ve işbirlikçi sermayeye bağlılığın tüm yalınlığıyla ortada olmasına karşın 3 Kasım seçimlerinde temel sanayi kentleri de dahil olmak üzere birçok ilde işçi ve emekçilerin oyunun azımsanamayacak bir bölümünü aldığı ortada. Seçimlerin ardından sonuçların açıklanmasıyla birlikte taraftarlarının AKP'nin "başarısını" kutlarken oluşturduğu görüntü bu çelişkili durumu, aynı zamanda gerçeği de göstermekteydi. Bir yanda ABD ve AB emperyalistlerinden siyonist İsrail'e, sermayenin önde gelen kuruluşları TÜSİAD, MÜSİAD ve TİSK'ten, İMF ve Dünya Bankası'na kadar emperyalist-kapitalist sistemin ulusal ve uluslararası tüm odakları AKP'nin seçimden birinci parti olarak çıkmasını ağzları kulaklarına varan bir sevinçle kutlarken, AKP'yi umut olarak görüp oy veren işçi ve emekçi halk da kendince bu başarıyı kutlamaktaydı.

Emperyalistlerin ve işbirlikçi sermayenin AKP'nin "başarısını" kendi başarıları olarak sahiplenmesi boşuna değil. AKP'ye oy veren emekçilerin ise gerçekte oylarını işsizliğe, açlığa, yoksulluğa, baskı ve zulme karşı verdiklerinden, çok geçmeden bu dayanaksız sevinçlerinin kursaklarında kalacağını söylemek herhangi bir öngörünün ötesinde yaşamın çıplak bir gerçeğini ifade etmek demektir. Zira seçim sonuçlarının açıklanmasının ardından sermayeye bağlılığını bir kez daha yineleyen Erdoğan'ın emekçi halka tek söylediği 3 yıl daha kemerlerin sıkılacağı oldu.

Ancak bu gerçeğin kendisi aynı zamanda AKP'nin kucağında kurulu bir saatli bomba anlamına geliyor. ABD politikalarına yön vermekte etkili olan Washington'un önemli düşünce kuruluşlarından CSIS'ın Türkiye masası direktörü Bülent Ali Rıza'nın seçim sonuçlarını değerlendirirken yaptığı açıklamalarda bu gerçeği ifade etmektedir:

"Washington yönetimi için bu sonuç hiç sürpriz değildir. AKP'nin ezici çoğunluğu karşısında son derece rahat Washington. Bundan sonra AKP, merkezi-merkez sağ kucaklamaya çalışacak, daha da yumuşayacak, sistemle anlaşma yoluna gidecektir. Ama diğer yanda ona oy verenlerin beklentileri var, dolayısıyla AKP seçmenin beklentisi ve karşısındakilerin kuşkusu arasında beklenti ve kuşkulardan oluşan sırat köprüsünde olacak."

AKP'nin bugün emekçilerin talepleri mi, yoksa karşısındakilerin (düzenin gerçek egemen güçlerinin) kuşkularını mı gidermeye çalıştığı ortadadır. Bugün AKP'yi iktidara getiren, İMF ve TÜSİAD'ın yıkım programlarının yarattığı ağır sosyal sorunlardır. Bu programı uyguladığı için 57. hükümetin başına gelenlere benzer bir akıbet AKP'yi beklemektedir.

Müslüman demokratlık mı, yoksa emperyalizme ve burjuvaziye uşaklık mı?

ABD'nin icazetiyle kurulan AKP'nin atacağı adımlardan izleyeceği politikaya kadar herbir ayrıntı

bizzat Washington merkezli hazırlanmaktadır. CSIS'ın Türkiye masası direktörü Bülent Ali Rıza'nın yaptığı açıklamalar bunun göstergesidir. Washington AKP'nin ezici başarısını beklemekle birlikte bundan sonra atacağı adımların da neler olacağını söylemekten çekinmemektedir. Bugün tüm Ortadoğu'ya yönelik saldırı planını Irak üzerinden başlatma hazırlığında olan ABD için AKP'nin tutumu kendi savaş gerekçelerinin de dayanağı olmaktadır. Irak petrollerinden nasibini alamayan Bush, Saddam'ı hedef tahtasına çakarken yeraltı ve yerüstü kaynaklarını ABD'nin sınırsız kullanımına açan Türkiye'yi ve Boynuna "Müslüman demokrat" tabelasını astığı AKP'yi dünyaya örnek olarak göstermektedir.

Daha seçim sonuçları bile belli değilken Tayyip ve Abdullah Gül gibi AKP'nin önde gelen isimleri Irak'ı ABD'ye boyun eğmeye çağırıyordu. ABD politikalarına Ortadoğu halklarının gösterdiği tepkiye karşı Müslüman demokrat kimliği ile öne çıkartılan ve Bush yönetiminin Ortadoğu'da oluşturmaya çalıştığı yönetim biçimi olarak sunulan Türkiye ve AKP modeli, kelimenin gerçek anlamıyla emperyalizme uşaklık anlamına gelmektedir. Bir yanda BM kararlarını defalarca çiğneyip Filistin'de katliam ve işgal politikası uygulayan İsrail'le ortak anlaşmaları onaylayan AKP, diğer yanda Irak'ın BM kararlarına uymadığı bir durumda ABD saflarında savaşa girebileceğini söylemekte.

Sorun partilerde değil düzendedir!

Türkiye'de yapılan her seçimde iktidar olan partilerle birlikte meclisteki milletvekillerinin büyük bir bölümü tasfiye edilmiştir. Seçimlerle parlamentonun yenilenme oranı ortalama yüzde 70 civarındadır. 3 Kasım seçimlerinde bu oran yüzde 90'lara çıkmıştır. Yani geçen dönem parlamentoda olan her 10

milletvekilinden 9'u seçilememiştir. 3 Kasım seçimleri parlamentonun neredeyse tümünü sandığı gömmüş olmasına rağmen uygulanan ve uygulanacak olan politikalarda sözü edilebilir hiçbir değişiklik yoktur. Çünkü düzen partilerinin hepsi İMF-TÜSİAD yıkım programlarını uygulamak, ABD ve AB emperyalistleri ile işbirlikçi sermayenin isteklerini yerine getirme noktasında tekleşmiştir. Sağ ya da sol etiketli olsun düzen partilerinden hangisi iktidara gelirse gelsin, meclis aritmetiği ne oranda değişirse değişsin, değişmeyen tek şey açlık, yoksulluk, baskı ve zulüm düzeni olmuştur.

Seçim sonuçlarını değerlendiren sermayenin önde gelen isimlerinden Bülent Eczacıbaşı ve Cem Boyner'in "Piyasa kuralları işledikten ve İMF programı devam ettikten sonra hükümetin kim olduğu fark etmez" sözleri, bu

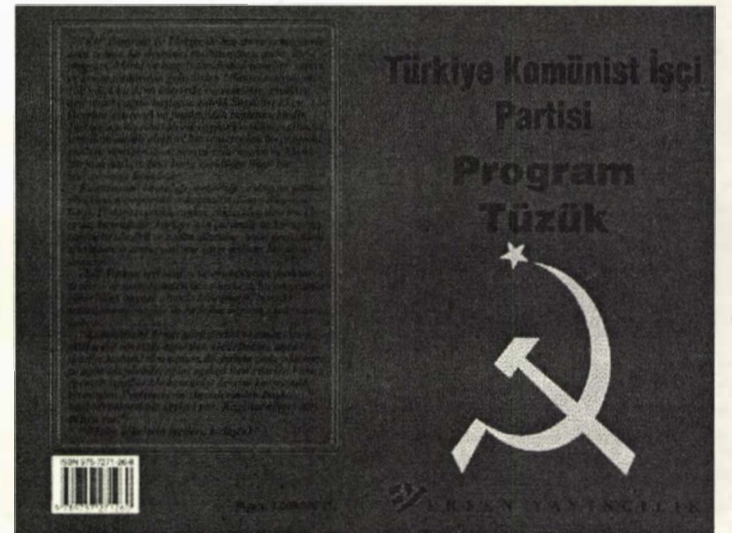
gerçeği tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktadır. 57. hükümetin sözde solda duran DSP'si, merkezdeki ANAP'ı ve faşist MHP'si, İMF-TÜSİAD programlarına bağlılık, emperyalizme uşaklık, işçi ve emekçi halka düşmanlık çizgisinde birleşip, nasıl tam bir uyum içinde hareket ettiyse, Erdoğan ve AKP'si de aynı programda hareket etmektedir.

Düzen partilerinin neredeyse tümünün baraja gömülmesi ve AKP'nin seçimden birinci parti olarak çıkması sermaye basınında "radikal" ve "köklü" bir değişim olarak yer aldı. Peki değişen nedir? AKP, İMF-TÜSİAD programlarını uygulamayı mı, reddediyor. ABD'nin hesabına girilecek Irak savaşına mı karşı çıkıyor. Uygarlığın değil ama savaşın ve sermayenin birliği olan AB'ye girmeye mi karşı çıkıyor?

Tüm bunlara karşı çıkmadığına göre değişen nedir? Ya da AKP'nin diğer düzen partilerinden farkı nedir?

3 Kasım seçimleri bir kez daha göstermiştir ki sorun, Amerikancı düzen partilerinden hangisinin iktidar olup olmayacağına değil ücretli kölelik düzeninin kendisindedir.

B. Ekim

Aldatıcı manevralar değil çözüm!..

F tipi hücre saldırısına karşı büyük ölüm orucu eylemimizin başlangıcının ikinci yıldönümünde bazı gerçeklere dikkat çekmek istiyoruz. Adalet Bakanı Aysel Çelikel'in "sorunun çözümü için herşeyi yapacağız" söylemleri eşliğinde "iyileştirme genelgesi" ile yaratılan puslu havanın hücre gerçeğini örtmemesi bakımından gerçeklerin altının bir kez daha özenle çizilmesinin önemi ortadadır.

F tipi hücre saldırısı egemen sınıfların işçi sınıfı ve emekçilere çok yönlü saldırısının önemli bileşenlerinden birisidir. F tipi hücreler emperyalizmin yıllarca boyunduruk altında tuttukları ülkelerdeki deneyimlerinden yararlanılarak gündeme getirildi.

Kamuoyu desteği almanın belirleyici önemde olduğunu bilen egemen güç odakları işçi sınıfı ve emekçi kitleleri yanıltmak için her türlü araca, yalan ve demagojiye başvurdu. Gerçeklerin sis perdesi altına alınması ve zihinlerin bulandırılmasında özellikle medya öne çıkarıldı.

Bu yalan ve demagoji kampanyası eşliğinde 19 Aralık katliamlarının ve F tipi hücrelere geçişin provası olarak 10 yoldaşımızın katledildiği, onlarcasının yaralandığı, kol koparıldığı, cinsel tacize maruz kaldığı Ulucanlar, Burdur ve Bergama katliamı ve saldırıları gerçekleştirildi.

Yetmedi. F tipi hücrelere geçişin bir başka adımı olarak adalet, işçileri ve sağlık bakanlıkları arasında imzalanan "Üçlü Protokol"le birçok kazanılmış hakkımız elimizden alındı. Biz devrimci tutsaklar, insanı insanlıktan çıkararak tecrit, izolasyon ve treadmillin imha ve teslim almanın mekanı olan F tipi hücre saldırısının emekçilere yönelik çok kapsamlı saldırısının bir parçası olduğunu biliyoruz. Direnişimizin devrim mücadelesine kattığı gücün bilincindeyiz. Sadece kendi koşullarımızın düzeltilmesini değil işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin yakıcı taleplerini de savunduk. İçeride ve dışarıda eylemlerimizle gerçeğin yüzüne tutulan ayna olduk, olacağız da...

19 Aralık 2000 tarihinde, tarihin tanıklık edeceği en kanlı, en vahşi katliamlardan biri gerçekleştirildi. "F tipi cezaevlerinin açılışı bir yıl ertelendi" yalanının hemen ardından devlet 20 cezaevine birden 20 bin kişilik operasyon gücüyle kurşun ve bomba yağdırarak saldırdı. Birçok devrimcinin ölümüne, yaralanmasına ve sakat kalmasına yol açan bu hunhurca saldırıya iğrenç bir ikiyüzlülükle "Hayat Dönüş" adı verildi. Bu kanlı operasyonda devrimci iradelerinden ve çıplak bedenlerinden başka bir araca sahip olmayan bizler kurşunlandık, kimyasal gazlarla boğulduk, diri diri yakıldık, yoğun işkence ve tecavüzlere maruz kaldık. Bütün bu gerçekler devletin Adli Tıp Kurumu raporlarıyla da inkar edilemez şekilde belgelenmiştir. Bu operasyonun dışardaki uzantısı ise tüm demokrat, ilerici kişi ve kurumlara azgınca saldırılar, yoğun gözaltılar, tutuklamalara ve sansürdür.

F tipi hücrelere konulmamızın ardından "ölüm orucu eylemlerinin bitirildiği" yalanı propaganda edilirken sorunun çözüldüğü izlenimi oluşturularak zihinler bulandırılmaya çalışıldı. Oysa iddia edilen tersine ölüm orucu eylemimiz yeni katılımlarla daha da kitleleşmişti. Böylece devrimci tutsaklar hiçbir

koşul altında boyun eğmeyeceklerini dosta da düşmana da gösterdiler.

Direnişimiz karşısında panikleyp şaşkına dönenler yeni manevralara yöneldiler. Zorla müdahale işkencesi devreye sokuldu. Yüzlerce devrimci sakat bırakıldı.

Bu yöntem de sökmedi. Devreye tahliye saldırısı sokuldu. Devrimciler tahliye edilen direnişçilerin yerlerini yeni ölüm orucu ekipleriyle doldurdu. Tahliye edilen direnişçilerin bir kısmı direnişlerini dışarıda da sürdürdüler. Öte yandan tutsak yakınlarının destek amaçlı ölüm orucu eylemi de sürüyordu. Devlet tahammülsüzlüğünü burada da gösterdi.

Küçükarmutlu'da 4 devrimcinin katledildiği küçük ölçekli bir "hayata dönüş" operasyonu yaptı.

98 yoldaşımızın şehit düştüğü, yüzlercesinin sakat bırakılarak "yaşayan ölümler" haline getirildiği bir tablo ısrarla yaratıldı.

İşte "lüks otel" olarak sunulan F tipi cezaevlerinin 2 yıllık uygulamalarından bazı örnekler:

- Tecrit ve izolasyonun yolaçtığı ağır psikolojik yıkım sonucu birçok insanın psikolojik olarak rahatsızlanması ve ölümlerle sonuçlanan intihar girişimleri.

- Avukat görüşlerinde keyfi zorluklar çıkarılması, mahkeme dosyası, savunma belgeleri vb. belgelerin içeri alınmaması, savunma hakkının gaspı.

- Sayım disiplini adı altında keyfi dayatmalara başvurulması.

- Aylık genel aramalarda eşyalarımızın talan edilmesi, eşyalarımıza el konulması, onursuz aramanın dayatılması.

- Sakıncalı olduğu iddia edilerek mektupların verilmemesi veya gönderilmemesi.

- Mahkeme, hastane vb. sevkler sırasında işkenceye dönüşen onur kırıcı aramanın dayatılması.

- Hastalıklarımızla yeterince ilgilenilmemesi, çoğu kez tedavi sonuçlanmadan hastaneden cezaevine gönderilme.

- Ziyaretlerin 1. dereceden yakınlarımızla sınırlanması, ziyaretçilerimize de onursuz aramaların dayatılması,

- İhtiyaçlarımızın ailelerimiz tarafından karşılanmasına "güvenlik" gerekçesiyle izin verilmemesi, kantinden alışverişe zorlanarak birilerine rant kapısı açılması.

- Tutsaklardan elektrik parası alınarak "paralı mahkum" uygulamasının dayatılması.

- Tüm bu uygulamalara dair ilgili kurumlara yaptığımız suç duyurularına rağmen yapılanlar savunulmuş, gayri ciddi yanıtlarla geçiştirilmiş, üstelik aba altından sopa gösterilmiştir.

Devlet üç kapı üç kilidin açılması gibi ancak geçici çözüm

olabilecek bir talebimizi bile

karşılamayarak çözümsüzlükte ısrar etmektedir. Yeni Adalet Bakanı Aysel Çelikel de, sorunun özüne dokunmayan çelişkili açıklama ve icraatlarla, kamuoyunu oyalamaya ve aldatmaya dönük manevralara başvuruyor.

Yeni Adalet Bakanı, "Anlayamıyorum, niye hala direniyorlar. Bunca bedele rağmen direniş olmaz" diyebiliyor. Oysa tecrit ve izolasyona dayalı koşullar devam ettiği müddetçe direnişin sürmesi değil sürmemesi anlaşılmalıdır.

Aldatmacalara, kandırmacalara son verilmelidir. Çözümün yolu taleplerimizin kabulünden geçmektedir. Bunu bir kez daha ölüm orucu direnişinin 2. yılında bu vesileyle vurguluyor ve ilan ediyoruz.

Atlen Yıldırım

1 No'lu F Tipi Cezaevi

A.8/24 Sincan/Ankara

21 Ekim '02

Tecrit ve izolasyona karşı konsolosluk eylemleri devam ediyor

F tipi cezaevlerine ve devrimci tutsaklara yönelik saldırılara karşı protesto eylemleri devam ediyor. Tutsakların sürdürdüğü Ölüm Orucu direnişi ve çeşitli fiili direnişlerle birlikte aile örgütleri de F tipi cezaevlerinin baş mimarlarından olan AB'ye bağlı ülkelerin konsolosluklarına dilekçe verme eylemini sürdürüyorlar. F tipi cezaevlerinin yapımına onay veren ve uygulayan bu ülkeler, yüzlerce devrimcinin katledilmesinin ve sakat kalmasının baş sorumluları arasında yer aldılar. İki yıldır süren tecrit ve izolasyon işkencesinin sorumlusu kendileri değilmiş gibi bugün F tipi cezaevlerinin Kopenhag Kriterlerine uygun olmadığını söylüyorlar. Demokrasi maskelerinin arkasına saklanarak gerçekte gerici siyasal çıkarlarına göre davranan bu ikiyüzlü ülkelerden devrimci tutsakların hiçbir beklentisi yoktur ve olamaz.

TUYAB, TAYAD ve bazı kitle örgütleri 8 Kasım'da Yunanistan Konsolosluğu'na giderek "Tecrite hayır!" yazılı dilekçeleri vermek istedi. 60 kişinin yazdığı dilekçeler ancak uzun bir uğraşın ardından kabul edildi. Yapılan açıklamada her türlü demokrasi aldatmacasına karşı tecrit kalkana dek protesto eylemlerinin devam edeceği söylendi. Aynı gün sabah saatlerinde Ankara Numune Hastanesi'nde yatan Ölüm Orucu direnişçisi Serdar Karabulut'un zorla müdahale sonucu şehit düştüğü bildirilerek, bir kez daha insanım diyen herkes işkence ve tecride karşı dayanışmaya çağrıldı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Ölüm Orucu Direnişi'nde yeni bir şehit:**Serdar Karabulut**

Serdar Karabulut, 28 Temmuz 2001'de AB'nin ve Türkiye oligarşisinin TECRİT politikasına karşı başlamış olduğu Ölüm Orucu direnişinde şehit düştü.

Serdar Karabulut 1992 tarihinde tutsak düştü. Düşmanın her türlü işkencesini yaşadı. İşkencelere karşı direndi. 21 Eylül 1995'de üç siyasi tutsağın şehit düştüğü Buca Hapishanesi katliamında direnenlerden biriydi. Direnişte ağır yaralandı.

Buca Hapishanesi kapatıldığında, Bartın Hapishanesi'ne sevk edildi. 20 Ekim 2000 yılında tecrit hapisanelerine karşı başlatılan Ölüm Orucu direnişini Bartın Hapishanesi'nde karşıladı. Ölüm Orucu direnişini Açlık Grevleri ile karşıladı. 19 Aralık 2000 tarihinde hapisanelere yönelik devletin katliam saldırıları sırasında yine direnişin içindeydi. 28 tutsağın katledildiği bu katliamda da yaralandı.

Katliamdan sonra yeni açılan ve F-Tipi denilen tecrit hapisanelerinden Sincan F-Tipi Hapishanesi'ne sevk edildi. Sincan F-Tipinde tecrit altında tutulduğu koşullarda, 28 Temmuz 2001 tarihinde Ölüm

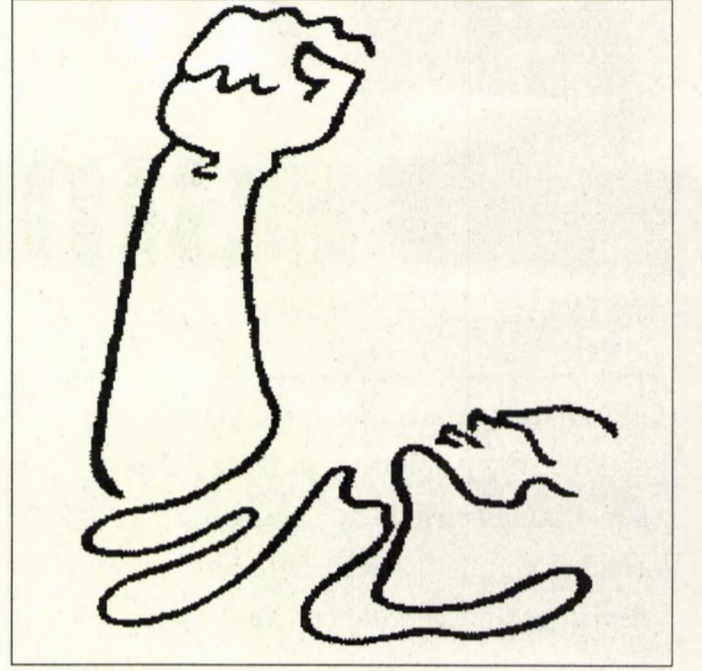
Orucu'nun Altıncı Ekipleri'nde yeraldı. Eylül 2002'de bir işkence merkezi haline getirilmiş olan Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırıldı. Eylül ayından bu yana hastanede Zorla Müdahale İşkencesi altındaydı.

Serdar Karabulut'un on yıllık tutsaklık süreci hep katliamlarla, işkencelerle, baskılarla ve bunlara karşı direniş içinde geçti. Serdar'ın yaşadığı işkenceler ve baskıların bir sorumlusu da Türkiye Devletini destekleyen AB'dir. Serdar AB'nin ve Türkiye oligarşisinin tecrit hapisanelerine karşı mücadelede, DHKP-C davasında yargılanan bir Özgür Tutsak olarak 8 Kasım 2002'de şehit düştü.

Yaşasın tecrite karşı Ölüm Orucu Direnişimiz !

**Zorla müdahale işkencesine hayır !
Tecrite hayır!**

DHKC Enternasyonal
8 Kasım 2002

ODTÜ'de Nurbay Irmak'la dayanışma etkinlikleri

Ekim Gençliği okuru Nurbay Irmak'ın tutuklanması, öğrencisi olduğu ODTÜ'de de devrimci ve ilerici öğrenciler tarafından da protesto edildi. 13 Kasım Çarşamba günü okula yaygın bir şekilde asılan afişlerle ve Fizik Bölümü önüne açılan standla başlayan "Arkadaşıma özgürlük kampanyası" dahilinde insanlar bilgilendirilmeye çalışıldı. Yemekhane ve kantinlerde bildiri dağıtılarak tek tek insanlarla devletin özeldir Nurbay arkadaşımıza genelde ise devrimci hareketin tümüne saldırısının nedenleri üzerine konuşuldu.

14 Kasım Perşembe günü yemekhane önünde bir basın açıklaması yapıldı. Okunan basın metni sık sık sloganlarla kesildi. "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganıyla başlayan basın açıklamasında "YÖK, jandarma, soruşturma, bu abluka dağıtılacak!", "Savaşa hayır, kahrolsun emperyalizm!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!" atılan diğer sloganlardı.

Hafta içinde ODTÜ *Ekim Gençliği* olarak bu konuyla ilgili yaygın bir afiş çalışması ve bilgilendirme faaliyeti yürüttük.

Ekim Gençliği/ODTÜ

**Nurbay Irmak'la ilgili basın açıklaması metni:
Arkadaşıma özgürlük!**

Nurbay Irmak 2 hafta önce evinin önünden sivil polislerce gözaltına alınıp 4 gün sonra çıkarıldığı savcılıkta tutuklanmıştır. Hiçbir tutarlı gerekçe gösterilmeden gözaltına alınan ve tutuklanan arkadaşımız şu an Ulucanlar Kapalı Cezaevi'ndedir.

Arkadaşımız Nurbay Irmak ODTÜ'de bir öğrencidir. Nurbay öğrencilerin sorunlarına sahip çıkan, öğrencilerin akademik-demokratik üniversite mücadelesinin öznesi olan bir öğrencidir. YÖK'ün üniversitelerdeki egemenliğine, üniversitelerin sermayeye hizmet olarak sunulmasına, gerici-milliyetçi-faşizan eğitim müfredatlarına, devletin kolluk güçlerinin

üniversitelerdeki egemenliğine, bilimin metalaştırılmasına ve öğrencilerin yozlaştırılarak kendi toplum ve dünyasına yabancılaştırılmasına karşı olan bir öğrencidir. Özgür üniversite ve özgür bilimden yanadır. Düşünen, sorgulayan, taraf olan bir öğrencidir. Nurbay arkadaşımız YÖK'ün değil bilimin, sermaye üniversitesinin değil ezilen yığınların üniversitesinin, yozlaştırılan gençliğin değil sorgulayan ve üreten gençliğin tarafındadır. Nurbay arkadaşımız bu yüzden tutuklanmıştır.

Arkadaşımız Nurbay Irmak, emperyalist savaş makinesi ABD'nin değil ezilen Ortadoğu halklarının yanındadır. Nurbay Irmak, Ortadoğu'ya yönelik yeni bir askeri müdahalenin hazırlıklarını yapan, hizmetindeki İsrail'le yıllardır Filistin halkına acı, gözyaşı ve kin bırakan ABD emperyalizminin karşısındadır. Arkadaşımızın yeri savaş karşıtı sokak eylemleridir. Gönüdü dünyanın asalak şeyhlerinin, petrol silah tacirlerinin İntifada'daki Filistinli çocuklara, ambargodan dolayı Irak'ta ilaçsızlıktan ölen onbinlerce çocuğa hesap vermesinden yanadır. Arkadaşımız ezilen halkların tarafındadır. Bu ülkenin gençlerinin kardeş bir halka karşı cepheye sürülmesini istemez. Halbuki ABD uşağı TC ordusuyla, medyasıyla çoktan Irak'a karşı büyük şeytanın yanında savaşını başlatmıştır. Savaş hem Ortadoğu halklarına karşıdır, hem de Nurbaylar'a. Nurbay arkadaşımız bu yüzden tutuklanmıştır.

Arkadaşımız Nurbay Irmak, seçim döneminde çürümüş ABD'ci, IMF'ci düzen partilerinin ve burjuvazinin değil işçi ve emekçilerin, ezilenlerin çalışmasını yürütmüştür. Nurbay kokuşmuş düzenin değil devrimin, kapitalist barbarlığın, açlığın ve sefaletin değil kardeşçe bir düzen olan sosyalizmin yanındadır. Onun çıkarı emekçilerin, emekçilerin çıkarı onun çıkarıdır.

Nurbay burjuvaziye karşıdır. Türk burjuvazisi ve devlet aygıtı TC de tanklarıyla, toplarıyla, işkenceleri, sindirme politikaları, yargısı ve cezaevleri ile Nurbaylar'a karşıdır.

İşçi sınıfının genç yoldaşı Nurbay Irmak bu yüzden tutuklanmıştır.

Nurbay Irmak'a özgürlük!

İzmir'de yeni bir 6 Kasım protestosu...***"Ferman YÖK'ün üniversiteler bizimdir!"***

İzmir üniversitelerinde öğrenim gören öğrenciler 6 Kasım'da okullarında yaptıkları YÖK protestolarının ardından 9 Kasım günü Konak Sümerbank önünde ortak bir eylem yaparak "Ferman YÖK'ünse üniversiteler bizimdir!" dediler.

Gençlik dernekleri ve grupları tarafından organize edilen eyleme yaklaşık 400 kişi katıldı. Saat 14:00'te Konak'ta Eğitim-Sen 3 No'lu Şube önünde biraraya gelen öğrenciler "YÖK'e hayır, parasız bilimsel, anadilde eğitim istiyoruz!" pankartını taşıırken kortejin en önünde Eğitim-Sen 3 No'lu Şube'nin pankartı açıldı. Sendika önünden Sümerbank önüne sloganlarla yürüyen öğrenciler eşliğinde saygı duruşunda bulundular. Ölüm Orucu direnişinde son olarak şehit düşen Serdar Karabulut'un ismi anıldıktan sonra öğrenciler "F tipi üniversite istemiyoruz!" sloganı attılar.

Eylemde okunan basın metninde; 12 Eylül askeri faşist darbesinin ürünü olan YÖK'ün toplumun en hareketli ve dinamik kesimi olan üniversite öğrencilerini de zapt-u rapt altına almak istediği, okulların ticarethaneye çevrildiği, ABD'nin emperyalist politikalarına destek verilerek kampüslerin birer ABD üssü, öğrencilerin ABD askeri yapılmak istendiği, F tipi saldırısıyla öğrencilerin tecride ve ölümlere karşı duyarsızlaştırılmak istendiği, YÖK'ün "tek tip öğrenci!" politikalarıyla üniversitelerin F tipine çevrildiği, polis-ÖGB desteğiyle yurtlar ve okulların faşistlerin karargahına çevrildiği ifade edilerek açıklama şöyle noktalandı: "Bir kez daha yineliyoruz, YÖK ait olduğu yere, çöplüğe gönderilene kadar eşit, parasız, anadilde, bilimsel eğitim için mücadele edeceğiz. Gençlik olarak hiçbir emperyalist politikaya yedeklenmeyeceğimizi söylüyor, YÖK'ü yokedene dek tüm eğitim bileşenlerine mücadele çağrımızı yineliyoruz" denildi.

Eylemde "Polis dışarı bilim içeri!", "YÖK kalkacak polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Savaşa değil eğitime bütçe!", "ABD askeri olmayacağız!", "Sokağa eyleme özgürleşmeye!", "Faşizme karşı omuz omuza!" vb. sloganları atıldı.

S.Y.Kızıl Bayrak/İzmir

Seçim çalışmaları

sınıf ve kitle çalışm

Yıllardır ortada olan tablo yeterince açıktır: Arayış içinde olan fakat düzen kanallarına hapsedilen işçi sınıfı ve emekçi yığınlar, ancak güçlü bir devrimci sınıf ve kitle çalışması yoluyla bu sersemletici koşulları aşarak mücadele yolunu tutabilir ve bağımsız bir mücadele hattında birleşebilirler. Giderek yasalılık ve parlamentarizm batağına daha fazla saplanan, liberal savrulma içindeki reformist sol, bu ihtiyacı karşılamaktan, kalıcı ve gerçek bir alternatif olmaktan uzaktır. Küçük-burjuva devrimci akımların programatik temelleriyle, ideolojik açmazlarıyla ve politik iddialarıyla geldiği yer ise yeterince açıktır. Sınıf devrimcileri, sınıf ve kitle çalışmasında elde ettikleri deneyim ve kazandıkları güvenle, bu görevi başarmaya olan inançlarını daha da güçlendirerek çalışmalarını sürdürüyorlar.

Bir dönemi geride bırakmanın nesnel ve öznel koşulları

3 Kasım seçimlerinin ortaya çıkardığı genel tabloyu, seçim dönemi boyunca yürüttüğümüz çalışmayı birçok yönden dikkatle inceleyip ileriye dönük sonuçlar çıkarmak bundan sonraki toplam çalışmamız açısından büyük bir önem taşıyor. Çünkü seçimlerin açığa çıkardığı tablo, seçim çalışmamızın açığa çıkardığı imkanlar ve deneyimler ve içinden geçtiğimiz süreç, çalışmamıza daha ileri bir düzey kazandırmayı, daha iddialı bir tempoyla sınıf ve kitle çalışmasına yüklenmeyi zorunlu kılıyor. Yeni bir politik iddia ve örgütsel hazırlıkla her anlamda artık bir dönemi geride bırakmak durumundayız. Elde ettiğimiz kazanımları güvencelemenin ve daha ileriye taşımamızın olmazsa olmaz koşullarından ilki, emekçi yığınların gerçekliğini tam olarak ve bütün yönleriyle kavramak, onların ihtiyaçlarına yanıt vermek ve kendi çalışmamızın zayıf ve güçlü yanlarına nesnel bir gözle bakmayı başarmaktır. Nesnel gelişmelerin sunduğu imkanlar konusunda tarihsel bir iyimserlikle hareket

etmeli, fakat tersinden güncel görevlere büyük bir iddia ve pratik çabayla yüklenmeliyiz.

Seçimlerin yarattığı atmosferde şu ya da bu biçimde kendi eğilimlerini çoğunlukla pasif biçimlerde açığa vuran kitleler, içinde yaşadıkları koşullar değişmediği ölçüde seçim sonrasında da arayışlarını sürdüreceklerdir. Hangi biçimler altında sürerse sürsün, bu arayış, ağır yaşam ve sefalet koşullarından kurtulma gerçekliğine dayanıyor. Arayışın yönünü tayin edecek olan ise kitlelerin mücadele deneyimi, eylem ve örgütlülük düzeyidir, toplamda bunun ifadesi olan bilinç düzeyidir. Toplumdaki politik güçler tam da bu nesnel zeminde kendi rollerini oynar, gelişen süreç üzerinde şu ya da bu biçimde etkili olurlar. Sınıf devrimcileri olarak kendimizi sınavacağımız ölçüt, sınıfın ve emekçi yığınların karşısına biricik devrimci alternatif olarak çıkmayı ve bu temelde kökleşmeyi başarmaktır. Bu vesileyle burada üç noktanın altını kalınca çizmek gerekiyor.

Birincisi; devrimci bir alternatifin güçlü biçimde kendisini ortaya koyamadığı koşullarda nesnel sınıf çelişkilerinden kaynaklanan bu arayışın yönünü şaşırtmak, geçici olarak düzen içi kanallarda tutmak her zaman için mümkündür. Fakat öbür taraftan ağır sömürü ve yaşam koşullarında boy veren insanca yaşam taleplerini karşılama gücünden yoksun olan her türden geçici, sapırtıcı ve oyalayıcı yönlendirme, bir şekilde zayıflayıp etkisini yitirmeye de mahkumdur.

İkincisi; emekçi yığınlar kendi alternatif programları ve örgütlülükleri etrafında kendi bağımsız sınıf tutumlarıyla sürece dahil olmadıkları sürece, geçici ve aldatıcı çözümler daha uzun bir süre etki ve varlık alanı bulur, böylece bir takım gerici düzen partileri de rollerini oynama fırsatı yakalarlar. Bu oyalayıcı ve aldatıcı mekanizmaların peşinden sürüklenmek ise emekçiler için bir çürüme ve yozlaşma zemindir.

Üçüncüsü; düzenin şu ya da bu aldatıcı partileri ve platformlarının etki alanından tam anlamıyla kopamayan emekçi yığınların karşısına örgütlü bir güçle çıkılamadığı, arayışlarına devrimci bir yön ve biçim kazandırma çabasının güçlü olarak sürdürülemediği koşullarda, emekçi yığınların mücadele sahnesinde kendi rollerini oynamalarını, bağımsız bir sınıf tutumu almalarını, daha güncel bir ifade ile, bile bile aldatılmaktan kurtulmalarını beklemek, bütünüyle karşılıksız olmasa bile nihai olarak boş bir beklentidir. Kitleler ancak kendi deneyimleri, bilinç ve birikim düzeyleri, yakıcı ihtiyaçları ve karşılıklarına çıkan seçenekler, kendisine yapılan müdahaleler ölçüsünde bir tercihte bulunurlar. Onların bağımsız ve devrimci tercihlerde bulunup bunun gereğini yapabilmeleri için, bir dizi çeldirici ve oyalayıcı odaktan daha güçlü bir devrimci müdahalede bulunmak, her türlü imkanı bunun için seferber etmek gerekir.

Seçim tablosunun ortaya serdiği gerçekler

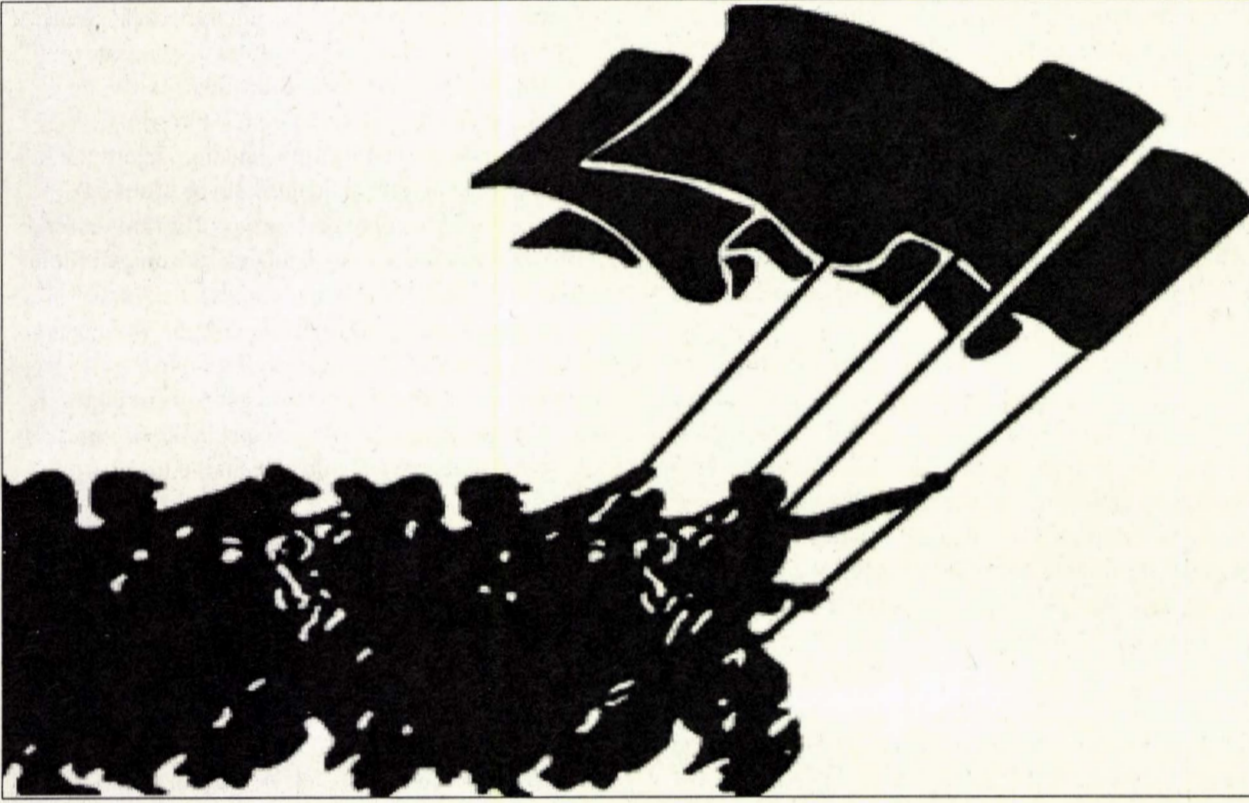
Bu çerçevede ilkin hala da tartışılan seçim sonuçlarının ne ifade ettiğine kaba hatlarıyla bakalım. Fakat bir not olarak şunu belirtmeliyiz: 3 Kasım seçimleri ve bu seçimlerin açığa çıkardığı sonuçlar, siyasal ve toplumsal gelişmelerin pek çok göstergelerinden yalnızca bir tanesidir. Ağır sömürü ve yaşam koşullarının, iktisadi krizin yol açtığı yıkımın boyutlarını, bu tabloya duyulan tepkileri ortaya koyan irili ufaklı daha pek çok veri var. Fakat bu tepkiler sınırlı bir takım eylemler dışında, bir süredir güçlü ve toplu biçimde açığa çıkamıyor, eylemli bir biçime kavuşmıyordu. Seçimler, dipten dibe biriken bu tepkilerin boyutunu ve yönünü göstermesi açısından bir bakıma mevcut durumun kaba bir siyasal fotoğrafını çekmiştir. Tabii ki, bu fotoğraf bir durum tespiti olması açısından geçici ve birçok belirsizliği içermesi anlamında fludur. Onu netleştirecek olansa, bu toplumdaki siyasal güçler ve sınıf mücadelesinin düzeyidir. Buna rağmen seçim sonuçları en kaba ve en genel biçimiyle kitlelerin eğilimlerini ortaya sermiş bulunuyor. Bu sonuçları birkaç noktada özetlemek mümkün.

Birincisi, son on yılda işbaşına gelen sermaye düzeninin en köklü partilerinin (DSP, MHP, ANAP, DYP, SP) seçmen kitlesi tarafından cezalandırılması, bazılarının ise tam anlamıyla varlık-yokluk sınırına kadar geriletilmesidir. Cumhuriyet tarihinde hiçbir hükümet bu kadar kısa süre içinde bu denli ağır bir yenilgiyle –aynı anlama gelmek üzere tepkiyle-karşılaşmamıştır. Yüzde 55 oy desteğiyle kurulan koalisyon hükümeti partilerinin aldığı oy toplamı, üç buçuk yılda yüzde 15'e düşmüştür. Bu, pek çok ağızdan ifade edildiği gibi, bir cezalandırma. Fakat eşegini dövmeyenin semerini dövmesi kabilinde bir cezalandırma. Daha önceki dönemlerde hükümet olmuş, bu anlamıyla sınanmış olan DYP ve RP'nin devamı olan SP'nin aldığı oyları da eklediğimizde, CHP hariç, son 19 yılın hükümet kuran partilerinin oy oranı, geçerli oy oranı içinde yüzde 25-26 civarındadır. Demek ki, tepkinin boyutları yalnızca son üç buçuk yılın hükümet partileriyle sınırlı değildir. BBP türünden diğer sağcı ve küçük partilerin bu seçimde güç kaybetmesini de eklediğimizde, oy kullanan seçmen tabanının gösterdiği tepkinin boyutları daha da büyüyor, tepkiye hedef olan düzen partilerinin sayısı daha da artıyor.

İkincisi; düzene ve düzen partilerine gösterilen tepki bununla da sınırlı değil. Toplam seçmen kitlesinin dörtte biri sandığa gitmeyerek bir başka biçimde tepkisini göstermiştir. Elbette sandığa gitmeyen 9 milyon kadar seçmenin toplamının bu tepkide ortaklaştığı, boykotçu bir tutum aldığı söylenemez. Aynı şekilde, geçersiz oy kullanan 1 milyon civarında bir seçmen kitlesinin tamamının

arının ardından

nasının yeni dönemi

bilinçli bir boykot tutumu aldığı da. Ama sonuçta sandığa gitmeyen, hiçbir partiyi seçmeyen oy oranının bariz artışı (yüzde 22-23), tesadüfen ortaya çıkan bir gösterge değil, esas olarak siyasal bir tepki biçiminin ifadesidir. Ne ki, çözümü sandıkta görmeyen bu kadar önemli bir seçmen kitlesinin başka eylemli biçimlere yönelerek tepkisini ifade etmemesi de bir başka açıdan değerlendirilmeye tabi tutulmalıdır.

Üçüncüsü; emekçi yığınların düzene ve sermaye politikalarına gösterdiği tepkileri istismar ederek güç kazanan düzen solu çok uzun bir zamandan bu yana ilk kez kendisine biçilen dalgakıran olma işlevini yerine getirmekten uzak olduğunu, emekçi yığınların desteğini istenen ve beklenen düzeyde alamayarak gösterdi. Yerli ve yabancı tekelcilerin, medyanın, ordu ve devletin açık destek sunduğu CHP'nin aldığı oy oranı, bu açıdan bir başarı olmaktan çok uzaktır. Bu yönüyle bakıldığında, sola açık seçmen tabanının önemli bir kesimi sosyal maskeli iki düzen solu partiden de uzaklaşmış bulunuyorlar. ('99 Nisan seçimlerinde CHP ve DSP'nin aldığı oy oranı yüzde 30 civarındayken, bu seçimde iki partinin toplam oy oranı yüzde 20'yi aşamamıştır. CHP, DSP'den kopan oyları bile toplamakta yeterince başarılı olamamıştır.)

Dördüncüsü; bu toplam tablo içinde reformist sol, bir parça güçlenmiş olmakla birlikte emekçilerin arayışına yanıt vermekten uzak olduğunu göstermiştir. Büyük bir başarı beklentisi atfedilen DEHAP çatısı altında seçime giren partiler açısından parlamenter sınırlarda bile kazanılmış hiçbir başarıdan söz edilemez. Düzen partilerine karşı tepkilerin olağanüstü ölçüde yükseldiği bu en elverişli koşullarda, "Türk ve

Kürt emekçilerinin birliğini sağlamak", meclise girmek iddiasıyla yola çıkanlar, kazanılmış Kürt oylarını bir parça daha artırmaktan öteye bir sonuç elde edemediler. Bu nedenle milyonların öfkesi onların partilerinde sahte umutların tazelenmesine dönüşmedi. Böyle olması için de bir gerekçe yoktu. Parlamentarist hayallere dayalı içi boş balonlar üfürmeyi, sol-sosyalist söylemleri kendi içinde tekrar etmeyi devrimci bir kitle ve sınıf çalışmasına, devrimci amaçlar için mücadeleye tercih etmenin kazandırdığı oylarla sınırlı bir "başarı"yla yetinmek durumunda kaldılar.

Beşincisi; AKP'nin seçimlerden birinci parti olarak çıkmasının ardında yatan nedenlerin ve bu partiyi bekleyen akıbetin doğru bir şekilde anlaşılmasıdır. Bu başarının geçiciliği, bu partinin çok kısa bir sürede yıpranacağı tartışma götürmez. Yine, bu partinin sermaye partisi olduğu, sermayenin ve emperyalist odakların bir dediğini iki etmeyeceği, sosyal yıkım programına eksiksiz olarak kalınan yerden devam edeceği ve emperyalist savaşa alet olacağı da açık.

Bu gerçekler, bu partinin bir dahaki seçimlere kadar sahip olduğu taban desteğini niçin koruyamayacağını da açıklıyor. Zira, AKP'ye oy verenlerin içinde diğer düzen partilerinden umduğunu bulamayan önemli oranda bir emekçi oyu var. Gerici partilerin oy deposu olan kırsal kesimler bir yana bırakılırsa, büyük şehirlerdeki güçlenmeyi başka türlü açıklamak mümkün değil. AKP, başta İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Kayseri vb. olmak üzere büyük sanayi kentlerinde çok büyük oranda oy aldı. Ve bu oyların içinde emeğiyle geçinenlerin oyu oldukça

yüksek. Yalnızca İstanbul'da geçerli oyların 36'sını, (toplamda 2 milyon 100 bin civarında oy) alması, Esenyurt gibi (AKP 22 bin, CHP 15 bin, HADEP 10 bin) pek çok işçi semtinde diğer partileri ezici bir oy çoğunluğuyla geride bırakması bunu gösteriyor.

Kuşkusuz ki bu başarısını bir dizi etkene borçlu. Herşeyden önce başta İstanbul olmak üzere RP'den kalma güçlü parti örgütlerine sahip olması, kendini açıktan göstermeyen fakat dipten dibe yürütülen birebir ve yaygın propaganda çalışması, medyanın ve anketlerin bilinçli yönlendirmesi, iki krizde yıkıma uğrayan küçük ve orta işletme sahibi kesimlerin, tarikatların ve cemaatlerin desteği, mazlumu oynamanın yarattığı sempati, modern islam partisi olarak hem sermayenin hem de müslüman kesimin gönlünü alacak bir çizgi tuturmaya çalışması ve daha pek çok etkenden bahsedilebilir. Fakat asıl etken yine de, diğer düzen partilerinden umudunu yitiren emekçilerin karşılarında başka bir seçenek görememesidir. İlk etapta bu partiden kopacak ve yeni bir arayışa girecek olanlar da bu kesimlerdir.

Arayışa devrimci bir çözüm bulmak için etkili, kapsamlı ve sürekli bir politik sınıf-kitle çalışması

Düzen cephesinden yeni dönemde ne türden alternatiflerin öne sürüleceğinden, bunların da kısa bir dönemde çöküşe uğrayacağı gerçekliğinden bağımsız olarak, bir kısmının düzen partilerine açıkça tepkili ve onlardan kopmuş, önemli bir kısmının arayış içinde olduğu bir sınıf-kitle tablosunun ortaya çıkardığı görevler yeterince açıktır. Yıllardır sermaye adına politik sahneyi işgal eden geniş tabanlı, köklü partiler bile hızla yıpranmakta, kemikleşmiş oylarını koruma telaşı içinde varlıklarını devam ettirip ettirmeme sorunuyla yüzyüze kalmaktadırlar. Sahneye çıkan yenilerini de kısa bir süre sonra aynı akıbet bekliyor. Cephaneliğindeki her türden silahı kullanarak yol almaya çalışan sermaye iktidarı ise her geçen gün daha fazla zorlanıyor. Fakat sermaye iktidarı karşısında, çözümü kendi dışlarında, sahte çözümlerde arayan işçi ve emekçiler buldukça, sermaye iktidarının saltanatını sürmesi hiç de zor olmuyor.

Bu tabloyu tersine çevirecek olan, işçi ve emekçi yığınların adım adım devrimci mücadeleye kazanılması, sınıfın devrimci programı altında örgütlenmesidir. Israrla ve her vesileyle sınıf ve kitle çalışmasının sürdürülmesidir. Bunun zorunluluğu kadar, başarılı olduğunda ortaya çıkardığı imkanlar da artmaktadır. Dün devrimci sınıf ve kitle çalışmasına kapalı olanlar bile bugün giderek daha açık hale gelmektedirler. Bu artık tekil ve konjonktürel olmayan, giderek olgunlaşan bir durum. Yeter ki uygun bir tarzda ve en uygun, en etkili araçlarla emekçilere gidilsin, her vesileyle emekçi yığınlarla devrimci bir temelde birleşme çabası güdülsün. Bu yönlü bir

çabanın karşılık bulması, esas olarak çalışmanın gücü, kapsamı, niteliği ve sürekliliğine bağlıdır. Bu açıdan, seçim çalışmamız boyunca karşılaştığımız sorunlara daha yakından bakmak istiyoruz.

Tepeden tırnağa örgütsel bir düzey ve disiplinli bir çalışma

Sınıf ve kitle çalışmamızın kapsamını genişletmenin, her geçen gün daha geniş kesimlere daha etkili biçimlerde seslenmenin en temel koşulu, elimizdeki güç ve olanakları en iyi ve en etkili biçimde kullanmak, çalışmaya tepeden tırnağa örgütlü bir nitelik kazandırmaktır. Bu konuda hala da aşmamız gereken sorunlarla karşı karşıyayız. Plansızlık, hazırlıksızlık ve eldeki güçlerin amaca uygun bir tarzda kullanılamaması hemen her yerde ayakbağı olarak gücümüzü ve etkimizi sınırlıyor. Sınıf ve kitleleri örgütlemenin, ona en etkili ve en yaygın biçimde müdahalenin olmazsa olmaz koşulu, bu işi yapacak olan temel güçlerin ve çalışmanın tepeden tırnağa örgütsel bir disipline kavuşturulmasıdır. Olağan dönemlerin olağan temposunu, alışkanlıklarını ve ruhhalini kesin bir tarzda geride bırakmadan bunu başaramayız. Sınıf ve kitle çalışmasının verimi, herşeyden önce örgütsel planda yeni bir düzeyi kazanmaya bağlı.

Olanakları güce dönüştürerek çalışmanın kapsamını ve hedeflerini büyütme

Öte taraftan karşımıza çıkan irili ufaklı olanakları dönemin belirlenmiş hedefleri ve görevleri çerçevesinde seferber etmeden sürdürdüğümüz ısrarlı ve kendi içinde planlı bir çalışma da kendi başına bize mesafe kazandırmaz. Hemen her kapsamlı çalışmada güç yetersizliği en temel sorunların başında geliyor. Oysa ki, hiçbir zaman hiçbir çalışma için hazır güç olmayacak, güç bulunduğu yerde yeni hedefler ve alanlara seferber edileceği için bu mesele her zaman karşımıza çıkacak. Bunun asgari çözüm yolu ise, her çalışmanın kendi asli güçlerini bizzat çalışma içinde açığa çıkarmasıdır. Öyleyse sınıf ve kitle çalışmamızın temel hedeflerinden biri de çalışmayı genişletecek, örgütlülüğü her açıdan güçlendirecek olan yeni insanlar kazandırmak olacaktır. Bunun asla bir üst sınırı yoktur. Bu, bir başkasına havale edilerek, başka yerlerden beklenerek değil, bizzat sınıf ve kitle çalışmasını yürüten güçlerle çözülebilir bir sorundur. Demek ki, çözüm bizzat yine sınıf çalışmasının kendisidir.

Çalışmanın hem kapsam hem de nitelik olarak güçlenmesi, yeni güç ve olanakları seferber etmekle yakından ilgilidir. Eğer, bu demektir ki, her adımda çalışmayı nasıl büyüteceğimizi, bunu hangi güç ve araçlarla başaracağımızı düşünmek ve çözmek zorundayız. Sağlam bir örgütsel bakış, planlama ve hareket tarzı olmadan ortaya ne ölçüde bireysel bir çaba konulursa konulsun, çalışma yalnızca verili güçlerin çabasıyla sınırlı kalmaya mahkum olur. Oysa, seçim çalışmasının ortaya çıkardığı en önemli derslerden biri, iyi bir planlama ve örgütçü bir bakış açısıyla yürütüldüğünde, kitle çalışmasının yeni güçleri de ortaya çıkarması olmuştur. Biz ne ölçüde örgütlü ve etkili bir çalışma yürütürsek bu güçler de o ölçüde hızla öne çıkabilmektedirler. Propagandanın kendi içinde bir amaç olmadığını, aslolanın propaganda ve ajitasyon çalışması yoluyla emekçi yığınlar seslenmek, giderek onlarla buluşmak ve nihayetinde onları saflarımıza kazanmak olduğunu bilmemiz yetmiyor. Mesele bu kavrayışa uygun davranıp davranmadığımız, bunu ne ölçüde gözettiğimiz, güçlerimizi, olanaklarımızı bu amaç

doğrultusunda kullanmayı başarıp başaramadığımızdır. Deyim yerindeyse bu konuda bize gerekli olan, tuttuğunu koparacak bir hırs, olanakları güce dönüştürmesini bilen bir örgütsel ustalaktır.

Her çalışma, yeni güçlere ulaşmayı ve kazanmayı hedeflemenin yanı sıra, mutlaka yeni alanlar açmayı da planlamaya dahil etmelidir. Özellikle kampanya tarzında sürdürülen bir çalışmanın başarı ölçülerinden biri de yeni alanları açmak olmalıdır. Kuşkusuz ki çalışmamızın somut gerçekliğinde bu, yeni fabrikalardır, yeni emekçi semtleridir. Bir başka boyutuyla, kadın çalışmasıdır, gençlik çalışmasıdır, kültür çalışmasıdır, vb. Burada önemli olan, daha planlama ve hazırlık aşamasında bu hedeflerin net olarak belirlenmesi ve bu yönde ilk adımların atılmasıdır. Kendiliğinden ortaya çıkan olanakları değerlendirmeyi tartışmaya konu etmek bile gerekmiyor. Ama maalesef bu bakış doğrultusunda biçimlenen bir pratik yönelim yeterince güçlü olamadığı yerde, kendiliğinden ayağımıza gelen olanakları bile göremeyebiliyor, hakkını vererek değerlendiremeyebiliyoruz.

Kullanılan propaganda araç ve yöntemlerinin ve bunları ustalıkla kullanmanın önemi

Olanakları güce dönüştürmede örgütsel nitelik ve düzey nasıl bir yer tutuyorsa, propagandanın karşılık bulmasında da araçlar ve yöntem, onların kullanılış biçimi aynı ölçüde önemli. Kuşkusuz burada asıl olan aracın kendisinden önce içeriğidir. Hangi aracı ve yöntemi kullanırsak kullanalım, propagandamızın sağlam bir içeriğe sahip olması gerekiyor. İşçi ve emekçilere dönük bir propagandamızın temel dayanağı ise bizzat programın kendisidir. Propaganda çalışması ne ölçüde sınıfın programına yaslanmayı başarıyor ve ne ölçüde onu gelişmeler ve güncel ihtiyaçlar doğrultusunda kullanıyorsa o ölçüde başarılı olur ve sağlam bir içeriğe kavuşur.

Kuşkusuz ki programatik sağlamlık yalnızca bir zorunlu ön koşul. İşin bu yönü çok fazla gözetilip önemsenmediği için bu vesileyle bir kez daha vurgulamak ihtiyacı duyuyoruz. Programatik bakışın kazanılıp yansıtıldığı oranda propagandada yakalanan başarının da örneklerini yaşayıp gördük. Üzerinde durulması gereken asıl sorun ise, propagandada yalın ve etkili olmayı başarmaktır. Açıkçası, bu da diğerleri gibi hep dışardan, merkezi olarak çözülmesi gereken, başkalarına havale edilen bir sorun olarak görüldü şimdiye kadar. Kuşkusuz bir takım merkezi propaganda araçlarında biz programatik bakışımızı yalın bir dil ve üslupla vermeye özen gösteriyoruz. Oysa, yazılı materyaller ne kadar etkili bir üslup ve yalın bir dille ifade edilirse edilsin, sonuçta tek yanlı bir iletişime-etkileşime olanak veren, cansız araçlardır. İşçi ve emekçilerin ne ölçüde bu materyallere ilgi gösterip onlardan etkilendiklerini de biliyoruz.

Yazılı propagandayı dile getirmenin, başka canlı araç ve yöntemlerle devreye sokmanın önemi, seçim çalışması vesilesiyle bir kez daha açığa çıkmış bulunuyor. Özellikle emekçilere doğrudan seslenmenin, propagandayı canlı biçimde yürütmenin yarattığı etki tartışılmaz. Megafonlarla, seçim araçlarıyla, toplantılarda ya da meydanlarda etkili konuşmanın yerini hiçbir araç dolduramaz. Kitle çalışmasında canlı ve farklı araçlarla yürütülecek bir propagandaya ihtiyaç duyulmadığı bir an ve alan nerdeyse yoktur. Dolayısıyla herkesin şu ya da bu biçimde içinde olduğu kitle çalışmasında, herkesi bekleyen görevlerden biri de, kitle karşısında propaganda konuşması yapma, tartışma yürütme ve ajitasyon konularında gerekli donanımı kazanmaktır.

Bunlar doğuştan kazanılan yetenekler olmadığına göre, yapılması gereken yalnızca bu ihtiyaçlara yanıt vermek üzere ileriye çıkmak ve hazırlanmaktır. Her çalışma alan ve biriminde birden fazla ajitator ve propagandistin yetiştirilmesi bugünden bir hedef olarak konulmalıdır.

Kuşkusuz başka araç ve yöntemlerle tamamlanmış bir propaganda düzeyinde karşılaştığımız sorunları tartışıyoruz artık. Deneyimlerimizle sabit olan sonuçlardan hareket ederek, üç ayağı olan bir propaganda düzeyini etkili bir şekilde sürdürme hedefini önümüze koyuyoruz. Bunlar; yazınsal (bildiri, broşür, afiş vb.), sözel (ajitasyon, propaganda, tartışma vb.) ve görsel-eylemsel (sokak tiyatrosu, sokak gösterisi, skeçler, oyunlar, filmler, resim vb.) araçlardan oluşuyor. Herbirinin kullanılma biçimi, düzeyi ve bıraktığı etki diğerinden farklılık arz ediyor. Ve hiçbirinin oynadığı rolü bir diğeriyle telafi etmek, bıraktığı etkiyi bir diğeriyle yaratmak mümkün olmuyor. Yerine ve zamanına, koşullarına ve çalışmanın hedeflerine bağlı olarak birbirini bütünleyen düzeyde bir propagandanın yarattığı etki o ölçüde güçlü, yaygın ve zengin oluyor. Dahası, çalışmanın yaygınlığını da artırıyor. Bir semtte, bir fabrika çıkışında, bir meydanda bir çalışma yürütmek için üç-beş kişiyle önden hazırlanmış bir sokak tiyatrosunu sergilemek yeterli olabiliyor. Bu düzey yakalandığında ve bu araçlar kullanılmaya başlandığında, rutin çalışmanın getirmiş olduğu cansızlık ve verimsizlik de ortadan kalkıyor. Sınıfa ve kitlelere dönük propaganda çalışmamızın yeni döneminde, bu yeni araç ve yöntemleri kullanma becerisi kazanmak en temel hedeflerimizden biridir artık. Adım adım daha etkili bir tarzda bu araçları kullanarak çalışmamıza yeni bir düzey kazandıracğız.

Sonuç: Her vesileyle ve her seferinde daha etkili bir tarzda sınıfa ve kitlelere gitmek!

Yalnızca seçimler vesilesiyle değil, sınıfın gündemindeki hemen her sorun vesilesiyle yılları bulan bir siyasal sınıf ve kitle çalışması deneyimimiz var. En ölü dönemlerde bile politik sorumluluğumuza uygun bir pratik girişkenlik içinde olduk hep. Bu bakış ve bu pratik pek çok açıdan sınıf devrimcilerine bir düzey, bir iddia ve paha biçilmez deneyimler kazandırdı. Ne var ki, ortaya konulan politik sorumluluk, emek ve çaba ölçüsünde bir karşılık bulduğumuzu söyleyemeyiz. Ama bu, asla sınıf ve kitle çalışmasının önemini azaltmıyor, sınıf ve kitlelerin böylesi bir çalışmaya karşılık vermeyeceği anlamına gelmiyor. Bunun böyle olmasının sınıf ve kitleler açısından sayısız nedeni var ve burada bunlara girmek gerekmiyor.

Yıllardır ortada olan tablo yeterince açıktır: Arayış içinde olan fakat düzen kanallarına hapsedilen işçi sınıfı ve emekçi yığınlar, ancak güçlü bir devrimci sınıf ve kitle çalışması yoluyla bu sersemletici koşulları aşarak mücadele yolunu tutabilir ve bağımsız bir mücadele hattında birleşebilirler. Giderek yasalılık ve parlamentarizm batağına daha fazla saplanan, liberal savrulma içindeki reformist sol, bu ihtiyacı karşılamaktan, kalıcı ve gerçek bir alternatif olmaktan uzaktır. Küçük-burjuva devrimci akımların programatik temelleriyle, ideolojik açmazlarıyla ve politik iddialarıyla geldiği yer ise yeterince açıktır. Sınıf devrimcileri, sınıf ve kitle çalışmasında elde ettikleri deneyim ve kazandıkları güvenle, bu görevi başarmaya olan inançlarını daha da güçlendirerek çalışmalarını sürdürüyorlar. Kendi deneyim ve birikimlerine yaslanarak, er ya da geç, işçi ve emekçileri devrimci sınıf mücadelesine kazanmayı da başaracaklar.

Çürümüş düzenin kirli meclisi

AKP sermayenin ve emperyalistlerin onayını alsa da, bu hiçbir zaman desteğe dönüşmedi. Sermayenin gönlünde yatan CHP idi, bu yüzden tüm desteğini ona sundu. Güya hukuk gereği Erdoğan'ın milletvekili olma şansı elinden alındı. Oysa bu gülünç bir yalan.

Erdoğan hakkında açılan yolsuzluk davaları var. Bir davanın sonuçlanması bir yana, henüz Erdoğan ifade vermeye gitmediği için dava başlamadı bile. Yanı sıra, "Erdoğan, belediye bürokratları ile birlikte 'yolsuzluk, usulsüzlük ve görevi kötüye kullanma' gibi 5 ayrı davadan yargılanıyor." (Cumhuriyet, 13 Kasım 2002)

Ama Erdoğan'ın milletvekilliği bunlardan kaynaklı olarak engellenmedi. Hırsızlık, yolsuzluk Türkiye'de neredeyse milletvekillerinin sıradan bir özelliği gibidir. Bu yüzden böyle bir gerekçeyle milletvekili olma şansı kimsenin elinden alınmaz. Erdoğan'ın milletvekili adaylığını engelleyen neden, yaptığı bir konuşmada okuduğu bir şiirdir. Aynı şiir yüzünden TCK 312. maddeden ceza alıp, hapis yatmıştır. Düşünün ki, belediye başkanlığı döneminde yaptığı yolsuzluklar için ancak şimdilerde dava açılıyor. Ama bir şiir okuduğunda ivedilikle dava açılıp cezalandırılıyor.

DEHAP'lı Akın Birdal ve Murat Bozrak'ın da milletvekili adaylıkları engellendi. İkisinin de adaylığını engelleyen, düşüncelerini ifade etmekten dolayı hapiste yatmaları. Susurlukçu ve "bin operasyoncu" Mehmet Ağar, korucubaşı Sedat Bucak, ülkücü katil Oral Çelik gibi isimler ise milletvekili adayları oldular ve bazıları seçildi.

SY Kızıl Bayrak'ın 19 Ekim '02 tarihli sayısında, "Kokuşmuş düzenin kirli adayları" başlığıyla yayınlanan yazıda, meclise girecek olan katil, çeteci, hırsız ve dolandırıcılardan bazı örnekler verildi. Bu katil, çeteci, hırsız ve dolandırıcılar içinden bazıları aday oldukları partiler seçim barajına takıldığı için meclise giremediler. AKP, CHP ve bağımsız olarak girenler ise şimdi milletvekililer. Emin Şirin, İdris Naim Şahin, Hüseyin Besli ve Adem Baştürk AKP sıralarında, mecliste yer alacaklar. Enver Öktem ise CHP sıralarında oturacak.

Mehmet Ağar bir kez daha Elazığ bağımsız milletvekili olarak meclise girdi. "Bin operasyon"la övünen Ağar dokunulmazlık zırhını bir kez daha giyindi. Interpol tarafından kırmızı bültenle aranan bir dolandırıcı olan Fadıl Akgündüz ise Siirt'ten bağımsız milletvekili seçildi.

Düne kadar yurtdışında bulunan "Jet Fadıl" milletvekili seçildikten sonra Türkiye'ye döndü. Ülkeye döndüğü gün dokunulmazlığını kaldıracaklarını, Fadıl Akgündüz gibi birinin meclise girmesinin meclisin prestijini sarsacağını söyleyen Erdoğan'ın İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı döneminde, "Jetkent" hızlı bir yükselişe geçmişti. Jet Fadıl'a hatırı sayılır bir imar rantı bırakan bu yükseliş, yasadışı imar oyunlarıyla şöyle gerçekleşmişti:

"Daha önceki imar planlarında 'jeolojik sakıncalı alanda' kaldığı için en çok 2 katlı ve 'bahçeli ev' düzeninde inşaat hakkı bulunan Beylikdüzü'ndeki Jetkent siteleri arazileri, Tayyip Erdoğan'ın 1994'te göreve gelir gelmez İstanbul Nâzım Planı'nı

beğenmediğini söyleyip 'iptal etmesi'nin ardından Gürpınar Belediyesi'nce plan değişikliği yapılarak 'gökdeleli konutlar' bölgesine dönüştürüldü. Belediye Meclisi'ndeki 'liberal-dinci ittifakla' gerçekleştirilen bu spekülatif imar planı değişikliğine Büyükşehir Belediye yönetimi hiçbir itirazda bulunmayıp sessiz kalarak 'örtülü onay' verirken, Recep Tayyip Erdoğan da yükselen inşaatlardan elde edilen rantla düzenlenmiş 'Siirtliler gecelerinde' Akgündüz'e 'destek' konuşmaları yapmıştı." (Cumhuriyet, Oktay Ekinci, 13 Kasım '02) Bu da AKP'nin tipik bir kirli düzen partisi olduğunun bir başka göstergesi.

Meclis hırsız ve dolandırıcı dolu. Ama Fadıl Akgündüz gibi birinin değil seçilmesi, milletvekili adaylığı olması bile düzenin seçim oyununun ne menem bir şey olduğu hakkında fikir veriyor. Elbette diğerleri de püri pak değil, bilinen deyimle mecliste "yetim hakkı yemeyen" yok. Sömürü, baskı ve talana dayalı bir sistemin meclisi de başka türlü olamaz zaten.

Sermaye açısından herşey yolunda giderse, beş yıl sonra seçim oyunu yeniden oynanacak. Bu kirli düzen varolduğu sürece meclise yine kirli isimler girecek ve meclis yine çete meclisi olacak. Demek oluyor ki, sorunun özü kirli düzendir, kapitalizmdir. Bataklık kurutmadan sineklerle uğraşmak bir yarar sağlamaz. Sinekleri yok etmek için bataklık kurutulmalıdır. Bu ise işçi ve emekçilerin kendi sınıf partisinin devrimci programı ve bayrağı altında kenetlenerek, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmesini gerektiriyor. Ancak bu kirli sistem tarih sahnesinden silindiğinde temiz bir toplum özlemi gerçekleşebilecektir.

Demokratikleşme yalanları ve artan devlet terörü

6 Kasım'da YÖK'ü protesto eylemleri gerçekleştirildi. İstanbul'daki gösteriye polis müdahale etmedi, ama Ankara'daki medyanın da da ilgisini çekecek biçimde saldırdı. En çarpıcı görüntü ise, gözaltına alınan bir öğrencinin (Veli Kaya) yakınlardaki bir depoya götürülerek vahşice dövülmesiydi. Öğrenci emekçiler tarafından kurtarıldı.

Sermaye medyası "AB'ye uyum yasaları" üzerinden demokratikleşme yalanlarıyla kitleleri sersemletmek için yoğun bir çaba harcadı. Artık anadilde eğitim verilecek, gösteri ve yürüyüş serbest olacak, idam kaldırılacaktı!

Şimdi de işkence ve devlet terörü sanki yasalardan ve bazı kötü alışkanlıklardan kaynaklanıyormuş gibi yansıtılıyor. Bu konuda yasal önlemler alınmış olmakla birlikte uygulamada aynı sorunlarla karşılaşılması yılların kazandırdığı kötü alışkanlıklardan kaynaklanıyor! Oysa işkence ve devlet terörü, sömürü sisteminin bekası için uygulanan sistematik bir olgudur. Bu yalnızca Türkiye'ye özgü bir durum da değildir. Burjuvazi koşullar uygun olduğu sürece kendi demokrasisini yaşama geçirir. Bunu devrimci muhalefeti kırmanın etkin bir silahı olarak kullanır. Ama bunu yaparken, faşizmin üstünü ince bir tülle örter. Bu yüzden burjuva demokrasinin uygulandığı emperyalist ülkelerde de sık sık coplar ve ihtiyaç duyulduğunda silahlar kullanılır.

6 Kasım'da Ankara'da sergilenen saldırganlık "AB'ye uyum yasaları"nın nasıl bir aldatmaca

olduğunu, AB emperyalizminden demokrasi beklentilerinin nasıl ham hayaller olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi.

Öte yandan, seçim süreci boyunca MHP'nin eski saldırgan tutumunu sergilemesi, sivil faşistlerin fevri bir çıkışı değil, faşist sermaye devletinin bir politikasıdır. İstanbul Esenyurt'ta BDSP çalışanı Murat Elverişli'yi silahla yaralayan besleme faşist, daha sonra elini kolunu sallayarak MHP binasına girmiştir. Olayın hemen sonrasında gelen jandarma bu faşisti "bulamamıştır"! Dahası bir başka BDSP çalışanını gözaltına almıştır.

Körfez savaşı yakında başlayacak. Türkiye de savaşa aktif olarak girecek. Bu koşullarda devlet terörü giderek artacak ve şiddetlenecek. Sivil faşistler ise yer yer Esenyurt'ta olduğu gibi devlet himayesinde, yer yer de devlet güçleriyle birlikte terör estirecekler.

Emekçiler Ankara'da öğrenci dövülürken seslerini çıkarmasalar, yarın aynı depoda dayak yiyenler belki de kendileri olacaklardı. Ama sessiz kalmadılar. AB uyum yasalarıyla gelen "demokrasinin" ne menem bir şey olduğunu yaşayarak gördüler ve öğrenciyi polisin elinden kurtardılar. Bu davranış işçi ve emekçilere demokrasi yalanları karşısında izlenmesi gereken yolu gösteriyor.

Avrupa'da savaşa karşı kitlesel eylem dalgası sürüyor...

Floransa'da yüzbinlerce kişi kızıl bayraklar ve savaş karşıtı pankartlarla yürüdü

Avrupa çapında birçok küreselleşme karşıtı hareket ve kitle örgütü tarafından İtalya'nın Floransa kentinde "başka bir dünya için başka bir Avrupa mümkün!" sloganıyla düzenlenen Avrupa Sosyal Forumu (ASF) toplantısı vesilesiyle yüzbinlerce savaş ve küreselleşme karşıtı bir araya geldi. Başta ev sahibi İtalya olmak üzere, Almanya, Fransa, İsviçre, Avusturya, Belçika, İspanya, Yunanistan gibi ülkelerden binlerce küreselleşme karşıtının katıldığı toplantılarla başlayan ASF, ABD'nin Irak'a saldırı hazırlığına anlamlı bir yanıt oldu.

ASF dolayısıyla yoğun güvenlik önlemleri alan İtalya polisi sınırlardan giriş yapan binlerce emekçiyi geri çevirdi. Ancak İtalyan polisinden aldığı tüm önlemlere ve Floransa halkını göstericilere karşı kışkırtmak için günlerdir giriştiği tüm çabalara rağmen cumartesi günü gerçekleştirilen gösteriye katılım ve coşku doruk noktasındaydı. Avrupa genelinde birçok sendikadan sivil toplum örgütüne, işten atılma tehlikesiyle karşı karşıya olan İtalyan Fiat işçilerinden, Floransa'daki liman işçilerine kadar geniş bir katılımın olduğu ve çoğunluğu gençlerden oluşan yaklaşık bir milyon kişi "ABD emperyalizmine hayır", "Savaşa hayır!", "Kapitalizme hayır!" sloganlarıyla dev bir gösteri gerçekleştirdi. Bu savaşa, neo-liberalizme ve ırkçılığa karşı yaşlı kıtadan yükselen en büyük protesto gösterisiydi.

200 bin kişinin beklendiği gösteriye bir milyon kişi katıldı!..

200 bin kişinin beklendiği eyleme katılımı polis ve sendikacılar 500 bin olarak belirtirken, eylemi düzenleyenler katılımın bir milyon kişiyi bulduğunu belirtiyorlar. Organizatörler eyleme yaklaşık 200 bin

civarında bir katılım beklerken katılanların sayısının 1 milyona yaklaşması, küreselleşmenin yarattığı yıkıma ve emperyalist savaşa karşı oluşan tepkinin gücünü ve çapını ortaya koymakta.

Yürüyüşte akan kızıl bayrak seli içinde savaş karşıtı pankart ve dövizler hakim durumdaydı. Eylemle ABD ve İngiliz emperyalistlerinin Irak'a karşı başlatacağı savaşı destekleyen Berlusconi hükümeti de protesto edildi. Uçsuz bucaksız insan seli arasında solcu Sendikalar Birliği (CGİL), Sendikal Taban Komitesi Koordinasyonu (COBAS) ve Rifondazione Comunista'nın bayrak ve flamları asıl ağırlığı oluşturuyordu.

İşletmelerinin kapatılması ve işten atılma planını da protesto eden Fiat işçileri tüm sendikaların kortejlerinde bloklar halinde yürüdüler. CGİL'in Palermo bölge komitesi kitlesel işten atılmalara karşı genel grev çağrısı yapan pankartlar taşıdı. Daha önce forumlardaki konuşmalarda da CGİL ve COBAS sözcüleri Fiat krizine karşı tüm İtalyan işçilerine eylemli tepkilerini ortaya koymasına için çağrı yapmışlardı.

Floransa yüksek okul öğrencileri de 10-15 bin kişiden oluşan bir blok oluşturarak yürüyüşe katıldılar.

Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı halklarla dayanışma

Eylemde Küba'nın, Che Guevara'nın resminin bulunduğu bayrakların yanında Filistin bayrakları da dalgalanıyordu. Filistin halkı ile dayanışma ve İntifada, son süreçte tüm dünyada olduğu gibi İtalya'da da emperyalizme ve sermayenin her türlü

saldırılarına karşı bir kavga çağrısı niteliği taşıyor. Eylemde Irak'a yönelik savaşa karşı sloganların yanında "Arjantin, Filistin yanındayız!" sloganlarının da atılmasıyla enternasyonalist dayanışmanın anlamlı bir örneği sergilendi. Eylemin ana temasını Irak'a yönelik emperyalist savaş planlarını engellemek oluştursa da göstericiler, sosyal ve siyasal haklar, çevre sağlığı, sendikal hareketin sorunları, uluslararası finans kuruluşları ve bunların az gelişmiş ülkeler üzerindeki baskısı, yoksul ülkelerin borçlarının koşulsuz olarak silinmesi, yoksulluk, açlık ve ırkçılık ile ilgili talepleri de haykırdılar. Floransa'daki bu büyük yürüyüşten sonra Avrupa Sosyal Forum örgütleyicileri 15 Şubat'ı "Avrupalılar'ın Irak savaşını protesto günü" ilan ettiler. Bu eylemden önce Avrupa genelinde, Aralık ve Ocak ortalarında olmak üzere, iki büyük savaş karşıtı yürüyüş daha yapılacak.

Sıra Türkiye halklarında!

Irak'a karşı savaş hazırlıklarının başlamasıyla birlikte ABD ve AB ülkelerinde savaş ve küreselleşme karşıtı mücadelede de gündeme oturdu. Yalnızca savaşa karşı çıkmakla kalmayan yanı sıra kendi ülkelerindeki iktidarları ve emperyalist-kapitalist sistemi de hedef alan gösteriler her geçen gün yüzbinlerce işçi, emekçi ve gencin katılımıyla kitleselleşip yayılmakta. Emperyalist-kapitalist ülkelerin metropollerini küresel yıkıma ve emperyalist savaşa karşı işçilerin birliği ve halkların kardeşliğinin sergilendiği gösterilere sahne olmaktadır.

Sıcak savaş bölgesi içinde yer alan ve küresel yıkımın yanında olası bir savaşta en ağır faturayı da ödeyecek olan Türkiye'nin emekçi halkları, başta ABD ve AB ülkeleri olmak üzere savaşa ve küreselleşmeye karşı tüm dünyada yükselen bu sese ortak olma sorumluluğuyla karşı karşıya. Bu açıdan da gerek Irak'a saldırı hazırlığında olan emperyalizme karşı gerek ise bu savaşın ortağı olan, kanımızı ABD'ye pazarlayan, IMF-TÜSİAD yıkım programlarıyla açlığı ve yoksulluğu dayatan sermaye iktidarına karşı 1 Aralık'ta alanları doldurmak için hazırlanalım.

Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Fiat işçilerinin eylemleri sürüyor

İtalya'da Fiat işçileri kitlesel işten atılmaları protesto etmek için başlattıkları eylemlerini geçen Salı günü Palermo'da da sürdürdüler. Yüzlerce işçi havaalanına giden metro ve otobanlara 30 km mesafe kala barikatlar kurarak tüm giriş çıkışları kapattılar. İşçiler, Fiat patronlarının işten atma planını değiştirene kadar eylemlerini sürdürmekte kararlı olduklarını açıklıyorlar.

Fiat tekeli geçtiğimiz haftalarda 8100 işyerini yok edeceğini açıklamıştı. 1800 işçi çalıştıran Sicilya'daki Termini İmerese işletmesinin de tümünden kapatılması planlanıyor.

Fiat ülkenin en önemli endüstri işletmesi. Özellikle de Sicilya'daki işçilerin işten atılmaları durumunda başka bir iş bulma şansları yok.

Floransa'da Birinci Avrupa Sosyal Forumu...**Savaşa karşı mücadele tüm etkinliklere damgasını vurdu...**

İtalya'nın Floransa kentinde 6-10 Kasım tarihleri arasında Birinci Avrupa Sosyal Formu toplantısı gerçekleşti. Sosyal forum, tüm dünyada neoliberalizme, sermayenin sınırsız egemenliğine ve emperyalizme karşı mücadele etmek için tüm gruplar, ilerici kitle örgütleri ve sivil toplum örgütlerinin biraraya gelmesinden oluşuyor. Geçtiğimiz yıl da Brezilya'nın Porto Alegre kentinde Dünya Sosyal Formu toplantısı düzenlenmiş ve bu etkinliğe 70 bin kişi katılmıştı.

Organizatörlerin verdiği bilgiye göre Birinci Avrupa Sosyal Forum toplantılarına da tüm Avrupa'dan 50 binin üzerinde katılım gerçekleşti. Forumda katılım, sendikalardan komünist partilerine, küreselleşme karşıtlarından İtalyan barış hareketine, yeşiller ve kiliselere kadar geniş bir yelpazeden oluşuyordu.

Toplantı Pazar günü sona erdi. Cumartesi günü gerçekleşen ve Avrupa'da savaşa, neoliberalizme karşı gerçekleşen en büyük gösteri olan yürüyüş, Avrupa Sosyal Formu'nun sonucunu da etkiledi. Söz konusu savaş karşıtı yürüyüşe bir milyona yakın insan katıldı.

Forumda binlerce kişinin katıldığı kapanış toplantısında katılımcıların tümünü ifade eden bir döküman hazırlandı. Hazırlanan dökümanda şunlar

belirtiliyor:

"Bizler, Floransa'da tekellere ve neoliberalizmin iktidarına dayalı Avrupa düzenini reddettiğimizi ifade etmek için biraraya geldiğimizi belirtmek istiyoruz. Bu pazar modeli yaşam koşullarımızı kötüleştirerek işçi haklarına, sosyal eşitsizliklere, kadınların ve azınlıkların baskı altında tutulmasına, işsizlerin ve göçmenlerin sosyal yaşamdan dışlanmalarına karşı sürekli olarak sürdürülen saldırıları beraberinde getiriyor. Doğanın tahrip edilmesine, özelleştirilmelere ve işyerlerinin yok edilmesine neden oluyor. Güçlü ülkelerin zayıf ülkelerin ekonomileri üzerinde hakimiyet kurmalarına ve onların kendi kaderini tayin edememesine neden oluyor. Bu bir kez daha savaşa neden oluyor."

Forumda ayrıca yukarıda sıralanan tüm saldırılara karşı önümüzdeki aylarda ve yıllarda sosyal hareketlerle birlikte ortak kampanyalar örgütleme kararı alındı. Sağlık ve eğitim alanında özelleştirilmelerin hızlanmasını beraberinde getiren Dünya Ticaret Örgütü'nün GATS anlaşması çerçevesinde AB'nin üstlendiği role karşı eylemli protestolar da planlananlar arasında. Ayrıca ırkçılığa karşı da kampanyalar örgütlenecek.

Bunlara karşı, Aralık 2002'de Danimarka'da, 2003

Haziran'ında ise Yunanistan'da gerçekleşecek olan AB zirvelerine, yanı sıra 2003 Haziran ayında Fransa'da toplanacak G7 zirvesine karşı protesto eylemleri için hazırlıklar başlatıldı.

Forum süresince Irak savaşına karşı direniş tüm toplantının ana gündemiydi. Binlerce kişinin katıldığı savaş ile ilgili toplantıda ABD'nin hegemonyacı politikaları ve sosyal hareketlerin buna karşı neler yapması gerektiği tartışıldı. Kapanışta okunan metinde, tüm "Avrupa halklarına çağrı" yapıldı. Çağrıda; "Savaşın UNO'nun desteği olsun olmasın, ambargo ve Saddam rejimi altında inletilen Irak'taki insanlar için, aynı zamanda Ortadoğu halkları için bir felaket olduğuna inanıyoruz. Demokrasiye, uluslararası çelişkilerin politik çözümüne inanan her kişi bunu reddetmelidir!" deniliyor.

Bunun için savaşa karşı tüm Avrupa çapında bir direniş koordine edilmesinin önemi vurgulandı ve 15 Şubat tüm Avrupa'da "Irak'a saldırıya hayır!" sloganı altında savaşa karşı protesto günü ilan edildi. O gün Avrupa'nın tüm başkentlerinde merkezi gösteriler düzenlenmesi planlandı.

Gelecek Avrupa Sosyal Forum toplantısı, Paris yakınlarında Saint Deniz'de yapılacak.

Kapitalizm insanlığı yıkıma sürüklüyor!

Birleşmiş Milletler geçtiğimiz günlerde "Dünya Sürdürülebilir Kalkınma Zirvesi"nde ele alınan sağlık ve yoksulluk konularındaki raporunu hazırladı. Rapor kapitalist barbarlığın ve kâr hırsının insanlığı nasıl bir yıkıma sürüklediğinin yeni bir kanıtı oldu. Küreselleşme adı altında tüm dünyanın kapitalizmin nimetlerinden yararlanacağı palavraları düzen kalemşörlerinin dillerinden düşürmedikleri argümanlarken, dünyanın önemli bir bölümünün yoksulluk denizi içinde yüzmesi kapitalizmin işçi-emekçiler ve ezilen halklar için daha fazla yıkım demek olduğunu bir kez daha ortaya koydu.

Kapitalizmin servet-sefalet kutuplaşmasını derinleştirilmesi sonucu en zengin kesimin gelirleri sürekli artarken, sayıca hızla artmalarına karşın en yoksul kesimlerin toplam gelirden aldıkları pay giderek düştü. Dünyanın en zengin 3 kişinin toplam serveti 48 ülkenin ulusal gelirlerinin toplamına, en zengin 227 kişinin toplam geliri 2.5 milyar kişinin servetine eşit hale geldi. Bu bir avuç asalak kapitalistin elinin altında dünyanın geri kalanının nasıl bir yıkım yaşadığını ve ulaşılan sefaletin boyutunu da ortaya koyuyor. Rapora göre dünyada 1.2 milyar kişi günde 1 doların altında bir gelire yaşamını sürdürmek zorunda. Dünya nüfusunun yarısı kentlere yaşıyor ve bunun da yaklaşık %60'ı yoksulluk sınırının altında yaşıyor. 15 milyon kişi asgari barınma koşullarından mahrum durumda. Ekilebilir toprakların tarım ve gıda tekellerinin denetimine geçmesiyle birlikte topraksız kalan köylü sayısı 1 milyara ulaştı.

Dünya ölçüsündeki beslenme ürünlerinin üretimi toplam gereksinimi %110 oranında karşılamasına rağmen, emperyalist tekellerin sadece kâr amacıyla insanlığın ihtiyaçlarını hiç

saymaları sonucu dünyada 800 milyon kişi açlık çekiyor. Üstelik bunun 300 milyonu çocuk. Emperyalist tekeller bağımlı ülkelerin tarımını çökerterek gıda gereksinimleri açısından kendisine bağlamakta, bunu dahi kendisi için bir vurgun kapısına dönüştürmektedir. Özellikle açılığın korkunç boyutlar aldığı Afrika kıtasında yerli tarım tamamen çökertilmiş durumda. Verilen yardımların veya imzalanan anlaşmaların karşılığı olarak ülkelerin tarım ve gıda sektörlerini tamamen emperyalist tekellere açmaları isteniyor. Bunun sonucu olarak hergün 24 bin kişi açlıktan hayatını kaybediyor. Her yıl uluslararası toplantılarda emperyalist tekeller verdikleri sözleri yok sayarak yıkımdaki sorumluluklarından kurtulmak istiyorlar. Geçen Ağustos ayında yapılan Tarım Ve Gıda Örgütü toplantısında konuşmacılar, verilen tüm sözlerin söz verenler tarafından çiğnendiğini belirtip tekelleri suçladılar. Daha önceki toplantıda açlık çekenlerin sayısını yarı yarıya düşürmenin 2015 yılına dek tamamlanması planlanırken, şimdi bunun mümkün olmadığı belirtiliyor. Nedeni ise emperyalist ülkelerin verdikleri yardım sözünü tutmamaları. Yardım koşulu olarak, bu ülke pazarlarının serbest piyasaya, yani emperyalist tekellerin talanına açılmasını istiyorlar. Bu ise yaşanan yıkımın daha da artmasına neden oluyor.

Emperyalist ülkeler bir yandan temiz içme sularını kirletirken, diğer yandan da içilebilir su kaynaklarını tekellere sunuyorlar. Su gibi her insanın temel hakkı olması gereken zorunlu bir ihtiyacı dahi bir meta olarak pazarlıyorlar. Bugün 1.5 milyar insan temiz içme suyundan mahrum. 2.5 milyar insan ise kirli suların arıtılmasını da içeren koruyucu sağlık hizmetlerinden yoksun. Her yıl 250 milyon kişi suyla bulaşan hastalıklara yakalanıyor ve 5-10 milyon kişi bu hastalıklar

nedeniyle hayatını kaybediyor. Bunun yanında 2.4 milyar kişinin temel sağlık hizmetlerinden yoksun olması sorunu büyütüyor. Ve her yıl 5 yaşından küçük 11 milyon çocuk önlenebilir hastalıklar nedeniyle hayatını kaybediyor.

Açlık sorununun önüne geçebilmek ve 800 milyon olan açlık çeken insan sayısını 400 milyona düşürmek için 24 milyar dolara ihtiyaç var. Bu paranın verilemeyeceği iddia edilirken, AB ülkelerinde her yıl parföme 13 milyar dolar harcanıyor. ABD'de ise her yıl kedi ve köpek maması için 17 milyar dolar harcanıyor. 800 milyon kişinin yeterli beslenebilmesi için 40 milyon ton hububat gerekirken, zengin ülkeler hayvanlarını besleyebilmek için 450 milyon ton hububat tüketiyorlar. Dünyada milyonlarca insanın asgari sağlık sorunlarını çözebilmek için 13 milyar dolar bulunamazken, ABD, Rusya, Japonya ve İngiltere silahlanmak için her yıl 440.8 milyar dolar harcıyorlar.

Raporda yer alan kısmi gerçekler bile kapitalizmin insanlara yaşattığı yıkımın boyutlarını ortaya koyuyor. Emperyalist tekellerin kâr hırsı nedeniyle bu yıkım her geçen gün daha da derinleşiyor. Örneğin ABD emperyalizmi atmosferi zararlı gazlardan koruyabilmek için imzalanan Kyoto Protokolü'nden çekildi. Bu protokol gereği temiz enerji kaynaklarının kullanımı ve geliştirilmesi için çalışılması petrol tekellerinin engeline takıldı. Bu ise atmosferin kirlenmesi, ozon tabakasının incilmesi ve buzulların erimesine neden oluyor. Dolayısıyla gelecekte yıkımın boyutu daha da artacak. Bunun karşısında işçi-emekçilerin ve ezilen halkların tek alternatifi kapitalist barbarlığa karşı mücadele etmektir. Şimdi "Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!" şiarı çok daha yakıcıdır.

Birinci Avrupa Sosyal Forumu katılımcılarıyla röportajlar...**Gündem "Savaş, yoksullukla mücadele ve uluslararası dayanışma..."**

Junge Welt dergisinin 11 Kasım 2002 tarihli sayısında "Floransa bir başarı mıydı?" başlığı altında yer alan ve günlerce süren konferanslara katılan değişik kesimlerden kişilerle yapılmış söyleşileri, forum hakkında genel bir bilgi ve fikir vermesi açısından okurlarımıza sunuyoruz....

Alessandro Riatti, İtalyan Genç Komünistler (GC) örgütü üyesi ve Falce Martello (Orak Çekiç) dergisi redaktörü...

JW: Sosyal Forum bir başarı mıydı?

A. R.: Evet. Hem Avrupa'dan hem de İtalya'dan beklediğimizin üzerinde insan katıldı. Sadece İtalya'da değil, her yerde başka bir dünyanın ne kadar gerekli olduğu görülüyor ve biz bunları burada tartışabildik.

JW: Forum'da çok sayıda konferans, seminer ve çalışma grupları vardı. Sizce tartışılan en önemli sorun neydi?

A. R.: İlk önce iş sorunu. Son 20 yıl içinde tehlikeli bir süreç yaşanıyor. Emeğin karşılığı ödenmiyor, iş garantisi giderek yok oluyor, süreli sözleşmeler vb. Bunun dışında sömürü artıyor, fabrikalarda iş koşulları ağırlaşıyor. Berlusconi hükümeti iş yasasında işten atılma ile ilgili yasayı değiştirerek 60'lı yıllarda kazanılan hakları tırpanlayarak bir saldırı başlattı. Bizim için işyerlerimizin ve haklarımızın -okullarda, üniversitelerde ve fabrikalarda- savunulması sorunu var. Ama Forum'un diğer önemli bir noktası da başka bir dünya üzerineydi. Biz genç komünistler için bu sosyalizmdir.

Ben bu toplantının, Porto Alegre'deki Dünya Sosyal Formu gibi toplantıların çok önemli olduğuna inanıyorum. Çünkü bizler herhangi bir şey için yürümüyoruz, aksine bizler politik bir program üzerine tartışmak zorundayız.

Angelo Zaccaria, COBAS sendikası üyesi, Mailand Koordinasyon Komitesi'nden...

JW: Floransa'daki Forum ilerleme getirdi mi?

AZ: Evet, birçok bakımdan. Önce bir sürü tartışma toplantısı gerçekleştirildi. Ayrıca çok sayıda insan ile tanışma ve ilişki kurma olanağı sağlandı.

JW: Sizce tartışmaların en önemli konusu neydi?

AZ: Savaş sorunu. Bence bu tüm hareketlerin birleştiği ortak bir sorundu. Bu noktada biz savaşa karşı savaşmak için birbirimize yakınlaştık. Ayrıca sağlık, iş ve özelleştirmeler gibi sosyal sorunlar da tartışılan önemli konular arasındaydı.

JW: Bundan sonra atılacak adım ne olmalı?

AZ: Daha şimdiden sosyal forumun ürünlerini toplamak için kolları sıvamalıyız. En önemli iki-üç ana noktada yoğunlaşmalıyız. Biri mutlaka savaş olmalı, diğeri iş ve üçüncüsü kamu sektöründe özelleştirmelere karşı mücadele. Bu sorunlar çerçevesinde birbirinden çok farklı gruplar birleşmeli,

bunun dışında en asgari düzeyde de olsa örgütlülüğe ihtiyaç var. Ben Forum'un bu ağ için en iyi olanak olduğuna inanıyorum.

Lina Junkers, ATTAC-Danimarka üyesi

JW: Floransa'yı bir başarı olarak görüyor musunuz?

LJ: Kesinlikle. Ben üç günlük Forum süresince çok şey öğrendim. Hem de yaşlı ve uzun yıllardır politik olarak aktif olmama rağmen. Özellikle Doğu Avrupa üzerine öğrendiklerim ilginçti. Oralardaki yoksulluğu tabii ki biliyordum, ama orada direnen insanlar ve örgütler üzerine burada çok az şey duyuluyor. Bu benim ülkeme götüreceğim, yoldaşlarıma ve arkadaşlarıma anlatacağım önemli bir bilgi olacak.

Beni çok etkileyen bir diğer şey de, bu kadar çok insanın parasından ve zamanından feragat ederek buraya gelmesi. Benim şehrimde toplantı ve eylemlere katılım çok az. Ama başka şehirlerde ve ülkelerde insanların aynı şeyleri yapıyor olması işimizi kolaylaştırıyor. Tabii ki biz her konuda aynı fikirde değiliz, ama ben aynı yöne gittiğimizi hissediyorum.

JW: Sizin için en yakıcı sorun neydi?

LJ: Savaş. Çünkü eğer biz onu durduramazsak tüm dünya çok daha kötü olacak, daha fazla sorun olacak ve bizim daha iyi bir dünya için savaşmamız zorlaşacak.

JW: Floransa'dan sonra neler planlandı?

LJ: Biz burada savaşa karşı bir eylem günü planladık ve bunu küresel bir eyleme dönüştürmek için arkadaşlarımıza soracağız. Benim için bundan sonraki ilk adım Kopenhag'daki 13 ve 15 Aralık tarihlerinde gerçekleşecek olan Avrupa Birliği zirvesi. Biz mümkün olduğu kadar çok insanı AB devlet ve hükümet şeflerinin politikalarına karşı protestoya çekmek istiyoruz ve Floransa'daki havayı Kopenhag'a taşımayı düşünüyoruz. Danimarka'dan buraya sadece 60 kişilik az bir katılıma rağmen.

Asbjorn Wahl, Norveç Sosyal Devlet İçin Birlik sözcüsü

JW: Sizce Forum başarılı oldu mu?

A. W.: Kesinlikle. Öncelikle Avrupa'da ilk kez gerçekleşiyor. Ve inanılmayacak kadar insan geldi. Ayrıca çok sayıda ve çok ilginç tartışmalara katıldık. Uluslararası kampanyalar planladık. Örneğin WTO'nun hizmet sektörü anlaşması GATS'a karşı...

JW: Sizin görüşünüze göre Forum'daki en önemli politik sorun neydi?

AW: Neo-liberalizme karşı mücadele ve bununla bağlantılı değişik alanlar. Benim için özellikle WTO ve GATS üzerine tartışmalar önemliydi, tabii ki sendikal politikalar da. Çünkü ben bir sendikacıyım.

Bu benim Floransa'ya gelmemin de nedeniydi. Çünkü sendikalar hareketin arkasında topallayarak yürüyorlar. Bir kısmı anti-küreselleşme hareketine katıldı, ama çoğu henüz katılmadı.

JW: Bundan sonra sırada ne var?

AW: Porto Alegre, Ocak ayındaki Dünya Sosyal Forum'u. Gelişmeler bence açık bir politik platforma doğru gidiyor. Çok değişik gruplar birbirine yakınlaşıyor. Biz yeni bir küreselleşme hareketinin doğumuyla karşı karşıya bulunuyoruz. Ve bu bana 19. yüzyıl sonunda işçi sınıfı hareketinin doğuşuyla kıyaslanabilecek bir hareket olduğu hissini veriyor.

Micael Wojekow, Moskova Rusya Ekonomi Akademisi'nde ekonomi bilimleri profesörü ve Rus "Alternatifler" örgütü üyesi...

JW: Avrupa Sosyal Forumu başarılı mıydı?

MW: Evet, belki. Burada çok sayıda genç insan var, birbiriyle bilgi alışverişinde bulunan ve tartışan. Ama ben bir ekonomi bilimcisiyim. Katıldığım forumlarda konuşmaların genel olması beni biraz rahatsız etti. Benim işimde bana yararlı olabilecek çok az somut bilgi verildi. Ama diğer taraftan ise önemli bir buluşma. Çok sayıda genç insan biraraya geliyor. Bu genç insanlar Avrupa'nın geleceği.

JW: Avrupa Sosyal Forum'u Rusya'daki sosyal hareketler için ne anlam taşıyor?

MW: Bu zor bir soru. Ama ne de olsa 80-100 kişi Rusya'daki değişik politik akımları burada temsil ediyor. Rus hareketi için bu, uluslararası arenaya attığı ilk adım. İnsanlarımızın buraya gelmeleri, tartışmalara katılmaları başlangıç için önemli. Ama Avrupa Sosyal Formu'nun Rus hareketi üzerinde çok büyük bir etkisi olacağına inanmıyorum.

JW: Sizce en önemli tartışma hangisiydi?

MW: Savaş, yoksullukla mücadele ve uluslararası dayanışma. Bunlar tüm ülkelerde ve Rusya'da da önemli noktalar.

ABD'de "Bizim adımıza değil!" oluşumunun açıklaması...**"Bu savaş makinasına ve tüm baskılara karşı savaşaacağız"**

Amerika Birleşik Devletleri'nde insanlar, hükümetleri sınırsız ve süresiz bir savaş ilan edip baskıcı sert uygulamaları yürürlüğe koyduğu zaman hiçbir şey yapmadılar dedirtmeyelim.

Bu açıklamanın altında imzası bulunanlar olarak, ABD halkını politikaya, özellikle 11 Eylül 2001'den beri süren politik çizgiye karşı çıkmaya çağırıyoruz. Çünkü bu politika tüm dünya insanları için ciddi bir tehlikedir.

Biz halkların ve devletlerin kendi kaderlerini kendilerinin tayin etmelerinin gerektiğine inanıyoruz- hem de güçlü devletlerin hiçbir askeri müdahalesi olmadan. Bundan başka biz ABD hükümeti tarafından tutuklanan, mahkeme önüne çıkarılan tüm insanların eşit haklara sahip olması gerektiğine inanıyoruz. Biz soru sorulabilmesi, eleştirebilmesi, fikirlerin belirtilebilmesi gerektiğine inanıyoruz. Biz değerlerin (fikir belirtmede özgürlük) ve hakların sürekli olarak tehdit edildiğini görüyor ve bunları savunmamız gerektiğine inanıyoruz.

Bizler vicdan sahibi insanların kendi hükümetlerinin yaptıkları konusunda kendilerini sorumlu hissetmeleri gerektiğine inanıyoruz. Bizler, bizim adımıza yapılan haksızlıklara karşı ayağa kalkmalıyız. Bu bağlamda tüm Amerikalılara, Bush hükümetinin tüm dünyaya getirdiği, getireceği savaşa ve baskılara karşı DİRENİŞ SERGİLEMEK için çağrıda bulunuyoruz. Tüm bunlar haksızdır, ahlaki değildir, meşru değildir. Bizler, tüm dünyada insanların yanında olmaya karar verdik.

Tabii ki bizler de 11 Eylül 2001'deki korkunç gerçeği korkuyla izledik. Bizler de binlerce suçsuz insanın öldürülmesinden üzüntü duyduk. Sadece başlarımızı sallayabildik korku filmlerindeki gibi inanılmaz manzara karşısında. Bu resimler bize Bağdat'ı, Panama'yı veya bir kuşak öncesi Vietnam'ı düşündürürken, milyonlarca diğer Amerikalı gibi acıyla sorduk: Böylesi bir şey nasıl olabilir?

Ama yas tutmaya henüz başlamıştık ki, ülkenin en yüksek yöneticisi ve intikam ruhu zincirlerinden boşandı. "Kötüye karşı iyi" basit mesaj taslağı hazırlandı ve bu aynı şekilde tek düze ve sindirilmiş medya tarafından yaygınlaştırıldı. Bize bu korkunç olayın nedenlerini sormanın sınırı ihanettir denildi. Hiçbir tartışma başlatılmadı. Şu tespit yapıldı: Ahlaki ve politik içerikli haklı sorular yoktur. Olanaklı tek cevap: Dışarıya savaş, içeriye baskı...

Bizim adımıza Bush hükümeti -pratik olarak

Kongre'den hiçbir karşı oy almadan- Afganistan'a saldırdı. Sadece bu da değil, kendisine ve müttefiklerine her yerde ve her zaman askeri müdahale ve saldırı yetkisini verdi. Korkunç etkiler her yerde görülmekte -Filipinler'de ve İsrail'in panzerleri ve buldozerleri ile çöle çevirdiği ve ölüm saçtığı Filistin'de. Ve ABD hükümeti şimdi de açıkça 11 Eylül ile hiçbir ilişkisi olmayan Irak'a karşı "son savaş"a hazırlanıyor. Bu nasıl bir dünya? ABD hükümeti politik olarak Blanko yetkisine sahip, nereye isterse oraya bombalarını yağdıracak, askeri komandolarını veya katillerini sürecek...

Bizim adımıza ABD hükümeti bizim ülkemizde iki sınıflı sistem oluşturdu. Teorik olarak hukuk sisteminde yasaları kullanabilen insanlar ve hiçbir biçimde hiçbir hakka sahip olmayan insanlar. Hükümet şu ana değin binin üzerinde göçmeni tutukladı, bilinmeyen bir süreye kadar ve bilinmeyen yerlerde hapis tutuluyorlar. Yüzlercesi sınırdışı edildi, yüzlercesi cezaevlerinde. Bu uygulamalar bize İkinci Dünya Savaşı sırasında Japonya kökenli Amerikalılar'ın konulduğu toplama kamplarını hatırlatıyor. Onlarca yıl sonra yeniden göçmenler, yine belli ulusa mensup insanlar süzgeçten geçiriliyor ve özel uygulamalara tabi tutuluyorlar.

Bizim adımıza hükümet baskılarının ölüm bezini tüm toplumun üzerine seriyor. Örneğin bakan sözcüsü, vatandaşları "ne söylediğine dikkat etme" konusunda uyarıyor. Fikirleriyle normların dışına çıkan sanatçılar,

entellektüeller, profesörler görüşlerinin yanlış aktarıldığı düşmanlıkları veya baskıları yaşıyorlar. Yurtseverlik yasası ve devletin benzer uygulamalarıyla polise ev aramalar ve tutuklamalar da dahil tam yetki veriliyor. Polis gizli komisyonlar aracılığı ile kontrol ediliyor. (...)

Biz, ülkemizin en yüksek askeri organı eğer tüm kuşak sürecek savaştan söz ederse ve eğer yeni iç politiklardan söz ederse ciddiye almalıyız. Dışa karşı açıkça emperyalist bir politika izlendiğini görüyoruz; içe karşı ise korku üreten ve bu korkuyu insanların haklarını kısıtlamada kullanan bir politika. Son aylar ölümcül bir dönemeci ifade ediyor. Biz bunu artık anlamak ve buna göre direnişimizi örmek zorundayız. Çünkü tarihte bir çok kez insanlar uzun süre beklendiği için fiili direnişi örmekte geç kalmışlardı.

Başkan Bush açıkladı: "Ya bizimlesiniz ya bizim karşımdasınız!" İşte ona cevabımız: Biz sizin tüm Amerikan halkı adına konuşmanıza karşı çıkıyoruz! Biz asla soru sorma hakkımızdan vazgeçmeyeceğiz! Biz güvenlik konusunda boş sözler için vicdanımızdan asla vazgeçmeyeceğiz. Biz 'BİZİM ADIMIZA DEĞİL' diyoruz. Bu savaşla her türlü ilişkimiz olmasını reddediyoruz, bizim adımıza veya bizim çıkarlarımızı içinde sürdürüldüğü söylemlerini reddediyoruz! Buna karşı, bu politikalar altında acı çeken tüm dünyaya elimizi uzatıyoruz. Biz dayanışmamızı söylemimizle değil eylemimizle ispat edeceğiz.

Biz aşağıda imzası bulunanlar, tüm Amerikalıları bize katılmaya, taleplerimizi yükseltmeye çağırıyoruz. Biz her türlü protestoyu ve eleştirel soruları, bu gözü kan burumüşleri durdurmak için gerçekleşen protestoları selamlıyor ve destekliyoruz. (...)

Biz bu savaş makinasına ve tüm baskılara karşı savaşaacağız. Herkesi de tüm gücü ile bunları durdurmaya çağırıyoruz.

("www.nion.us" sitesinden...)

Afganistan'da yüksekokul öğrencileri eylemde

Afganistan'ın başkenti Kabil'de öğrenci yurtlarındaki insanlık dışı yaşam koşullarını protesto eden binlerce yüksekokul öğrencisi eylemde.

Geçtiğimiz Pazartesi günü 1500'ün üzerinde öğrenci yurtlarında yiyecek, su ve elektrik bulunmamasını protesto etmek için sokağa çıktılar. Polis protestocu öğrencilerin üzerine otomotik silahlarla ateş açtı, öğrenciler saldırıya taşlarla karşı koydu. Bu çatışmada en az 4 öğrenci yaşamını yitirdi, 10'a yakın öğrenci ise yaralandı.

Afganlı öğrenciler salı günü "Arkadaşlarımızı katleden katillere ölüm" diyerek arkadaşlarının ölümünü protesto ettiler. Öğrencilerin eylemleri sürüyor. Bu saldırıya halen Afganistan'da bulunan emperyalistlere ait işgal güçlerinin katılıp katılmadığı ise henüz bilinmiyor.

ABD'nin yürüteceği kirli savaşlar için yeni kontra birimler oluşturuluyor...

Irak'a yönelik savaşın hazırlıkları tamamlanıyor

Emperyalist savaş makinası ABD'nin Irak'a yönelik saldırı hazırlığının temel gerekçesi olan "yeni konsepti"ndeki "Ulusal güvenlik stratejisi"ne göre, meşru müdafaa hakkını etkisizleştirici ön saldırı gerçekleştirerek, olası tehditlere karşı "gerekirse tek başına" hareket edecek. Son dönemde yaşanan gelişmeler birçok emperyalist ülkenin de bu politikayı benimsediğini gösteriyor.

Moskova'daki tiyatro katliamından sonra Putin de "önleyici vuruş" prensibini benimseyerek ABD'nin izinden gideceklerini açıkladı. Savunma Bakanı Ivanov ise, orduya Rusya sınırları dışında operasyon yapma yetkisi verildiğini açıkladı. Rusya'nın bir süredir Çeçenistan bağlamında izlediği bu politika ABD sayesinde meşrulaşiyor. İsrail, ABD, Rusya, Hindistan ve diğer devletler de sırada bekliyor.

Bu politikayı hayata geçirmek için bir "terör" eylemi yeterli. Bu açıdan "şaiBELİ" olan 11 Eylül ABD için bulunmaz bir fırsattı. Moskova'daki gibi eylemlerin emperyalistlerin ihtiyaç duyduğu politikaları hayata geçirmek için bir fırsat olarak kullanması da bunu gösteriyor.

Ortada saldıran yoksa ne olacak?

E. Yıldızoğlu yazısında, *Los Angeles Times*'ten William Arkin'in "Gizli savaş" başlıklı makalesinden şu alıntılara yer veriyor:

"Bush yönetimi, terörizme ve onun ABD çıkarları ile değerlerine meydan okumasına karşı mücadelenin, komünizme karşı yürütülen Soğuk Savaş ile eşdeğer

olduğu görüşünde." (*Cumhuriyet*, 6 Kasım)

W. Arkin devamında 1970'lerin sonunda kurularak varlığını bugüne dek sürdüren "İstihbarat Destek Birimi"nden (ISA) bahsediyor. Latin Amerika'dan Ortadoğu'ya kadar bir dizi operasyonu gerçekleştiren bu örgütün kod adı "Boz Tilki". CIA ve ordu ile birlikte çalışan bu örgütün varlığı resmi olarak kabul edilmiyor.

ABD Savunma Bakanı Donalt Rumsfeld'e bağlı Savunma Bilim Kurulu'nun önerisi uyarınca 11 Eylül sonrası "Boz Tilki" gibi birçok yeni kontra biriminin oluşturulması gündeme geldi. Bunlardan en dikkat çekici olanı (P20G) "Proaktif Ön Saldırı Operasyon

Grubu". Bu birimin "CIA ve askeri örtülü eylemleri, enfomasyon savaşını, istihbaratı, hile ve paravan faaliyetleri" yerine getireceği dile getiriliyor.

Özetle P20G şu faaliyetlerde kullanılacak. "Terörist" hücreler eylem yapmaya dürtülecek, böylece kendilerini ABD kuvvetlerinin hızlı yanıtına açık hale getirmiş olacaklar. "Teröristlerin" ve kitle imha silahı sahibi devletlerin tepkilerini tahrik ederek gizli operasyonlar yürütecek. Bu yöntemlerle devletler veya alt-devlet aktörler sorumlu tutulacak. Kısaca "terörist" saldırılar bizzat gizli servis tarafından tetiklenecek. "Teröristlerin aile üyelerinin öldürülmesi, uyuşturucu verme, cihad propagandası yapma, ödüllendirme yoluyla yönlendirme... Veya terörist grupların içine sızarak saldırıları bizzat yönlendiren ajan-provokatör..." (*Moscow Times*/Chris

Floyd, 1 Kasım)

Bu taktikler hiç de yeni değil. E. Yıldızoğlu aynı yazısında Chris Flöyd'ten şu alıntıyı yapıyor: "Operasyon Northwoods'u hatırlatıyor. Amerikalı generaller, 1963'te, dönemin başkanı Kennedy'ye bir plan sunarlar. Plana göre; 'sahte bir terörist kampanya' yürütülecek. Suikastlar, adam kaçırmalar, uçak düşürmeler, bombalamalarla yürütülecek bu kampanya ile gereken ortam yaratılacak ve Küba işgal edilecektir. Kennedy planı reddeder ve birkaç ay sonra 'faili meçhule' kurban gider."

Bush savaş planını çoktan onayladı

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nden Irak ile ilgili çıkardığı tasarımı arkasına alan ABD ve İngiltere, kararın Irak için "son şans" olduğunu söyleyerek Irak'a yönelik tehditlerini arttırdı. Bush yönetiminin tasarından çok önce savaş planını onayladığı ise Amerikan basınında tüm açıklığı ile yer alıyor.

New York Times gazetesinde yayınlanan haberde, savaşın başlamasıyla birlikte 200-250 bin askerle Irak'a hareket edileceği, B-1 ve B-2 bombardıman uçakları S. Hüseyin'in sarayları, hava savunması ve üslerine karşı etkili ve çabuk hava saldırısına girişirken, ilk önce az sayıda kara birliklerinin Irak'a gireceği belirtiliyor. Küçük birliklerin ele geçirildiği bölgelereyse 200 bin civarında asker yerleştirilecek. Haberde, Türkiye ve Kuveyt'teki üslerle birlikte, Diego Garcia Adası'ndaki İngiliz Üssü'nün kullanılacağı dile getiriliyor. Planda, Irak yönetimi Bağdat'ta ve ülkedeki komuta merkezlerinde hızla tecrit edilirken, Irak'ın kuzey, batı ve güneyinde üç bölgenin kısa sürede işgal edilip operasyonel üs olarak kullanılması da var.

Sermaye devletinin savaş hazırlıkları

Sermaye devleti de emperyalist savaş arabasına binmenin hazırlıklarını yapıyor. Genelkurmay Başkanı Özkök'ün ABD'de kapalı kapılar ardında yaptığı toplantılarda nelerin konuşulup pazarlandığı açıklanmadı. Özkök'ün Genelkurmay geleneğinde bir ilki oluşturan basın toplantısında, ABD'den Irak konusunda resmi talep gelmediğini söyledi. Fakat ertesi gün yaşanan gelişmeler bu "kuyruklu yalanı" boşa çıkardı.

CIA, gizleme gereği bile duymadan 25 kişilik bir heyetle Pazartesi akşamı Ankara'ya geldi. Bir hafta boyunca temaslarını sürdüreceği heyet, Dışişleri, Genelkurmay Başkanı ve MİT ile "Terörle mücadele ve Irak" konularını görüşeceğini belirtti. 16-17 Kasım'da Türkiye'ye gelmesi beklenen Talabani de "ani" bir Ankara ziyareti gerçekleştirdi. Talabani'nin de "Dışişleri, Genelkurmay ve MİT" ile temaslar yapacağı belirtildi. Yeni operasyon-provokasyonlarla kurtlar sofrasında Irak halkları şahsında dünya halklarının kanı pazarlanacak.

Bugün tüm dünya halkları savaşa karşı çıkıyor, sokaklara dökülüyor. Başta öncü-devrimci güçleri olmak üzere Türkiye emekçileri, emperyalist savaşa karşı sesini yükseltmek ve bu savaşa geçit vermemek acil göreviyle yüzyüzedirler.

Ayaklanma istiyoruz!..

Irak Komünist Partisi 50'li yılların sonunda Arap dünyasının etkili kitle hareketi olan ilk KP'sidir. SSCB'nin dayatmasıyla 1973'te Baas-Partisi tarafından yönetilen "ulusal cephe" yönetimine girmiştir. Parti o zamanlar otoriter modernleşmeyi kapitalist olmayan gelişmenin ilerici yönü olarak görüyordu. Fakat 70'li yılların sonunda IKP'ye karşı bir baskı dönemi başladı. Büyük güç yitiren parti muhalefete geçti.

Raid Fahmi IKP'nin MK üyesi ve 1983'ten beri müteci olarak Fransa'da yaşamaktadır. Kendisiyle Bernhard Schmid görüştü.

Yarın "bu geceden itibaren Irak'a saldırılıyor" diye duysanız ilk tepkiniz ne olur?

Öncelikle yirmi yıl içerisinde üçüncü defa savaşla yüzyüze kalan Irak halkı için endişelenirdim. Parti olarak bu durumda hareket imkanlarını da araştırırdık. Irak'ta faaliyet yürüten üyelerimiz var. Kürt bölgelerinde ve aynı zamanda Saddam Hüseyin'in etki alanında gizlice aktif olan parti örgütlerimiz var.

Onlar durumu hem demokratik ve federal Irak'ı, hem de, ne Amerikan kontrolünde, ne de diğer bir ülkenin kontrolünde olan, Irak'ın bağımsızlığını garantileyen rejim değişikliğini gerçekleştirmeyi deneyecekler. Yoldaşlarımız kesinlikle varolan rejimi savunmak için kalaşnikoflarına sarılmayacak.

ABD önderliğinde Irak'a karşı gerçekleşecek savaşa karşı sokaklara dökülen Avrupa solu hakkında neler düşünüyorsunuz?

Öncelikle kendilerinin savaşı durdurma isteklerine katılıyoruz. Irak KP'si olarak uzun bir süredir böylesi bir savaşa karşı tutum aldık. Fakat bu insanlardan demokrasi boyutunu ve varolan rejimin yargılanmasını da isteyeceğiz. Diktatörlüğün sona ermesi taleplerin bir parçası olmalı.

Savaşı engellemek ve diktatörlüğü sona erdirmek – bu iki talebi aynı anda sıralamak gerçekçi mi?

Özellikle Irak halkının ayaklanma yeteneğine güvenmek gerekiyor. Mart 1991'de bombalamalar bitirildiğinde iki hafta içinde 18 Irak bölgesinden 14'ü ayaklanmacıların eline geçmişti. ABD ayaklanmaya destek vermedi. Ayaklanma yeteneği şu an varolan baskılar, ambargo ve günlük yaşam kaygıları yüzünden sınırlandırılmıştır. Fakat bizler komünist olarak savaşa oynayamayız. ABD bu yolla Irak'ta bir değişim gerçekleştirse, kuralları kendisine göre belirleyecektir. Bizim buna hiçbir etkimiz olmayacak.

Avrupa hükümetlerinin pozisyonlarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Avrupa hükümetleri ABD'nin planlarına karşı uzun bir süre çekimser yaklaştılar. Özellikle Irak'ta ekonomik çıkarları söz konusu olan Fransa için durum çok önemli. Şimdiye kadar rejimi desteklemek için yasal bir pozisyonda Irak'ın bağımsızlığı söz konusu yapılıyordu. Halbuki özellikle belki açık bir ekonomiye sahip olması gereken geleceğin demokratik Irak'ında Avrupa'lılar Amerikalı'ların karşısında bir güç olarak bir rol oynayabilirler. Uzun bir süre varolan rejimden gerçekten vazgeçemediler. Fakat şimdi ABD'nin planlarında söz sahibi olma arayışı var.

1991'de ABD hükümeti Irak'ta rejim değişikliği istemiyordu. Bu neden değişti?

11 Eylül 2001'den önce ABD Saddam Hüseyin'in Irak'ın içinde kontrolü elinde bulundurmasına oynuyordu. Bununla birlikte komşu ülkelerin potansiyel tehlikesinin küçük

tutulması hedefleniyordu. Fakat 11 Eylül'den itibaren ABD iktidarı fanatik islamcı güçlerin güçlü olduğu Suudi Arabistan gibi diğer Arap ülkeleri tarafından da tehdit edilebileceğinden korkuyor. ABD kendileri tarafından kontrol edilen bir Irak'tan bu ülkelere karşı daha etkin olabilmek istiyor. Onlar Körfez'de üretilen petrol hacmini stratejik kontrol altına almak istiyor.

Irak'ın ABD tarafından denetlenmesi ihtimaline ne diyorsunuz?

ABD yönetimi askerlerinin özellikle başta kurtarıcı olarak karşılanmasını istiyor. Fakat Irak'ı uzun bir süre işgal etmeleri gerekecek, çünkü yapılacak olası bir serbest seçimi ülkenin ABD tarafından yönetilmesine düşmanca yaklaşan siyasi güçler kazanır. İslamcılar mesela veya KP'nin de içinde bulunduğu sol yelpaze örneğin. Bunun dışında Arap milliyetçisi güçler de var.

Bundan dolayı Washington'da birkaç yıllık bir ABD askeri yönetimi ve kendilerine dost bir rejimin oturtulması tartışılıyor. Bugün diktatörlüğü hedef alan mücadelemizi Irak halkının kendi kaderi hakkında söz sahibi olması için farklı şartlar altında sürdürürüz.

Bu aynı zamanda ekonomik gelişmenin kontrolünü de gerektirir. Rejimin devrilmesinden sonra ne tür ekonomik değişiklikler olabilir?

Irak'ta bugün devlet kapitalizmi ve yer yer mafyavari rant ekonomisinin karışımı vardır. Ambargo koşullarında iletişim sektörü güçlü gelişti. 120 milyar dolarlık dış borç şu an ödenmiyor, fakat rejim değişikliğinden sonra bu borçların ödenmesi talebi Irak'ı petrol üretimini yükseltmeye itebilir. ABD aynı zamanda kendisinin globalleşmiş dünya ekonomisine entegrasyonunu isteyecektir. Şu an Saddam Iraklılar'ın

kafaları üzerindeki kılıç olarak görülüyor, kendisi ekonomik sorunların tartışılmasını engelliyor. Sonra piyasa böyle bir kılıç olabilir. Şu an bunun nasıl bir tepkiye yolaçaacağı kestirilemiyor.

Uluslararası tartışmalarda ne tür tecrübeler edindiniz? Bazı solcular ve komünistler Saddam'ın sözde anti-emperyalizmini selamlıyorlar.

Herşeyden önce kendi ülkelerinin çıkarlarını takip eden ve Saddam'ı açıkça eleştirmeyen Çin ve Vietnam KP'leriyle sorunlar yaşanıyor. Fakat yazın Berlin'de DKP'nin düzenlediği globalleşmeyle ilgili bir seminere katıldığımızda, bizim tarafımızdan hazırlanan ve Irak'taki diktatörlüğü de açıkça yargılayan bir açıklama oybirliğiyle kabul edildi. Saddam'ın desteklenmesinin komünistlerin büyük bir bölümü tarafından söz konusu olduğuna inanmıyorum. Fakat bunu farklı değerlendiren akımlar da var.

Anti-ambargo komiteleri ve dayanışma inisiyatifleri Irak'ta resmi makamlarca kabul ediliyor. Bunların arasında dürüst olanlar da var, fakat bunların çoğu idealist gerekçelerden ziyade diğer nedenlerden dolayı oraya gidiyor. Jean-Marie Le Pen'in eşinin başkanlığını yaptığı "SOS Irak'ın çocukları" adlı örgüt gibi Irak rejimi tarafından finanse edilen gruplar var. Ve solcular aşırı sağcılarla Bağdat'a giderse, kendilerini sorgulamalıdır. Irak'ta dört yıldızlı otellerde kalan ve televizyona çıkarılanlar otomatikman kullanılıyor demektir. O yalnız rejime yardımcı olur, Irak halkına değil.

(Haftalık Alman gazetesi Jungle World'ün 23 Ekim 2002 tarihli sayısından çevirilmiştir...)

İran'daki yeni idam furyasına karşı uluslararası dayanışma çağrısı

İran'daki yeni idam furyasına karşı uluslararası bir hareket inşa etmek yaşamsal bir görevdir. İşçi örgütleri, ilerici siyasi partiler, insan hakları savunucusu örgütler, özgürlükçü kişi ve kurumlar ve kamuoyuna...

İran İslam Cumhuriyeti halkı korkutmak ve geri püskürtmek için yeni bir idam furyası başlatmıştır. İslam Cumhuriyeti 24 yıllık egemenlik tarihinde devrimci hareketi bastırmak için çağdaş tarihin en büyük katliamlarından birini gerçekleştiren rejimdir. Bir kısmını gençler ve çocukların oluşturduğu yüzbinin üzerinde kişinin hunharca idamı bu yönetimin elebaşlarının karnelerinin bir kısmıdır. Öldürme ve kan dökme, İslam yönetiminin sözcüğüne gerçek anlamında olmazsa olmaz özelliklerinden biridir. İslami yönetim işkence ve idam olmaksızın anlamsızdır, olanaklı değildir. İslam Cumhuriyeti devrilme üzere, bu yönetimi devirmek için ayaklanan halkı bastırmak ve korkutmak için çaresizce idam silahına sarılmıştır ve kanlı katliamlar gerçekleştirecek kapasitededir. '90'lı yıllarda idamlarda görece bir azalış döneminden sonra idam siyaseti son iki yılda yeniden şiddetlenmiş durumda. İslam Cumhuriyeti'nin göstermelik mahkemelerinde mahkum edilenler genelde uyuşturucu kaçakçılığı ve taamüden insan öldürmeyle suçlanmıştır. Ancak bu idamların ereği siyasaldır, bu idamlarla İslam Cumhuriyeti halkı ürkütme ve onlara katliam ve idam düzenini sürdürme yetisinde olduğunu göstermek istemektedir. Caddelerde vinçlerle insanları asmak ve gençleri umumi mekanlarda kırbaçlamak bu amacı gütmektedir.

Son aylarda ve haftalardaysa siyasal aktivistler,

sokak gösterilerine katılanlar ve ayaklanmalar sırasında tutuklanan muhalifler, ideolojik muhalifler, İslam'ın kutsal saydığı şeylere saygısızlık edenler de idam edilmeye başlamıştır. Bu ciddi bir alarmdır. Ne var ki rejim derin bir bunalım içinde çırpınmaktadır, bastırma yetisi oldukça azalmıştır. Geniş, güçlü bir itiraz dalgasıyla bu idam furyasını önleyip geriletmek olanaklıdır.

Böyle koşullarda çok yönlü uluslararası ölçekli bir itiraz örgütlemek yaşamsal öneme sahiptir. Rejim kırılmalı, sürekli ve geniş bir itirazla rejimi geri adım atmaya zorlamak kesinlikle olanaklıdır. Bu mücadelenin zorunluluğunu anlamak, İran halkının özgürlükçü mücadelesinin yanında İslami yönetime karşı durmak bütün işçi örgütleri, ilerici partileri, özgürlükçü kişi, kurum ve kuruluşlar ve kamuoyunun görevidir.

Sesinizi bizim sesimizle birleştirin, İran Komünist-İşçi Partisi'nin yeni idam furyasına karşı örgütlediği uluslararası kampanyaya katılın ve İran halkına İslami yönetime karşı mücadelesinde destekleyin. İslami yönetimin siyaseti yenilgiye uğratılmalıdır. Bu siyasetin yenilgiye uğramasıyla İslam Cumhuriyeti halkın devrimci özgürlük mücadelesine karşı daha kırılmalı bir konuma yerleşecektir.

Komünist İşçi-Partisi İslam Cumhuriyeti muhalifi bütün parti ve örgütlerin de dikkatini varolan koşullarda bu sorunun siyasal önemine ve duyarlılığına çekmek ister.

11 Kasım 2002

Aşkar Karimi

(İran Komünist-İşçi Partisi Merkez Komite üyesi)

Günün acil görevi...

Serhat Ararat

İmralı Partisi KADEK, iç infazları sürdürüyor. Berzan Dürre cinayetinden sonra arkadaşımız Nasır'ı (Faruk Bozkurt'u) önce tutuklayıp sonra işkenceli sorgulardan geçirdikten sonra üzerine attıkları bombalarla parçalayarak katlettiler. Aynı dönemde Küçük Güneyli İskender'i katlettikleri bize ulaşan bilgiler arasında. İmralı Partisi yönetimi yaşadıkları iç çözümü durdurmak için farklı düşünen herkesi "ajan-provokatör" ilan edip tutuklamakta, TC zindanlarına rahmet okutan zindanlara atmakta ve uyduruk "yargılamalarla" idama mahkum etmekte ve sonunda da infaz etmektedirler. KADEK'ten canını zor kurtaran arkadaşlarımızın verdiği bilgiler, geçen yıldan bu yana infazların aralıksız devam ettiği ve gelinen noktada bunun katliam boyutlarına vardığı yönündedir.

Ulusal kurtuluş, devrim ve sosyalizm idealleriyle gerillaya, devrimci mücadeleye koşan arkadaşlarımız İmralı ihanetine ve tasfiyeciliğine tavır aldıkları için "ajan-provokatör" olarak damgalanmakta, şu veya bu devletin "sızması" olarak karalanmakta ve bütün bu

kara çalmalar, iç infazları meşrulaştırmak, gelebilecek tepkileri en alt düzeye indirmek ve savuşturmak için yapılmaktadır. İmralı ihanetinden bu yana tasfiyeciliğe net ve açık tavır alan ve bu tavrını o zeminde kalarak sürdürme kararlılığını sürdüren arkadaşımız Nasır'ın hunharca katledilmesi, birbirine bağlı iki noktanın önemini bir kez daha ortaya koymaktadır.

Bir: İmralı Partisi KADEK, iç infazları sürdürme ve olası tepkileri, karşı duruşları kanla ve yalanla bastırma tutumunu tırmandırarak sürdürme kararındadır. Bu noktada hiçbir yanılısamaya düşmemek gerekir. Bu bastırmacı, demagojik ve katliamcı tutumunun bir sonucu olarak o zeminde yeniden örgütlü bir çıkış ve tutum olanakları hemen hemen hiç kalmamıştır. Tüm farklılıkları "sızma", "ajan-provokatör" olarak damgalamaları, herşeyden önce, örgütlü tavır alışları tümenden olanaksızlaştırmak içindir.

İki: Kürdistan'da İmralı ihanetine karşı örgütlü bir hareketi geliştirmek, bu örgütlü çıkışı devrimi ve

ulusal kurtuluş hareketini toparlama ve yeniden inşa hareketi olarak algılamak kaçınılmazdır. Süreklileşen iç infazları durdurup önlemenin, sürece devrimci tarzda ve sonuç alıcı bir biçimde müdahale etmenin temel yolu budur!

Günün acil görevi de bundan başka bir şey değildir!

Açık ki ihanet süreci, aynı zamanda çok yönlü bir dağılma, çözülme ve yozlaşma sürecidir. Üç yılı aşkın bir süredir yaşanan budur. Bu yenilgi, çözülme ve yozlaşma sürecinde saldırılar çok yönlüdür. En başta da ideolojik düzeyde yapılan saldırılar, örgüt bilincinden ve ihtiyacından var olan kaçışı körüklemektedir. Kaçınılmaz olarak bütün bu olumsuz koşullar ve etkenler, yeniden toparlanma çabalarını baltalamaktadır.

Kuşkusuz nesnel gerçekliği tespit etmek önemlidir, somut görevleri doğru saptamak bakımından bu gereklidir. Ancak nesnel koşullarımız çok olumsuzdur diye bu gerçeklik atıl kalmayı, çok az çabalarla yetinmeyi haklı kılmaz. Üç yıllık bir süre az değildir. Süreç henüz tam olarak durulmazsa da birçok taşın yerli yerine oturduğu da bir olgudur. Sorumluluk sahibi devrimcilerin, yurtseverlerin, sosyalistlerin görev ve sorumlulukları üzerinde düşünmeleri ve mutlaka bir çıkışa yönelmeleri kaçınılmazdır!

Tartışmalar var, arayışlar var. Ancak bunların yönünün örgütlü mücadeleye yönlendirilmesi gerekiyor. Eksik olan budur. Umut verici, bugünü ve geleceği omuzlama iddiasında olan çabalar da var. Bunları büyütme, çoğaltma ve güçlü bir ideolojik ve politik seçenek haline getirmek gerekir.

İmralı ihaneti ve tasfiyeciliği, seçim yenilgisiyle birlikte önemli bir moral çöküntü içindedir. Bu moral çöküntüyü aşmak için sahte ve yapay kampanyalarla işleri kotarmaya çalışıyorlar. Öcalan eksenli yürütülen kampanyalar bu amaca dönüktür. Oysa Öcalan her defasında halinden memnun olduğunu, devletin kendisine iyi davrandığını tekrarlamaktadır. Karşılarında güçlü ve etkili bir seçenek olmadığı sürece bu tür yapay ve sanal gündemler yaratacak ve kitleleri uyutmaya çalışacaklardır.

Oysa "mutlaka bir şeyler yapılmalı, bir şeyler yapmalıyım" istemine sahip olanlar, bu arayış ve istemlerini örgütlü bir zeminde birleştirir ve bu doğrultuda varolan ciddi ve samimi çabalarla buluşurlarsa ve güçlü bir politik hareket için adım atarlarsa, Öcalan ve "Hık diyicileri"nin gaspettikleri iktidar mevzilerini ve değerlerini uzun süre tutmaları mümkün değildir.

Sözümüzün özü şu:

Bütün mesele, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini yeniden ayağa kaldırmakta, toparlanmakta ve onun temel araçlarını yeniden inşa etmekte düğümliyor!

Günün acil görevi budur!

İç infazları durdurmanın, sorumlularından hesap sormanın ve devrim yolunda gerçek bir iktidar yürüyüşünü gerçekleştirmenin yolu örgütlü bir öncülüğü geliştirmekten geçiyor...

Devrimde, ulusal kurtuluşta ve sosyalizm iddiasında samimi olmanın ölçütü budur! Gerisi, laf-u gúzaftan ibarettir!

KADEK'in cinayetlerini durduralım!

İmralı Partisi KADEK, arkadaşımız Faruk Bozkurt'u (Nasır'ı) katletti. Kısa bir süre önce de Berzan Dürre'yi katletmişti. Bugüne kadar onlarca arkadaşımız İmralı teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilik çizgisini reddettiği için tutuklanmış, işkencelerden geçirilmiş, TC zindanlarını aratmayan zindanlara atılmış, uyduruk mahkemelerde yargılanmış ve katledilmişlerdir. Yüzlercesinin hakkında ise idam kararı çıkarılmıştır. Daha sonra bu cinayetlerini soğukkanlı bir biçimde "kaçarken vuruldu", "kayalardan düştü" gibi yalanlarla açıklamaktan çekinmemişlerdir.

Arkadaşlarımız İmralı teslimiyet ve ihanetine karşı çıktıkları için tutuklanmış, işkencelerden geçirilmiş ve katledilmişlerdir.

Neden bu cinayetler? Neden bu işkenceler ve neden bu zindan uygulamaları?

Peki bu cinayetlere "dur" demek gerekmiyor mu? Daha ne bekleniyor? Bu cinayetleri durdurmak amacıyla harekete geçmek için daha kaç cinayetin işlenmesi bekleniyor?

Bu cinayetler karşısında vicdanınız rahat mı?

Tüm devrimci yurtseverlerin, demokratların, insan hakları savunucularının, KADEK'in yanında duran ve etkisinde olan herkesin kendisine bu soruları sormaları gerekiyor.

Göz göre göre işlenen bu cinayetleri durduralım! Yoksa bu seri cinayetler, işkenceler, Ortaçağ zindancılığını aratmayan zindan uygulamaları devam edecektir!

Eğer bu cinayetlere karşı bir şeyler yapılmazsa vicdani sorumluluktan kurtulmak mümkün olmayacaktır!

Kendilerini kamuoyuna "barıştan yana", "demokrat", "Kürtler arası birlik savunucusu" olarak gösteren Öcalan ve Partisi KADEK, iç cinayetleri, infazları gerçekleştirmeyi sürdürüyor. Gereğeleri de son derece bayat, uyduruk ve temelsizdir. Kaldı ki işlenen cinayetlerin haklı bir gerekçesi de olamaz. Cinayet cinayettir! İktidarını kan ve yalan üzerine kuran Öcalan ve "Hık

deyicileri", şimdi de iktidarlarını ve İmralı ihanetini yine kan ve yalanla sürdürmeye çalışıyorlar.

Arkadaşımız Nasır, başından beri İmralı teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliğine karşı tavır almış ve bu tavrını o zeminde kalarak sürdürmeyi düşünmüş, bu tutumunu da açıkça belirtmiştir.

Çok açık ki bu suçlamaların ve cinayetlerin birinci dereceden sorumlusu Abdullah Öcalan'dır. Öcalan avukatları aracılığı ile gönderdiği talimatlarda bu cinayete azmettirme tutumunu açıkça sergiliyor. Nasır arkadaşımızın katlinden Öcalan kadar KADEK Başkanlık Konseyi, KADEK Yönetim Kurulu da sorumludur. En az onlar kadar bu talimat ve raporların taşıyıcısı konumunda olan Öcalan'ın avukatları da sorumludur!

Açıkça vurgulamalıyız ki, Öcalan ve KADEK bu cinayetleri TC devletinin bilgisi ve onayı dahilinde işlemektedir. Çünkü en hafif yorumla bu cinayet talimatları devletin izniyle İmralı'dan dışarıya taşınmaktadır. Dolayısıyla cinayetlerin diğer bir sorumlusu odak da Türk devletidir.

Devrimciler, yurtseverler, demokratlar, insan hakları savunucuları, şu anda İmralı Partisi'nin etkisinde olan kesimler bu gerçekleri görmeli ve etkin bir tavır alarak iç infazları durduralıdır!

Cinayetleri durdurmak için sesimizi daha gür ve örgütlü bir biçimde yükseltmek dışında sonuç alıcı bir seçeneğimiz yoktur. İmralı Partisi ve şefinin korkusu örgütlü devrimci direniştir. Cinayetleri durduracak, teslimiyet ve tasfiyeciliği aşacak en temel çözüm, örgütlü direniştir.

O nedenle hiç zaman yitirmeden örgütlü direniş için seferber olalım!..

Nasır yoldaş ölümsüzdür!

Kahrolsun teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilik!

Yaşasın devrimci çizgi ve değerlerde örgütlü ısrar direnişimiz!

12 Kasım 2002

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

“Herkes kendi bayrağı altına!”

Dünya tarihine altın harflerle yazılan 7 Kasım 1917 tarihi biz işçilerin, ezilenlerin tarihidir. Bu tarih ve tüm devrimci mirası, bugün büyük devrimin 85. yılında biz işçilere sınıfsız ve sömürsüz bir yaşam mücadelesinde yol göstermeye devam ediyor ve edecek de...

Ne onurlu bir şans bizler için ki Ekim Devrimi'nin 85. yılında Türkiye'nin ihtilalci sınıf partisi de 4. yılına giriyor. TKİP de bu onurlu mirasın, bu şanlı kavganın bayrağını ülkemizde dalgalandırıyor. Her geçen yıl devrim adına ne varsa budayanlara inat TKİP işçi sınıfının devrimci, ihtilalci programını azimle ve inatla dalgalandırmaya devam ediyor.

Yıllar önce “Herkes kendi bayrağı altına!” demişti komünistler, ne kadar da iyi demişler... Bugün bu çağrının yöneldiği geleneksel sol çevrelerin çoğunun bayrağı teslimiyet ve tasfiyenin, ideolojik ve politik iflas ve çöküşün kendisi olmuştur. Siyasal iddiasızlıkta tüm sınırları aşanların bu durumlarına yeni bir örnek ise son seçimler vesilesiyle aldıkları tutumlar olmuştur.

Ben öncelikli olarak tüm işçi kardeşlerime, emekçilere sesleniyorum; ön yargılarla değil okuyarak, araştırarak TKİP'yi inceleyin. Programını okuyun, tartışın ve izlediği pratik çizgiyle karşılaştırmaya çalışın. Farkı o zaman anlayabilirsiniz. Göreceksiniz ki “Herkes aynı şeyi söylüyor” sözü doğru değildir. TKİP ne yasaların altına saklanan, ne reformizmin batağına gömülen, ne de günöbirlik ideoloji ve teori üreten partilerden değildir. TKİP işçi sınıfının onlarca yıllık mücadelesinin eseridir ve günümüzdeki temsilcisidir. TKİP ihtilalcidir. TKİP Marksist-Leninist'tir. TKİP bu coğrafyanın kızıl umududur...

Herkesi kızıl umuda katılmaya, ona güç ve destek vermeye çağırıyorum.

Yaşasın ihtilalin partisi TKİP!

K. Boran

Tutsaklığın zehiri

*Sevgisiz yazlardan sonra
kurur gülleri yalnızlığın...*

*Sonbaharından hesap sorar
gelecek ilkbaharlar...*

*Uzak mekanlarda, yürekler dağlanır
yitip gidenlere mi ağlanır,
böyle uzun gecelerde?*

*Sevdiğim, kırlangıçlar da göç etmiştir
artık,*

selam getirmez senden.

*Sonbaharın kaçınıcı durağıdır
kasımpatı?*

*Sararıp solar,
hüzündür safi,*

böyle uzun gecelerde.

*Bir avuç kor olur da
tutsaklığın zehiri,
yakar yine zifiri karanlığı...*

*Meşale olur bedenler
gelecek günlere dair...*

*Onurunu taşıyabilmek için
aydınlığın...*

Rahime Henden

İsviçre'de partimizin 4. kuruluş yıldönümü etkinliğine beşyüze yakın kitle katıldı...

“Sınıfa, Partiye ve Devrime Destek Gecesi”

Partimizin 4. kuruluş yıldönümünü kutlama vesilesiyle düzenlenen “Sınıfa, Partiye ve Devrime Destek Gecesi”nin ikincisi 9 Kasım 2002 tarihinde İsviçre'nin Basel kentinde gerçekleşti. Anlamli bir ön hazırlık çalışması yürüttüğümüz geceye beşyüze yakın bir kitle katıldı.

Geleneksel kültürden kopuş kararlılığını ifade eden ve merkezi gecemizde saptadığımız politikayı bölgemizde de uyguladık. Popüler sanatçıların programda yer almadığı bir gecenin katılım açısından taşıyacağı sorunları önemsemeden kendi emeğimizin ve politik çalışmamızın ürünü olan bir gece yapmak istiyorduk. Güçlerimizin sınırlılığı, politik atmosferin geriliği, genel devrimci çalışmanın dibe vurduğu ve programımızın “popüler zayıflığı” dezavantajlarımız olarak önümüzde duruyordu. Fakat biz yoğun bir emeğin ve etkili bir politik çalışmanın belirleyici olduğu inancı ve bilinci taşıyorduk. Gecenin başarısını güvencelemek sergileyeceğimiz çalışma kapasitesine ve özgüvene bağlıydı. Hazırlıklarımıza ve çalışmalarımıza bu bakış açısı yön verdi.

Gecenin yapılacağı salonu tuttuktan hemen sonra biletlerimizi, afişlerimizi ve çağrı bildirilerimizi hazırladık. Özellikle gecenin yapılacağı kentte hedefli, planlı ve enerjik bir çalışma örgütlemek özel bir önem taşıyordu. Bunun gerektirdiği bir planlama yaptık. Hemen her yoldaş ilişki ve çevresinin listesini çıkardı. Listeleri ortaklaştırdık, ikişer kişilik gruplar halinde bölüşerek görev dağılımı yaptık ve çalışmamıza fiilen başladık. Düzenli aralıklarla çalışmalarımızı değerlendirdik, uygun planlamalara gittik.

Yüzlerce ev ziyareti yaptık, ziyaret ettiğimiz insanlardan adresler alarak başkalarına ulaşma yoluna gittik. Döğünleri ve çeşitli etkinlikleri değerlendirdik. Tek tek işyerleri ve kahveleri dolaştık. Basel ve çevresinde girmediğimiz kahve bırakmadık. Kalabalık olan kahvelerde konuşmalar yaparak masaları dolaştık. Son hafta Türkiyelilerin yoğun olarak yaşadığı blokları dolaşarak genel ev ziyaretleri yaptık. Posta kutularına çağrı bildirilerimizi dağıttık. Basel'in dışındaki yoldaşlarımız da başarılı bir çalışma yürüterek anlamli bir bilet satışı örgütlemekle kalmadılar, geceye önemli bir kitle taşımayı da başardılar.

Geceye iki hafta kala İsviçre'deki güçlerimizle merkezi bir toplantı yaparak yürütülen çalışmalarını değerlendirdik ve somut görev bölümü yaptık. Yapılabilecek herşeyi yaptığımız iddiasında olmamakla birlikte, başarılı bir çalışma yürüttüğümüz inancındayız. Bir takım etkenler, özellikle aynı gün yapılan dört ayrı döğün çalışmamızın gerçek karşılığını almamızı önemli ölçüde etkiledi ve katılımı sınırladı. Salonu partimizin

kimliğini yansıttak şekilde düzenledik, ilgi çeken bir görşellik sergiledik. Sunucuların tok ve içerikli konuşmasıyla ve Paris Gençlik Korosu'nun Enternasyonal'ı okuması eşliğinde yapılan saygı duruşuyla gecemizin açılışını yaptık.

Sahnede yerini alan Paris Gençlik Korosu ilgiyle izlendi. Onu bir yoldaşın partimiz adına yaptığı konuşma izledi.

Ardından “Ağlama Salkım Söğüt” grubu şiirsel oyununu sergiledi ve büyük bir beğeniyle dakikalarca alkışlandı. Katılımcılar Türkiye'den getirilen profesyonel bir grupla karşı karşıya oldukları inancındaydılar ve bizden grupla ilgili bilgi istediler. Birçoğu ne denli duyulduğunu dile getirdi.

İspanyol dans grubu programa ayrı bir zenginlik kazandırdı. Ali Asker devrimci marşlarıyla geceye coşku kattı.

Verilen aradan sonra konuşmasını yapmak üzere kürsüye gelen Haluk Gerger her zamanki tok ve umut aşılayan konuşmasıyla büyük bir ilgi yarattı. Bunu “Kapitalizm savaş demektir” içerikli sinevizyon gösterimi izledi. Emperyalist savaşı ve kapitalist sömürüyü somut veriler ve çarpıcı görüntülerle veren sinevizyon büyük bir ilgi ve beğeniyle izlendi. Paris Gençlik Korosu'nun tekrar sahnede yerini alması ve söylenen türküler eşliğinde çekilen halaylarla gecemiz sona erdi.

Gece sonrasında insanların gece hakkında yaptıkları değerlendirmeler bizi fazlasıyla onurlandırdı. Gecemize katılarak bize destek veren emekçiler ve dostlar başarılı ve nitelikli bir gece örgütlediğimizi, katılımın da başarılı olduğunu belirterek büyük beğenilerini dile getirdiler. Katılımcıların duygu ve düşünceleri amacımıza ulaştığımızın bir başka göstergesi oldu.

Bu gidiş nereye?

Ergin Yıldızoğlu

"Herşey paramparça olur, merkez tutunamaz/Anarşi zincirlerinden boşanır dünyanın üzerinde." Geçen hafta gelişmeler bana W. B. Yates'in 1920'de yazdığı bu dizeleri anımsattı, büyük bir karamsarlıkla... ABD ara dönem seçimlerinde muhafazakârlar meclisi ve senatoyu ellerine geçirdiler. *Washington Post* (6/11) Yemen'deki yargısız infazı "*Temiz iş*" olarak niteledi. Cuma günü Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, ABD'nin, Irak'la ilgili önerisini, Suriye dahil oy birliğiyle onayladı. Rusya Savunma Bakanı orduya, sınır ötesi operasyonlar yapması için yetki verildiğini söylerken *Stratfor*, Rusya'nın, "*geleneksel bağlarını*" kullanarak Saddam'a karşı bir darbe/suikast gerçekleştirmeye çalıştığını yazıyordu.

Şimdi bunlara bakıp biçimsel bile olsa, uluslararası hukukun, ülkelerarası eşitlik varsayımının hızla anlamını yitirdiği, silahların iktidarının giderek önem kazandığı bir uluslararası sistemin kıvrımlarının açılmaya başladığını söyleyemez miyiz?

Muhafazakârların zaferi

ABD meclis ve senato ara dönem seçimlerinde Cumhuriyetçi Parti hem mecliste hem de senatoda çoğunluğu ele geçirdi. Bu, iktidardaki bir parti açısından olağanüstü ve 1946'dan bu yana benzeri olmayan bir zaferdi. *The Economist*'in bu haftaki yorumlarında ayrıntılı bir biçimde anlattığı gibi, bu saptamanın, iki meclisin işleyişi açısından durumu tam olarak yansıtmadığını kabul etsek bile, uluslararası basında egemen olan genel kanı böyle: "*Tarihsel zafer*", "*Bush başkanlığını kanıtladı*", "*Bush programını uygulamakta artık özgür*" vb... Ve, esas kaygı veren de bu son saptama. Çünkü bu program uluslararası siyasi ortam, ülke içinde toplumsal ilişkiler ve küresel ekolojik denge açısından çok kötü gelişmelerin habercisi.

"*Village Voice*"ten "*Washington Times*"a kadar çok geniş bir spektrumda gazetelerin ilk tepkisi "*Bush şimdi, Irak savaşı için halktan da yetki aldı*" oldu. Birçok gözlemciye göre "*Savaşa artık olmuş bitmiş gözülle bakmak gerekiyordu.*" Seçim sonuçları Bush'un BM Milli Güvenlik Konseyi'ni dize getirmesinde de hiç şüphesiz önemli rol oynadı.

Bush'un programının ekonomik bileşenlerine bakınca şunları görüyoruz: (1) Zenginler yararına yeni vergi indirimleri, bunların bütçe üzerindeki etkisini azaltmak için sosyal harcamalarda kesintiler. (2) Devlet emeklilik fonlarını borsaya yatırılmasına izin verip fiilen özelleştirerek çalışanların yaşlılık dönemleri için yaptıkları tasarrufları mali sermayenin hizmetine sunmak ve kumarhaneye dönmüş bir dünya ekonomisinin (üstelik Enron World Com skandallarından sonra) riskine açmak. (3) Sağlık reformunu, ilaç şirketlerinin gereksinimlerine göre yeniden şekillendirmek. Bu alandaki öneriler önceki meclise takılmıştı. Sosyal/toplumsal alanda, meclisten geçmeyi bekleyen iki önerge dikkati çekiyor, biri tüm istihbarat, casusluk ve güvenlik örgütlerini bir bakanlık altında merkezileştirmeyi amaçlayan "*İç Güvenlik Bölümü*" ve devletin sosyal yardım kurumlarının yerine ikame edilecek "*inanca bağlı hayır dernekleri*" yasası. Birincisi vatandaşların hak ve özgürlüklerine yönelik büyük bir saldırı anlamına

gelirken ikincisi, yoksulları tümüyle dini kurumların, fanatiklerin eline teslim ederek Bush yönetimi altında devlete yeni bir dinci boyut ekliyor.

Ama belki de en önemlisi yüksek mahkeme üyelerinin atanmasıyla ilgili gelişme. Bush yönetiminin gündeminde yargı sisteminden liberal eğilimli hâkimleri tasviye etmek var. Bush yönetimi, yargının en tepesine, muhafazakâr hâkimleri atayarak böylece "*temizleyerek*", yönetimin bundan sonraki uygulamalarına olası bir yargı engelini ortadan kaldırmayı amaçlıyor. Bu doğal çevrenin korunması açısından da önemli. Çünkü Bush hükümeti doğal koruma alanı olarak seçilen yerlerden ağaç kesimi yapmak, daha önemlisi, örneğin Alaska'da petrol aramak için kuyu açmak istiyor, ancak yasal süreçlerle engelleniyordu.

Özetlersek, yoksullardan zenginlere doğru yeni bir transfer atılımı sırasında, yasama, yürütme ve yargının arasındaki ayrımın pratikte ortadan kaldırılarak "*monolitik bir yönetim*" oluşturulması. Belki, "*sinik*" bilgelikle, imparatorluğa da bu yakışır denebilir, ama bu gelişmelerin hepimizin yaşamını etkileyeceğini de unutmamak gerekir.

Geçen hafta başında CIA, Yemen'de, bir pilotsuz uçaktan atılan füzeyle altı kişiyi öldürdü. Bu insanların El Kaide üyesi olduğu için öldürülmesine, diğer bir deyişle suçlanmasına, yargılanmasına ve infazına CIA bürokratları karar verdi. Böylece İsrail'in Filistin'de benimsediği ve dünyada çok tepki çeken "*hedeflenmiş öldürmeler*" yöntemiyle tasviyeyi, ABD yönetimi de benimsemiş oluyordu. Gelişmiş ülkelerin basınında, bir iki yazarın dışında ve diğer ülkelerin liderlikleri arasında bu "*yargısız infazı*" kimse eleştirmede, bunu yasa dışı keyfi bir öldürme olarak mahkûm etmedi, olağan karşıladı.

Sırada kim var?

Moskova tiyatro katliamından sonra Putin de "*önleyici vuruş*" prensibini benimseyerek ABD'nin izinden gideceklerini açıklamıştı. Geçen hafta *The Moscow Times*'in bildirdiğine göre Savunma Bakanı Ivanov orduya, rusya sınırları dışında operasyon yapma yetkisi verildiğini açıkladı. Böylece Rusya'nın bir süredir Çeçenistan bağlamında izlediği bir politika, ABD sayesinde meşrulaşıyor ve diğer ülkelere sıçraması gündeme geliyordu. İsrail, ABD, sonra Rusya, sonra kimbilir hangi ülke... Önce terörist ilan et, sonra git yakalamakla, yargılamakla ve iddialarını kanıtlamakla uğraşmaya gerek kalmadan öldür. "*Temiz iş*" doğrusu...

Böyle yöntemleri olağan kabul etmeye başlayan bir uluslararası sisteminin önde gelen ülkeleri de bu mantığın bir sonucu olarak geçen hafta ABD'nin Irak önerisini, Irak sonrası dönemde kendi petrol çıkarlarını garanti altına aldıktan sonra ya da kaybetmek korkusuyla "*oy birliğiyle*" kabul ettiler. Böylece, sequencing (karşınızdaki önerinizi kabul etmiyorsa, önce, bir kez atılınca oluşacak yeni durumda sizin önerinizi kabul etmekten başka seçenek bırakmayan bir başka adımı attırarak) yöntemiyle sonunda savaşı da onaylamak zorunda kalacakları bir koridora sokulmuş oldular.

Artık Fransızlar kendilerini, "*ama yumuşattık*" diye avutabilirler. Suriye temsilcisi herkesi enayi

yerine koyup "*Bizim değil ABD'nin tavrı değişti*" diyebilir ve bir sonraki raundu kazanacaklarını hesaplayabilirler. Onlar profesyonel diplomat, tabii ki ne yaptıklarını daha iyi bilirler ama. ABD'nin önündeki "*Enerji kirini*" (Bkz: *Strategic Energy Policy Challenges for the 21 st Century*, Council of Foreign Relations ve Baker Institute-Nisan 2001) aşmak için önce Irak petrolünü ele geçirmeyi, orda Japonya'daki MacArthur hükümetine benzer bir rejim kurmayı, sonra da Suudi petrolerine sarkmayı planladığını artık "*sağır sultanın*" bile duyduğunu, projenin iş çevrelerine hizmet veren internet sitelerinde ortalıkta tartışıldığını akılda tutmakta fayda var. Bir de şunu: "*ABD'nin, ekonomisinin muazzam mali dengesizliklerle malül olduğu bir dönemde*" bu projeyi yaşama geçirmeye kalkması "*bir ekonomik felakete yol açabilir*" (Prudentbear 5/11), biz de bu felaketi Bush yönetiminin etkileri altında yaşayabiliriz...

(Cumhuriyet, 11 Kasım '02)

İHD'den savaş karşıtı eylem

İHD İstanbul Şubesi, 9 Kasım '02 günü Sultanahmet Meydanı'nda savaş karşıtı bir basın açıklaması yaptı. Açıklamaya 50 kişi katıldı. Eylem, Eren Keskin'in kısa bir konuşması ile başladı, ardından basın açıklaması metni okundu. Metinde; savaşın yıkım ve acıdan başka bir şey getirmediği, ABD'nin petrol için savaşılmaya hazırlandığı ve petrol kasalarına insan kanı akıtmak istendiği vurgulandı. "Savaşa hayır yaşasın halkların kardeşliği!", "Savaş istemiyoruz!" sloganları atılarak açıklama bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir'de savaş karşıtı gösteri

Savaşa Karşı İzmir Girişim tarafından haftalık olarak yapılan savaş karşıtı eylemlerin bu haftaki bölümü kitlesele bir savaş karşıtı yürüyüşe çevrildi. Saat 15:00'te İHD önünden başlayan yürüyüş yaklaşık 800 kişi katıldı. En önde girişimin hazırladığı "Savaşa hayır!" pankartının taşındığı eylemde sloganlar atılarak Konak Sümerbank önüne gelindi.

Eylemde basın metnini İHD Şube Başkanı okudu. Açıklamada, "11 Eylül bahanesi ile yapılan Afganistan saldırısı o ülkeye daha çok açlık, yoksulluk ve yıkımdan başka bir şey getirmemiştir. Zaten on yılı aşkın bir süredir ambargo altında olan, ilaç dahi satılmayan, bir buçuk milyon insanını yitiren yoksul Irak halkına yönelik böylesi bir saldırıda ölüm ve acıdan başka bir şey getirmeyecektir. Bizler emperyalizmin kirli savaş oyunlarına gelmeyeceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz" denildi.

Uzun bir aradan sonra yapılan emperyalist savaş karşıtı eylemin hem kitlesele hem de coşkulu geçmesi oldukça anlamlıydı. Eylemde "Faşizme karşı omuz omuza!", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!", "İrak halkı yalnız değildir!", "ABD Ortadoğu'dan defol!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Filistin halkı yalnız değildir!", "Susma haykır savaşa hayır!", "Amerikan askeri olmayacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Mücadele

Postası...

Geleceğimizi mücadelelerimiz belirleyecek!

Emperyalist-kapitalist güçlerin uyguladığı yıkım ve sömürü politikalarının son bulmasının, işsizlik, açlık, yoksulluk ve katliamlara dur demenin tek yolu var. Bu yol işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarının devrimci mücadele içerisinde örgütlenerek, bu köhne ve kokuşmuş düzenin yıkılmasıdır. Başka bir yol kalmamıştır. Demokratik hakların kazanılmasının, kazanılan mevzilerin birer mücadele alanına dönüştürülmesinin zamanı geldi de geçiyor.

İşçi sınıfı ve emekçi halk yığınları devrimci mücadeleyi devrimciler istiyor diye seçmezler. Milyonlarca işçi ve emekçi demokratik hak ve özgürlükleri korumanın ve kendi kurtuluşunun tek yolunun devrimci mücadelede yattığını özdeneyimleri ile görerek er geç devrimci mücadeledeki yerlerini alırlar.

Devrimcilerin mücadelelerine sempati duyan, mücadelelerini haklı bulan, onaylayan, fakat devrimcilerin sayısal azlığından dolayı korku duyanlar da var. Ancak korkunun ecele faydası olmadığını biliyoruz. Hergün yokluk, yoksulluk, sömürü ve devlet terörü altındayız. Hergün ölmek mi iyi, yoksa ayağa kalkarak insanca yaşamının onuru ve bilinciyle hareket ederek mücadele etmek mi? Bu anti-demokratik ve insanlık dışı uygulamalardan hesap sormak ve bizi saran bu zincirlerden tamamen kurtulmak mı?

Bunun kararını vermek o kadar zor olmasa gerek. Bizler çocuklarımız ve yarınlarmız için, çocuklarımızın aynı acıları, yokluğu, yoksulluğu, işsizliği, baskı ve sömürü yaşamaması için vakit kaybetmeden örgütlenerek devrimci mücadele saflarındaki yerimizi almalıyız.

Egemen güçlerin baskı ve sömürüsü bizim kaderimiz olamaz. Kendi kaderimizi ve geleceğimizi kendi mücadelemiz belirleyecektir. Bunun içindir ki, işçi sınıfının devrimci partisinin önderliğinde ve yol göstericiliğinde devrimci mücadele saflarındaki yerimizi bugünden almalıyız!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Bir okur/Sefaköy

İşçiden işçiye mektup...

Ben bir tekstil işçisiyim. İçinde bulunduğumuz çalışma koşullarını sizlerle paylaşmak istiyorum. Türkiye'de tekstil sömürünün, horlanmanın ve aşağılanmanın hat safhada olduğu bir sektördür. Bu sektörde çalışan insanlar genelde çok yoksul. En büyük zaafları da bu oluyor zaten. Düşüncelerini, tepkilerini dile getirmekte müthiş derecede çekiniyorlar. Yeri geliyor aşağılanıyoruz, horlanıyoruz, bir hiç yerine konuluyoruz. Yeri geliyor 13-15 saat çalışıyoruz. Bazen düşünmeye bile fırsatımız olmuyor. Kurulu bir robot misali sabah 8.00, akşam 9.00...

Haliyle insanlar ruhen ve bedenen yorgun düşüyor ve üretimin azalmasına neden oluyor. Bu nedenle ceza olarak fazla mesai uygulanıyor ve bir takım anlamsız kurallar konuluyor.

İşçiler arasında rekabet ön planda ve böyle olduğu zaman da işçilerin bir araya gelip sorunlarına çözüm bulmaları nerdeyse imkansız hale geliyor. Tam tersine birbirlerinin kuyularını kazmaya çalışıyorlar. Tekstil

işçilerinin aralarında gruplaşma had safhada. Üç beş kişi bir araya geliyor, aralarına başka kimse giremiyor. Yabancılaşma hakim oluyor. Zaten kişisel sorunu olmayan insan yok. Bu da kişinin başka bir şeye yoğunlaşmasını engelliyor. Bir şeyler anlatıyorsun, bir an dikkatini çekiyorsun, sonra unutuyor.

Kısaca, tekstil işçileri hayatın güzelliklerinden tamamen yoksun bir yaşam, kendi içinde bir hapis hayatı sürdürüyor. Çalışanların %90'ında sigara alışkanlığı var, dara geldiğinde en yakın dost olarak sigaraya sarılıyor. Çok erken yaşlarda içmeye başlayanlar var. Çok stresli bir iş ortamı var. İşçi giriş-çıkışı çok sık yaşanıyor. İşçi bulmak o kadar kolay ki, her türden insan gelebiliyor. Aramızda ustaya ve patrona laf yetiştirerek ajanlık yapan işçiler var. Bu da bizim işçileri bilinçlendirmemizi engelliyor. Ağzımızdan her çıkan kelime ustanın kulağına gidiyor.

Tüm işçilere, özellikle tekstil işçilerine bilinçli bir yaşam dileklerimizle...

Bir tekstil işçisi/İzmir

Kadın olmadan devrim olmaz!

Sosyalist çevrelerde son mitinglerde ve çalışmalarda bayan arkadaşlara eskisi kadar rastlanmıyor. Oysa '90'lı yıllarda bayan yoldaşlarımızın sayısı daha fazla idi ve kortejlerimiz daha coşkulu idi.

Bu eksiklik devrimci çevrelerce çok acil bir biçimde ele alınmalı, nedenleri saptanmalı ve gerekenler yapılmalıdır. Kadının toplumdaki ve devrimdeki gücünü görerek bu doğrultuda kararlar almamız gerekmektedir.

Sömürü sisteminin ayakta durmasıyla kadının özgürleşmemesi arasında çok yakın ve sıkı bağlar vardır. Kadın özgürleşmeden işçi sınıfının özgürleşmesi mümkün değildir. Daha tecrübeli erkek yoldaşlar bayan yoldaşlara aynı görevler verilmelidir. Zamanla erkek yoldaş başka bir göreve

kaydırılarak sorumluluk ve yetki tamamen bayan yoldaşlarımıza devredilmelidir. Kadınlarımızı mücadelenin ön saflarına çıkartamayan her hareket gerileyecektir. İlk dönemlerde çalışma kısmen sekteye uğrasa da, zaman içinde ilişkilerimize ivme kazandıracığı görülecektir.

Kadınlarımız için özel bir çalışma ve faaliyet yürütmenin devrimci hareket için olmazsa olmaz bir olgu olduğu unutulmamalıdır. Katbekat sömürülen kadınlarımız tüm görev ve çalışmalarımızı omuzlayacak güce, bilgiye ve özveriye sahiptirler.

İsterdim ki seçimde bağımsız adaylarımızın yarısı kadın yoldaşlarımızdan oluşsun. Selamlar...

Bir okur/Sefaköy

Savaşlarda önce çocuklar ölür!

Üzerinde yaşadığımız dünyada her yıl milyonlarca çocuk hastalıktan, açlıktan, bakımsızlıktan ölüyor. Ve bu ölümlerin toplamı kadar da yaşanan savaşlarda katlediliyor. Son on yılda savaş yüzünden iki milyon çocuk katledildi. Altı milyon çocuk yaralandı. Çıkan çatışmalarda ölen ya da yaralanan insanların %80-90'nını çocuk ve kadınlar oluşturuyor. Dünyada insanları, çocukları katleden bu silahlara ayrılan payın onda biriyle, evet sadece onda biriyle, dünyadaki tüm çocukların sağlık ve eğitim masrafları karşılanabilir. Veya bu silahlara ayrılan payın bilmem kaçta kaçıyla Afrika'daki açlar da doyurulabilir. Veya silahlar

Dünya halklarının büyük bir çoğunluğu savaş istemiyor, yine bu çoğunluğun büyük bir kısmı sokaklara çıkarak "Savaşa hayır!" diyor, "çocuklarımıza bu kanlı mirası bırakmayalım!" diyor. Ama tüm bunlara karşılık, kentlere ölüm bombaları atan, gaz odalarında toplu katliamlar yapan, insanları açlığa mahkum eden bu sistem ve müridleri kanlı geçmişlerine, tarihlerine yeni bir sayfa ekleme hazırlığındalar. Onlar hiç boş durmadılar, hangi silahla ne kadar insan ölürebiliriz diye kafa patlattılar. Atom bombasının doğada yarattığı tahribattan kat kat fazla tahribata yol açacak yeni bir silah bulduk diye

olmasa başka bir dünyada mümkün olabilir.

müjdeler verdiler medyada. Onların dünyasında çocuğa, çocuk gülüşüne tahammül yok, toprağı suyu yokedebilirsiniz düşüncesi var. Çünkü varlıklarını yoksul dünya halklarının kanlarıyla devam ettiriyorlar, işçi ve emekçilerin emeğini sömürerek güçleniyorlar. Onlar için savaş daha da güçlenmek demek. Bunun için yeni yeni silahlar, yani savaş senaryoları hazırlıyorlar, bunları hayata geçiriyorlar. Onların sistemi bu. Bu onların dünyası.

Biz böyle bir dünya istemiyoruz. Bizim dünyamızda, sınıf farklılığı ve sömürü yok. Çocuk çığılığı, açlık, yoksulluk yok. Biz böyle bir dünya için savaşacağız. Belki onlar gibi silahımız yok ama onları kirli tarihlerine gömecek sınıf gücümüz ve kinimiz var. Yaşasın halkların kardeşliği!

S. Uğur/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Floransa'da yüzbinler haykırdı:

**ABD emperyalizmine,
savaşa,
kapitalizme
hayır!**

